

Του Απόστολου Α. Πιερρή

Καθηγητού Φιλοσοφίας I.B.R.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΟΣΙΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Από το σημερινό
φύλλο ξεκινάει μια
σειρά άρθρων με
θέμα την πολιτική
και στρατηγική ανά-
λυση των τρεχουσών
εξελίξεων στην Ευ-
ρωπαϊκή Ενωση και
τις Ελληνουρκικές
σχέσεις, με αφορμή
την επικείμενη Δια-
κυβερνητική αφ' ενός
και την πρόσφατη
Ελληνουρκική
κρίση στα Ιμια αφ'
ετέρου.

Σήμερα αρχίζει η παρουσίαση των Γερμανογαλλικών προτάσεων για την πολιτική ολοκλήρωσης της ΕΕ, που θα ολοκληρωθεί σε τρία ψύλλα.

Στη συνέχεια θα μελετηθεί η σημασία της κρίσεως των Ιμια στο πλαίσιο της Ελληνοτουρκικής εντάσεως και της συνολικής γεωπολιτικής στρατηγικής στον ευρύτερο Βαλκανικό και Μικρασιατικό χώρο.

Παράλληλα, θα παρακολονθείται τηματικά η ιστορική διάστασις των θεμάτων.

Méros A'

Στις 27 Φεβρουαρίου, οι Υπουργοί Εξωτερικών Γερμανίας και Γαλλίας συναντήθησαν στο Freiburg και συμφώνησαν ότι στην λήψη όποφασεων της Εύρωπας-Κής Ένωσης έπιλαθεμάτων Ασφαλείας θα πρέπει να ισχύει κανωνίδια αφορίστικης πλειοψηφίας (πλειοψηφία δηλαδή κρατών-μελών, άλλα βάρους των κρατών-μελών, δησπόζεις κάθε χώρας ή απολαμβάνηση προκαθορίσμενή φαρμάτητα ψήφου). Την επομένη ημέρα 28 Φεβρουαρίου, η Επιτροπή έγινε της τον Τερματισμό της απότισεώς ομοφωνίας στην λήψη των σχετικών αποφάσεων.

Ο Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς
Σαντέρ εἶδήλωσε στὸ Εύρωπαίκὸ
Καινοβούλιο ὅτι ἡ Εὐρώπη
χρειάζεται νὰ είναι εἰς θέσι νὰ
ὅμιλῃ μὲ μία φωνῇ : Οἱ χῶρες
Βενελίξ (Βέλγιο, Ολλανδία, Λου-
ξεμβούργο) φαίνεται νὰ ύποστη-
ρίζουν τὴν ἴδια ἀποφοιτη-
τικά . Ἡ Όλλανδία προτείνει
ἀνοικτὰ τὴν λειτουργία μιᾶς κί-
νητηρίου ὁμάδος Κρατῶν ποὺ θὰ
ἀναλαμβάνῃ τὶς πρωτοβουλίες
καὶ θὰ ἥγεται σὲ θέματα Ἑξ-
τερικῆς Πολιτικῆς, μία θέσι
στὴν ὅποια ἀναμένεται νὰ συ-
μπέσουν καὶ τὰ ἄλλα δύο κράτη
τῆς Βενελίξ . Η ἴδια βεβαίως εί-
ναι ὅτι διὰ τὸν διαφορικῆς
πλειοψηφίας θὰ παρέχῃ στὴν κί-
νητηρίο ὁμάδα τὴν εὐθύνη χαρά-
ξεως καὶ ἐκτελέσεως πολιτικῆς
Ἑξτερικῶν Υποθέσεων καὶ θε-
μάτων ἀσφαλείας . Η κίνητηρίος
ὁμάδα καθίσταται ἑστὶ τὸ Διευθύ-
ντήριο τῆς Εύρωπαίκῆς Ἐνώ-
σεως . Πρόκειται κατὰ βάσιν γιὰ

Τὸ μεῖζον ἄμεσο πρόβλημα Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Πολιτικῆς Ἀσφαλείας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ταυτοχρόνως τὸ βαθύτερο ζήτημα ἐθνικῆς Στρατηγικῆς, δὲν ἀναφέρεται στὶς δοκιμαζόμενες Ἑλληνοτουρκικὲς σχέσεις, ἀλλὰ στὶς παροῦσσες διεργασίες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ὀλοκληρώσεως.

Τὸ θέμα τῆς στάσεως τῆς Ἑλλάδος στὴν ἐπερχόμενη Διακοινωνητική γιὰ τὴν νέα ἀναθεώρησι τῶν συστατικῶν συμφωνιῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως εἶναι σημαντικότερο ἀπὸ τὸ θέμα τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς Ἑλληνοτουρκικῆς ἐντάσεως, ὅσο ἄμεσα πιεστικὸ καὶ ἀν ἐμφανίζεται τὸ τελευταῖο σὲ στιγμές κρίσεως. Στὴν πραγματικότητα ἡ Βαλκανικὴ Πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος, οἱ Ἑλληνοτουρκικὲς σχέσεις, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Πολιτικὴ, οἱ σχέσεις πρὸς τὴν Ρωσία καὶ οἱ ἙλληνοΑμερικανικὲς Σχέσεις εἰναι ὅλα διαστάσεις τῆς μιᾶς συνολικῆς Εθνικῆς Στρατηγικῆς, ἡ ἀντιπαρέξια τῆς ὁποίας μεταφέρει ἀνεπιτήδειους τακτικούς ἐλιγμούς σὲ βάθρο οπρατηγικῶν στόχων, διασχημα-

τίζει τὴν ἀδυναμία καὶ ἀναποτελεσματικότητα σὲ πόζα Εὐθυνοῦ δικαίου καὶ προσδίδει στὴν Ἐωτερική Πολιτική τὸν χαρακτῆρα ταυτοχρόνως ἀφόρητης κενολογίας καὶ κυνικοῦ καιριστικούσσου.

Σάντα Σοφία τοῦ Τυρκοῦ ἡ Γεωργία μεθεδίει· διὰ

Σπήν Εύρωπας ή Ένωσις ή Γερμανία μεθοδεύει, διά τοῦ ΓερμανοΓαλλικοῦ "Άξονος, τὴν δημιουργία ἐνὸς σκληροῦ πυρήνος κρατῶν (motor group) τῶν ὅποιών οἱ θειελιώδεις στρατηγικὲς ἐπιλογὲς συμπίπτουν ίκανῆς ὑστέρης νό Θελουν ή Ἔνωσις νὰ προχωρήσῃ στὴν χάραξι Κοινῆς Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς καὶ Πολιτικῆς Ἀσφαλείας, δεσμευτικῆς γιὰ δόλους, μὲ κανόνα (άναλογικῆς) πλειοψηφίας, καὶ ὅχι διμοτινίας.

Αὐτὸ σημαίνει γιὰ μία μικρὴ (ιδίως) χώρα τὴν ἔγκαταλειψιψι τῆς ἀρχῆς τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας, ἀφοῦ ἐκ τῶν προτέρων ἐκχωρεῖται τὸ δικαίωμα λήψεως ἀποιράσσεως γιὰ δόλα τὰ θέματα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰ ἔθνικὰ συμφέροντα εἰς σῶμα στὸ δόποιο ἡ χώρα ἐνδέχεται νὰ μειοψηφίσῃ σὲ κάθε δεδομένη ἀπόφασι.

Ακόμη: ή διαφορὰ στρατηγικῶν στόχων μεταξὺ Ἐλλάδος καὶ τοῦ συσταθησομένου ἀτύπου ἡ κανονικὰ συγκροτημένου Διευθυντηρίου τοῦ Ἀξονος κάνει τὴν διαφωνία σε συγκεκριμένες πολιτικὲς συστηματικὴν αναγκαιότητα καὶ τὴν μειοψηφα τῆς Ἐλλάδος ἐνδημικῇ, τόσῳ περισσότερο δύο τὸ φάσμα τῶν συζητουμένων θεμάτων δὲν θὰ περιορίζεται πλέον εἰς ἑκεῖνα μόνον στὰ ὅποια μπορεῖ κατ' ἄρχην νὰ ἐπιτευχθῇ συναίνεσις ἡ τὰ ὅποια εἶναι ἄκρως καὶ γενικώτερα σημαντικά.

Ο παρεμβατισμός έπομένως θεσμοθετεῖται ως μόνιμο καθεστώς. Άπο την διαδικασία της Γερμανικής ολοκληρώσεως της Εύρωπης προκύπτει ο βασικός κίνδυνος γιατί τα Έλληνικά ζωτικά συμφέροντα, και οχι άπο την έντασι στο Ανατολικό Σήτημα της χώρας, ή οποία μάλιστα συχνά τείνει να συσκοτίζει την πραγματική γεωπολιτική δομή του ίδιου του Ανατολικού προβλήματος, άλλα καὶ τίνη στρατηγική σημασία των Εύρωπαιών τάσεων καὶ εξελίξεων.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ, ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΖΩΤΙΚΑ

τὸν ΓαλλοΓερμανικὸν Ἀξονα μὲν συμπαρακολουθοῦσες δορυφορικῶν τις χῶρες Βενετίαν. Εἶναι τὰ ὄρχικά συστατικά μέλη τῆς Ε.Ο.Κ. πλὴν τῆς Ιταλίας. Ἡ Γαλλία εἶχε ἐπὶ μακρὸν ἐκφράσει ἐπιφυλακτικότητα στὴν Γερμανικὴ ἀπαίτησι ούσιαστικῆς κοινῆς Έξωτερικῆς πολιτικῆς κατά πλειοψηφία· ἀλλὰ ἡ Γερμανικὴ δυναμικὴ ἐπιτάχυνονεμένη ὀλοκληρώσεως, ἔδιβας μετά τὴν ἀποτελμάτωσι τῆς τελευταίας περιόδου, ὑπέρισχυσε τελικά.

Αποδεικνύεται πλέον περίτρανα ότι δόλη ή ίδεολογία περί τήν Εύρωπαϊκή ολοκλήρωση δένηταν παρά συναγερμός για τήν ενίσχυσι τοῦ ΓαλλοΓερμανικοῦ Αξονος. Ή γεγονική θέσις τῶν Η.Π.Α. ἐπέβαλε ἐν τέλει τὴν Ἑκδήλωσι τῆς ὑποκειμένης, γυμνῆται πραγματικότητος περὶ τὴν Εὐρωπαϊκή κατάστασι χωρὶς δεριστροφέας. Ο χρόνος ρέει ἀπὸ τοῦ 1989 εἰς βάρος τοῦ Εύρωπαϊκοῦ ΓαλλοΓερμανικοῦ σχεδιασμοῦ. Έπειγόμενος ὁ Αξαν Γερμανίας - Γαλλίας ἔτενετα καὶ ἀποκαλύπτει τοὺς στόχους του. Οι προσπάθειες τῆς Γερμανίας γιὰ τὴν γερμανικὴ ολοκλήρωσι τῆς Εὐρώπης αὐτὸν τὸν αἰῶνα, ἔχουσαν πάντοτε προσκρούσει στὴν ἄναγκη ἐπιταχίνσεως τῶν διαδικασιῶν, ἡ οποία μὲ τὴν σειρά την τονίζει τὶς φυσικονετρες ροπέες ἐντός, καὶ ἐνισχύει τὶς ἀντιθετικὲς ροπές ἑκτάς τοῦ Εύρωπαϊκοῦ Συστήματος. Στὴν παρούσα τρίτη προσπάθεια, τὸ Διευθυντήριο τοῦ ΓαλλοΓερμανικοῦ Αξονος, μὲ τη συνάντιση τῆς Βενελού, ἐκφράζει τὴν ἐνοποίηση τοῦ ΔυτικοΚεντρικοῦ παραθαλάσσιου γεωπολιτικοῦ τόξου πού

στὸ ἔνα ὅκρο του ὄριζεται ἀπὸ τὰ Πυρηναῖα καὶ στὸ ἄλλο καταλήγει ἀօρίστως περὶ τὰ ύψωματα τῆς Πομερανίας. Οἱ Βρυξέλλες καὶ τὸ Λουξεμβούργο εὑρίσκονται στὸ δέκατο αὐτοῦ τοῦ χώρου. Ἡ συνεργία Γερμανίας καὶ Γαλλίας στὴν νέα αὐτή φάσι κυριαρχίας στὴν Εὐρώπη, ἔξουδετερώνει ἐπίσης τὴν Ιστορικὴν καὶ στρατηγικὴν ἐνταξι τῶν χωρῶν Βενελούς περιοχὴ ἀμέσου Ἀγγλικοῦ ἐνδιαφέροντος: δὲν χρειάζονται πλέον ὡς χῶρες ἀπορροφητικὲς τῶν ΓαλλοΓερμανικῶν ἐντάσεων ὑποκείμενες σὲ τρίτη ἐπιρροή.

Η ἐπανακατάφασις καὶ ισχυροποίησίς τοῦ Γαλλοῦ ἐμρανικοῦ Ἀξονοῦ εἰς θέμα υψίστης σημασίας ὅπως τὸ συζητώμενο, σημαίνει ἐμπράκτως τὴν στρατηγική σύμπτωσιν τῶν δύο χωρῶν. Οἱ συμφωνίες γίνονται πάντοτε ἐπὶ συγκεκριμένων στρατηγικῶν στόχων. Ἐτσι, ἀφοῦ ἔχουμε τὴν διαδικαστική μέθοδο (άρχῃ ἀναλογικῆς πλειοψηφίας) καὶ τὸ ὄργανο τῶν ἔξελίξεων (Διευθυντήριο ἢ σκηληρὸς πυρὴν ἢ κινητήριος ὄμρά τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Συστήματος), ἀνάγκασθα ὡς ὑφίστασαι καὶ ὁ στρατηγικὸς των στόχων. Ἐπιδιώκεται νὰ συσταθῇ βεβιασμένα καὶ ἐπουσεύσμενα μιὰ πολιτικὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἔνωσις μὲ κοινὴ Ἐψωτερικὴ Πολιτικὴ καὶ Ἀσφάλειο (περιλαμβανομένων πολεμικῶν δυνάμεων καὶ σχεδιασμοῦ στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων), ποὺ νὰ ἀποτελῇ ἀξιόπιστο καὶ ἀποτελεσματικὸν ὑποκείμενο πολιτικοῖστορικῶν δράσεων παρὰ τὶς Η.Π.Α., Ιδίως ἐν σχέσει πρὸς τὶς ἔξελίξεις στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη καὶ κυ-

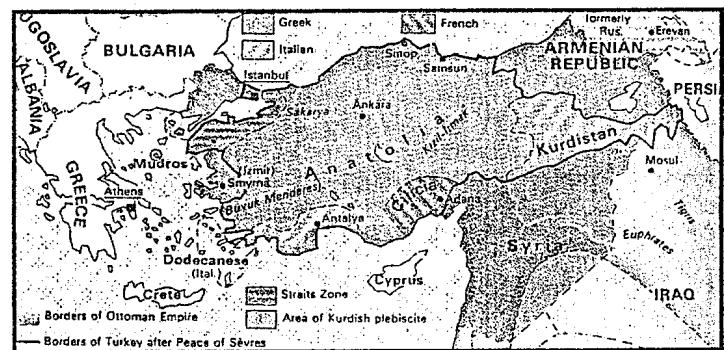
ών στὴν Ρωσσία. Τέσσερα βα-
κικὰ γεγονότα: (α) Ἡ βραδεῖα
ορεία πολιτικῆς ὀλοκλήρωσεως
ιὸ τῶν οἰκονομικῶν δεσμῶν σ-
τὸν ἀπέδωσε, καὶ κλονίζεται,
απὸ τοὺς θεατρινούς τοῦ
οινοῦ Εὐρωνομίσματος· (β) Ἡ
ρουσαγαλέα ἀποτυχία τῆς Εὐρω-
παϊκῆς Ἐνώσεως νὰ χειρισθῇ
ἐν κρίσι στὸν πρῶνη Γιουκοσ-
αίᾳ, καὶ ἡ δριστικὴ ἐμπεριήλ-
λιψη τοῦ Βαλκανικοῦ χώρου στὸν
ποφαίρα ἐπιρροῆς τῆς Ἕγεμονι-
ῆς Υπερδυνάμεως· (γ) Τὸ κενὸ
ποφασιστικῆς ἐπιρροῆς στὶς
Ανατολικὲς Εὐρωπαϊκὲς χῶρες
καὶ ἡ ἀβεβαίότης τῶν ἔξελίξεων
τῆς Ρωσσίας, μὲ τὴν συγκεκρι-

πρότην Ρωσία, με τὴν ὁχετήν
αντιφατικότητα μάλιστα ποὺ οἱ
πάντες παρουσιάζουν στὴν χάρα-
κι, σαφοῦς καὶ ἀποφασιστικῆς
ερμανικῆς πολιτικῆς πρὸς
Ἀνατολάς· καὶ (δ) Ἡ ἐμπέδωσις
Ἀμερικανικῆς Οἰκουμενι-
κῆς Ἕγεμονίας καὶ ἡ διαφορι-
κὴ ἀνάπτυξις ἀμερικανικῶν
στρατηγικῶν σὲ κάθε μέρος τοῦ
Κόσμου χώρις τὴν ἀνάγκη
ἐνίσιου Δυτικοῦ Μετόπου· δόλα
ὅπερα προκάλεσαν τὴν ἀποφασι-
στική κίνησι τῆς Γερμανίας, ἐπὶ
τῆς ὁποίας ἐπείσθη ἡ Γαλλία,
πρὸς ἐπιτάχυνσι τῶν διαδικα-
σμῶν κατεύθεαν πολιτικῆς δλο-
γικηρωσεως τοῦ Δυτικοῦ Κεντρι-
κοῦ Εὐρωπαϊκοῦ χώρου. Πιθανὸν
ἀνηκεῖ συνεφωνήθη πολιτικὴ ταχείας
ἐντράξεως, ἡ ἑστα στενωτάτης
οὐνδέσσεως, Πολωνίας, Τσεχίας,
Ουγγαρίας, Ιωσα Σλοβακίας (τῆς
Ουγγράδος Visegrad), ὥστε νὰ προ-
στεθοῦν καὶ ἀνατολικοὶ Δορυφό-
ροι στὸν ΓαλλοΓερμανικὸ ΑΞΟ-
να, καὶ νὰ ἔχουν δετερωθοῦν
ἀντίρροπες τάσσεις ἐντὸς τῆς

ούσης Ε.Ε. Η παραδοσιακή ποπολευκή σχέσης τῆς Γαλατίας με τίς δύο πρώτες χώρες προερεῖ νὰ δράσῃ εὐεργετικά την ομβλιύνσι τῶν ίστορικῶν ψιών, των ἔναντι τῆς ἐνωμένης Γερμανίας, ὑπόψιων πάντως ὅποιες ἡ νέα Γερμανία κάνει πᾶν γιὰ νὰ μαλακώσῃ. Ἐδώ πολὺτες η πολιτική συνεφωνοῦ, ἀπομένει νὰ φανῆῃ πῶς ἡ σοσια θὰ ἀντιδράσῃ στὴν ἀλλαγὴ στρατοπέδου τῶν τριῶν αὐτού.

Map 7: Europe at the Height of Napoleon's Power, 1810

Η Βαλκανική μετά την Συνθήκη των Βερσαλλίων. Τα βέλη υποδηλώνουν τις προσαρτήσεις εδαφών αντίστοιχες χώρες. Τα κράτη που έχουν χάσει [Ουρία, Βουλγαρία] είναι κατά τον μεσοπόλεμο ρεβίζουστικά. Αυτά που έχουν κερδίσει εδάφη [Ρουμανία, θίσια] ενδιαφέρονται για την διατήρηση του *status quo*. Η Ελλάς, με τους νικητές του πολέμου αλλά ηττημένη από την Τουρκία, μετέχει και στις δύο ροπές.

Η Τουρκία κατά την Συνθήκη των Σεβρών.
 Ζώνες 1) Υπό ελληνική κατοχή (Ανατολική Θράκη και περιοχή Σμύρνης), 2) Υπό διεθνή εποπτεία (Στενά), 3) Υπό Ιταλική κατοχή (Ν.Α. παραλιακή Μ. Ασία), 4) Υπό Γαλλική κατοχή (Κιλκίσια και περιοχή Αλεξανδρέττας), 5) Αυτούνομος Κουρδική περιοχή, 6) Ανεξάρτητος Αρμενική Δημοκρατία.

ΈΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η διαδοχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, και η διανομή των ενδιαφύν της μεταξύ Έλλαδος και Τουρκίας, αδηγήσε σε ιδιαίτερες τάσεις τις δύο χώρες, λόγω της αμοιβαίνας διαπορᾶς του ληθυσμού των στό συνολικό υπό μερισμό χώρο, και της ισχυρᾶς διεκδικήσεως κληρονομίας στήν πολιτική άργανωσι και ολοκλήρωσι του διου γεωπολιτικού χώρου.

Ανάσλογα προβλήματα, μικροτέρας πάντως έντάσεως, μεταξύ Έλλάδος όπερης και Αλβανίας, Σερβίας και Βουλγαρίας χωριστά όπερης τριβές, ονταγονισμούς και πόλεμο, κατά περίπτωσα, άσκομη, άλλα εύρηκαν μία τελικά κοινά απόδεκτή, μεσοπρόθεσμα τούλαχιστον, ρύθμιση. Τό πρακτικά όλοσχερές στρατηγικό κλείσιμο των βορείων χερσαίων συνόρων της Έλλάδος κατά τήν ψυχροπολεμική περίοδο διευκόλυνε τήν παγιοπόιησι των όρων και τήν αποκρυστάλλωσι αύστηρα έλεγχομένων και πειριωτισμένων προσβάσεων, ειδικά μέτρη την κομμουνιστική άλλα άδεσμευτη (και έπομένως στρατηγικά σχεδόν ουδέτερη ώς πρός τους δύο Συνασπισμούς) Γιουγκοσλαβία.

Αντιθέτως, στις Έλληνοτουρκικές σχέσεις άποκαλύπτεται υφίσταμενο άπόθεμα έντάσεως που άρχικα ώφελετο σε δύο κυρίως λόγους, έναν μόνιμο και ένα επισυμβάντα: 1) Στήν θρησκευτική διαφορά της ολοκληρώσεως της πολιτιστικής κοινῆς που άπεικανε στάθη ήδη άπό την άρχαια έποχη στόν ένισιο γεωπολιτικό χώρο της περιοχής. Ή θρησκευτική άλλοτριώσις στήν όμοειδή κατά τὰ άλλα ολοκλήρωσι έδρα-

σε ἀπόσυνθετικά καὶ ἐπὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Αύτοκρατορίας, παρὰ τὴν γεωπολιτική ἔνστητα, τὴν πολιτιστική κοινότητα καὶ τὴν ἐθνολογική συμβατότητα τῆς περιοχῆς. 2) Ἡ ἄκραί ἀντιπαλότης στὴν χάραξι τῶν ὁρίων Ἑλληνικοῦ καὶ Τουρκικοῦ κράτους κατὰ τὴν διάλυσι τῆς Ὀθωμανικῆς Αύτοκρατορίας, ὅπως ἔξεφράθη μὲ τὴν Μικρασιατική Ἐκστρατεία καὶ τὴν ἀκόλουθην απότομη Ἑλληνικῆς οἰκειοποίησεως τημάτων τοῦ Μικρασιατικοῦ ἡπειρωτικοῦ χώρου, κατέλειψε στὴν μὲν Ἑλλάδα τὴν πικρά τῆς μῆτρας ἐμπεδάσως Ἑλλαδικῆς βάσεως τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ (πρᾶγμα ποὺ τὸν κατέστησε ὅμηρο ἀντικείμενο Τουρκικῶν ἀντιποίων καὶ πιέσεων μέχρι τῆς ιταλικῆς πρακτικά ἐξαφάνισεώς του), στὴν δὲ Τουρκία τὴν αἰσθητή ριζικῆς ἀπειλῆς ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος (τὸ ὅποιο ἐνίσχυσε τὴν κατὰ βάθος στρατηγική ἄρνησι μονίμου ἀποδοχῆς τῶν διευθετήσεων ποὺ τῆς ἐπεβλήθησαν στὸ Αιγαῖο). Ἡ συνολική στρατηγική κατάστασις ὅπως

τελικά δίεμφρωθη ἀπετυπώθη στὴν Συνθῆκη τῆς Λωζάννης: (α) Τὰ Στενά τοῦ Ἀλιποτόνου καὶ τοῦ Βοσπόρου ἀπεστρατικοποιοῦντο καὶ διευθυποιοῦντο μὲν περιωρισμένη Τουρκική δικαιοδοσία μόνον εἰς περίπτωσι εὑμπολέμου καταστάσεως τῆς χώρας. (β)

Άπεστρατιωτικοποιούντο οι νήσοι Αλῆμνος και Σαμοθράκη όπο μέρους της Έλλαδος, Ιμβρος δε και Τένεδος όπο μέρους της Τουρκίας. (γ) Οι μεγάλοι νήσοι οι του Άνατολικού Αιγαίου (Λέσβος, Χίος, Σάμος, Ικαρία) ούσιαστικά όπεστρατιωτικοποιούντο έπιση (άποντα σιναυτικών βάσεων και όχυρωματικών έργων, περιωρισμένων πολιτικών κυρώσεων στα

μεων δὲν ἐπιβάλλουν ἀνύπαρκτο τάξι βάσει ἀφρημένων καὶ ύποκειμενικών φαντασιώσεων δικαιούσης.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ὀπεδέχθη κατὰ βάθος τις ἀναγκαίες συνέπειες τῆς ήττάς της κατά τὸ Μίκρασιτικό πόλεμο, χωρὶς· καὶ νὰ προετοιμάζεται γιὰ νὰ τὶς ἀναστρέψῃ· καθ' ὅσον ἐνδέχεται, διὸ τῆς μόνης δυνατῆς ὁδοῦ: τῆς

μονής, ουδέποτε, θα είναι
ισχυροποιηθεώς της είς
δόλους τούς τομεῖς, πολιτι-
στικούς, πολιτικούς, οἰκονο-
μικούς καὶ, ἀπάραιτήτως,
στρατιωτικούς. Αὐτή ἡ πα-
ράλογος καὶ βαθύτατα αὐτο-
καταστροφική στάσις ὡδῆγησε
τελικά στὸ θλιβερᾶ μειωτικό φαι-
νόμενο μιδος χώρας μονίμως πα-
ραπονουμένης ἐν ὄνδριμα οὐτοπι-
κῶν ἀπρογμάτων δικαίων της, καὶ
ταυτοχρόνως ἀρνουμένης νὰ προ-
βῇ στὴν ἔξυγιαν τοῦ βίου της,
τὴν ἐνίσχυσι τῆς θέσεως της καὶ
τὴν ἀποφασιστική ὑψωσι τοῦ δυ-
ναμικοῦ της. Ή δεινὴ αὐτὴ Ἀτρί-
λειτουργεῖ ἀδιαλείπτως, μὲ έξάρ-
σεις ἐνιότερο επιληπτικῆς ἡγετικῆς
πολιτικῆς.

σκοτοδίνης, διπλας ή παρούσα. Ή Τουρκία έπιστρεψε έξι ελάβε τούς δρους της Συνθήκης της Λωζάνης έπαιχτες, ώς έπινέμοντας ένα μέρει τιμωρητικές ρυθμίσεις για την συνεργία της Τουρκίας με τις Κεντρικές Δυνάμεις κατά τόν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Άλλα άντιθέτως πρός την Ελλάδα, έπειδός θη με κάθε τρόπο σε δραστικών ταπη συστηματική, σκληρή άλλα και άποτελεσματική προσπάθεια συγκροτήσεως κοινωνίας μέν ύψηλό τόν λειτουργικότητος, και νέα βάσι σενεργού ταυτότητος, μετά την κατάρρευση της Οθωμανικής Αύτοκρατορίας ίδεας. Ή καθοδική προειρία της Ελλάδος στην κλίμακα του έσταιας

σε σμένου έθνικού, κοινωνικού δυναμικού και ή ανοδική της Τουρκίας είναι άναγκα, έτσι συνεχισθούν διεκδική και τό όποιο ούτως ή αλλως πάντοτε έμπράκτως άμφι λέγεται.

εταιρίαν αγάπην, τα ουντέλειούς χρωτήσαντα στροφή ήπι η μακρόν, νά αλλοιώσουν τούς συσχετισμούς δυνάμεως τόσο ὡστε η ἐπιμονή διατηρήσεως τοῦ *status quo* νά απαιτητή κατανάλωσι εξωθεν ἐνεργείας δυσαναλόγου πρός τὰ στρατηγικά συμφέροντα τῶν ἐπέκεινα τοῦ ποτικοῦ συστήματος Μεγάλων Δυνάμεων ἀκόμη καὶ ἔπειτα ἡ συμπλοκή τῶν ἐξωτερικῶν αὐτῶν συμφερόντων ισορροπή εἰς τὴν συνέχισι τοῦ *status quo*. Πολὺ περισσότερο θὰ συντελεσθῇ (*de facto* τουλάχιστον καὶ ἀρχικά) ἀναθεώρησις τῶν συνθηκῶν ἔδν καὶ αὐτή ἡ στρατηγική δομῆ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιρροῶν ἔχει μετα-

δ-
ώ-
λα
ά-
με
ς,
η-
ής
η-
σ-

βληθή· καὶ μάλιστα ήγάναθεώρησις θά γίνη ώς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἐπικυρώσεως καὶ ἀναβαθμίσεως τῆς ἑωτερικῆς τοπικῆς μεταβολῆς. *Η* ιδέα δὲ οἱ *Συνθῆκες* ἔχουν ἀφ' ἑαυτῶν δικαιοδοτικὸν χαρακτήρα, ἀσχέτως πρὸς τις ἀντικειμενικῶς ισχύουσες δυναμικές, εἰναι γέννημα ἁσχάττης ὀδυναμίας.

Τὸ ἀνικανοπόσιτο ἀμφοτέρων

· Ή πρώτη στρατηγικὴ ἐπρεπε νὰ τεθῇ σὲ ἐφαρμογὴ ἀποφασιστικὰ καὶ γρήγορα, πρὶν ἀποδώσῃ σταθερὰ ἀποτελέσματα, ὃ ἄγον ἐδραιώσεως Τούρκοι Κράτους εἰς τὴν θέσιν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Βεβαίως αὐτό ἐσημαίνει δὲ η Ἑλλάς ἔχειά-
ζετο νὰ κινητοποιηθῇ δυναμικά, ἀμέσως μετὰ τὴν ἥπττά της καὶ νὰ ἐνεργοτοικήσῃ ὅλα τὰ ἀποθέματα

ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

εντὸς τοῦ Ρωσοσκεντρικοῦ χώρου. Αυτὸς θὰ μᾶς ἐπανέφερε εἰς τὸ καθεστῶ τῆς ΓερμανοΡωσοκής Συνθήκης τοῦ 1939 (ἐκτὸς τοῦ διαιμελίσμου τῆς Πολωνίας) καὶ εἰς τὴν παρακαταθήκη τοῦ Μπίσμαρκ, ὅπως ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Συνθήκη ταῦ *Tilsit* μεταξὺ Ναπολέοντος καὶ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Α' γιὰ τὴν διανομὴ ζωνῶν ἐπιρροῆς μεταξὺ τοῦ Ναπολεοντείου Ἡπειρωτικοῦ Συστήματος καὶ Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας.

Στρατηγικὴ ἐνεργητικάτερους καὶ σαφῶς πολιτικοῖστορικοῦ πλέον (καὶ ὅχι μόνον οἰκονομικοῦ) ρόλου τοῦ ΓαλλοΓερμανικοῦ Ἀξονοῦ θὰ ἐστηρίζετο δυναμικὰ ἀπὸ μία συμφωνίᾳ ἡ ἕστω συναντίληψι μὲ τὴν Ρωσία στὴν βάσι τοῦ διοδεκτοῦ δισαχωρισμοῦ ζωνῶν ἐπιρροῆς. Ἄλλα αὐτὸς (*a*) ἔχει μόνον βραχυπρόθεσμη ἐμβέλεια· ὀρμονία τοῦ ΚεντροΑνατολικοῦ δυναμικοῦ διπόλου ἀποτελεῖται πρόσκαιρο τακτοπόίσι τοῦ διαφορῶν καὶ *modus vivendi* προ-

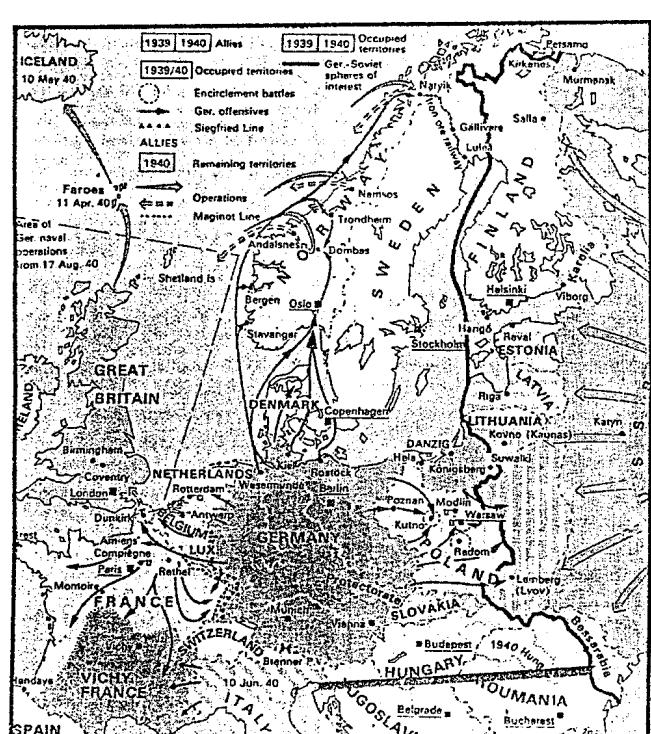
σωρινής ισχύος· καὶ (β) ἔὸν συνέβαινε, θὰ ἐντείνε τὴν ἀντίθεσι τῶν Η.Π.Α., ἡ ὁπία μὲ τὴν σειρά της θὰ ἐνεθάρρυνε τὶς φυγόκεντρες δυνάμεις ἐντὸς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συστήματος. Έν πάσῃ περιπλάσει, κινήσεις ὅπως ἡ συμπεριλήψις τῆς Γαλαίας στὸ στρατιωτικὸ σκέλος τοῦ NATO καὶ ἡ ἀποδοχὴ ἀπὸ Πλευρᾶς τῆς Γερμανίας κατ' ἄρχην τῆς ζώνης ἑλευθέρου ἐμπορίου μεταξὺ Β. Αμερικῆς καὶ Ε.Ε., δὲν εἶναι παρὰ τακτικοὶ ἐλιγμοί, ἀποσκοποῦντες νὰ πείσουν τὶς Η.Π.Α. ὅτι ὁ ΓαλλοΓερμανικὸς Ἀεών καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ὄργανωσις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συστήματος δὲν ἀντιθένται πρὸς τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῆς Διεθνοῦς. Ἐπιγει-

ροντα της Αμερικής. Επιχειρείται δηλαδή να «έπανωνται» οι δυο μορφές της καταστάσεως που έξειφράσθη με τις Συμφωνίες του Μονάχου (1938), και την Άγγλική πολιτική κατευνασμού της ΤΙΟΥ.

Η στάσις της Έλλάδος επί του θέματος έχει δύο παραμέτρους: πρώτον, αύτες καθ έστιασης τις προτάσεις, και δεύτερον την ύποκειμένη Στρατηγική.

Αριστερά: Το απόγειο της Νεπολεοντικής δυνάμεως (1810) Το Ηπειρωτικό Σύστημα του Ναπολέοντος (η Ευρώπη χωρίς την Αγγλία) ισορρόπησε με την συμφωνία διανομής του όλου χώρου εις δύο ασφαίρες επιρροής μεταξύ Γαλλίας και Ρωσίας (Συνθήκη του Tilsit (1807) με τον τάδρο Αλέξανδρο Α). Το σύστημα κατέρρευσε εντός ολίγου μετά τη Ρωσική εκστρατεία και ήττα του Ναπολέοντος (1812) - Στην μείζονα Ανατολική Ευρωπαϊκή Ζώνη υπόχρουν δύο κέντρα, η Ρωσική και η Οθωνική Αυτοκρατορία.

Οθωμανική Αυτοκρατορία.
Δεξιά: Το νέο Ηπειρωτικό Ευρωπαϊκό Σύστημα μετά το Γερμανοσοβιετικό Σύμφωνο μη επιθέσεως (1939) με το μυστικό συνδευτικό πρωτόκολλο διανομής ζωνών επιρροής. Η Πολωνία διαιρείται. Η Δυτική και Κεντρική Ευρώπη οργανώνεται με σετία τη Γερμανία αντί της Γαλλίας του Ναπολέοντος. Το Σύστημα κατέρρευσε πάλι μετά την επίθεση της Γερμανίας κατά της Σοβιετικής Ρωσικής Αυτοκρατορίας. Οι χώρες του Βαλκανικού Μακεδονικού χώρου αν και χωρίς ενιαία οργάνωση και παρά την οικονομική εξάρτηση των από τη Γερμανία, ήταν οι χώρες της στρατηγικής συγκρότησεως Γερμανίας και Ρωσίας.

άμφι βιθτούμενα θέματα άντιμετωπίσθησαν και ώς νομικοί άντιδικοί, έγινε δὲ και δις προσφυγή εις τὸ Διεθνές Δικαστήριο τῆς Χάγης γιὰ γνωμοδότηροι (ἀποτέλεσμα 21.2.1925 εὐνοϊκὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, 28.8.1928 ύπερ τῆς Τουρκίκης ἀπόψεως), χωρὶς φυσικὰ νὰ ἐπιλαμβῶν τὴν προβλέματα δι' αὐτοὺς.

Οι Μεγάλες Δυνάμεις ποὺ ἐπεδιώκαν ἀποφασιστικὰ τὴν διατήρησι τοῦ status quo ὅπως προβλέθη ἀπὸ τὸν Α' Γοργόκομιο Πόλεμο ήταν ἡ Γαλλία κυρίως, καὶ ἐπαρφοτερίζουσα ἡ Ἀγγλία τοπικές Δυνάμεις τῶν ὅποιων τὸ ἔθνικό συμφέρον συνέπιπτε εἰς τὴν συνέντευτην τοῦ status quo ὥπα τὸ Ταξι-

έπιπλουθούν τα προβλήματα δι αυτού του τρόπου. Εις τὴν Χάγην ἐπίσης παρεπέμφθη πρὸς γνωμόδησιν ὑπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἡ νομιμότης τῆς ἀπελάσεως τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντίνου ΣΤ' (ώς ἐμπίπτοντος κατὰ τὴν Τουρκίαν εἰς τὶς συμφωνίες ἀνταλλαγῆς πληθυσμῶν) ὑπὸ τῆς Τουρκίας (30.1.1925), ἀλλὰ ἐπιτευχθεῖσα διμερῆς Συμφωνίας Ἐλλάδος - Τουρκίας ἔκανε τὴν Ἐλλάδα νὰ ζητήσῃ (1.6.1925) διακοπή τῆς νομικῆς διαδικασίας. Ή Ἐλλὰς ἀπεδέχετο τὴν γενομένη ἀπέλασι ἐναντὶ Τουρκικῶν διαβεβαιώσεων περὶ τῆς ἔξασφαλίσεως παραμονῆς εἰς Κωνσταντινούπολι τῶν Ἀρχιερέων τοῦ ἐκεῖ Πατριαρχεῖου Θρανῶν.

κου Θρόνου.
Η νομική ἀντιμετώπισις τῶν διμερῶν σχέσεων εἶναι μὴ ρεαλιστική καὶ ἀντιπαραγωγική. Βεβαίως ιδιαίτερα θέματα ήσσονος μᾶλλον σημασίας ἐνδέχεται καὶ νὰ ὀντιμετωπίζωνται οἱ νομικῆς φύσεως γιὰ τακτικούς λόγους καὶ ὑπὸ συγκεκριμένες περιστάσεις ἄλλα καὶ τότε ἡ νομική ἀντιληφθεῖ των ἀποτελεῖ κατὰ βάθος ἐνα πολιτικὸ ἐπιχείρημα τὸ ὅποιο ζυγίζει ἀναλόγως πρὸς τὸ βάρος τῆς συνολικῆς στρατηγικῆς στήν ὅποια ἔγινεσται, καὶ ὅχι ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀφορημένο συμβασιακό δίκαιο ποὺ ἐνδέχεται νὰ μορχήσῃ μὲ τὶς συντηρητικὲς δυνάμεις ἐναντίον τῶν ἀνάνεωρητά- κων πρὸς μεταβολὴ τῆς καταστάσεως εἰς τὴν περιοχὴ τῆς.
Ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλλάς δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐπιβάλλῃ μόνῃ τῆς κοθεστῶς τοπικῆς ἡγεμονίας τῆς εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἐπρεπε νὰ συνδυασθεῖ μὲ ἀλλες Δυνάμεις. Ἐν ὅψει τῶν ἐντόνων ρεβιζιονιστικῶν τάσεων τῆς Βουλγαρίας, ὁ φυσικὸς συνδυασμὸς ἡταν· Ἑλλάς - Γιουγκοσλαβία πρὸς Τουρκία - Βουλγαρία. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡταν ἡ ἀρχὴ τῆς ἔξωτερικῆς πολιτικῆς του Στρατηγοῦ Θεοδόρου Παγκάλου κατὰ τὴν Δικτατορία του.

Μέρος Β'

Kατά τὰ πρώτα ἐπί μετά τὸν Μικρασια-
τικὴν Καταστροφὴν ἡ
'Ελλάς ἐπεδείκνυε
ὅτα τὰ συμπτόματα
στρατηγικῆς ἀβε-
βαιότητος μῆδας ἀδυ-
νάμου ποδιτικῆς
ἀκριθῶς ὅπως σήμερα: ad hoc
προσπάθεια ἀντιμετωπίσεως ἔκ
τὸν ὑστέρων τῶν ἐγειρομένων προ-
βλημάτων χωρὶς σταθερούς στό-
χους καὶ συστηματικοῦ σκεδια-
στρὸς μῆδας ἐπαρκοῦς, ἀποτελεσμα-
τικῆς τακτικῆς πραγματώσεώς
των. Μὲ τέτοια προσποτικὴν καὶ
ἀσυντόνιστο στάσι, οἱ τριβὲς ἐπε-
κτείνονται, οἱ κρίσεις ποδλαπδα-
σιάζονται, τὰ ἀδιέξοδα ἐντείνο-
νται πρὸς κάθε κατεύθυνσι (χα-
ρακτηριστικὸς στὸν ἄρκτη τῆς πε-
ριόδουν εἶναι ὁ ἀνίκανος τρόπος
κειρισμοῦ τῆς 'Ιταλο-Ἑλλήνικῆς
κρίσεως τὸ 1923) καὶ ἡ ἀστά-
θεια αὐδύνεται αὐτοτρόφοδοτοῦμε-
νη. 'Αφ' ἐστιν τέτοια ἀναπο-
φάσιστη ποδιτικὴ ἄγνοια παρέ-
κει γόνιμο ἔδαφος προκλίσεως
καταστρεπτικῶν λαθῶν, ὅπως τὰ
πρωτόκολλα Ποδίτη - Καλφώφ
(29.9.1924), διὰ τῶν ὅποιών ἡ
'Ελλάς ἀνεγνώρισε τὸν Σλαύο-
φρονο μειονότητα στὰ ἔδαφοι τῆς
ἄστοντος Βουλγαρικῆς, συνίστατο δὲ
κοινὸς συμβουλευτικὸς ὀργανι-
σμὸς ἀμφοτέρων τῶν κυβερνήσεων
μὲ εὐρεῖς δικαιοδοσίες ἐπὶ μειο-
νοτικῶν θεμάτων (τοῦ 'Οργανι-
σμοῦ προϊσταντο τὰ δύο οὐδέτε-
ρα μετὶ τῆς 'Επιτροπῆς 'Ελλή-
νοβουλγαρικῆς Μεταναστεύσεως
Κόρων καὶ Νέα Ρόδερο). Συνέπεια
τῆς συμφωνίας αὐτῆς ἦταν ἡ κα-
ταγγελία ἔκ μέρους τῆς Γιουγκοσ-
λανίας τῆς 'Ελληνο-Σερβικῆς Συμ-
μαχίας τοῦ 1913 (17.11.1924).
'Απὸ τὸν δομομόνωσι τῆς 'Ελλά-
δος ἐπωφελήθη ἀμέσως ἡ Τουρ-
κία, προθύσσα αἰφνιδίων εἰς τὸν
ἀπέλασι τοῦ Πατριάρχου Κονστα-
ντίνου ΣΤ' (30.1.1925).

Η Σύναψις στις 21.1.1924
Συνθήκης ἁγκαρδίου συνεργασίας
μεταξύ Γιουγκοσλαβίας και 'Ια-
λίδιας δὲν ἀποτελοῦσε καθ' ἐαυτὴν
κίνησι καθαρωτικὴ τῶν Ἐλληνο-
Σερβικῶν σχέσεων. Τὸ 'Αδρια-
τικὸν δεγόμενον πάτημα (οἱ βάσει
τῆς Μυστικῆς Συνθήκης τοῦ Λον-
δίου τὸ 1915 ἀπαιτούσεις τῆς 'Ια-
λίδιας ἐπὶ τῆς 'Ιστρίας, Δαλμα-
τίας καὶ 'Αλβανίας) ἀπετέλεσε
ἀκανθωδέστατη ἐμποδοκὴ κατὰ τὶς
εἰρηνευτικὲς συνομιλίες τῶν Πα-
ρισίων μετὰ τὸν Α' Πόλεμο. Μὲ
τὸν Συμφωνία τοῦ Rapallo
(12.11.1920) μεταξὺ τῶν δύο
κυρών ἡ 'Ιαλίδια, ἐλάμβανε τὴν
'Ιστρία (Ἀλλὰ η Fiume ἔμενε ἐδευ-
θέρα πόλις) μὲ μερικὲς παρα-
κείμενες νήσους, καὶ τὸν θύλα-
κα τῆς Zadar, δεσχομένη τὴν ἐν-
ωπόμαστα τῆς Δαλματίας εἰς τὴν
Γιουγκοσλαβίαν ἀπεκδύνετο ἐπίστις
τῆς ἀπαιτούσεως προτεκτοράτου ἐπὶ
τῆς 'Αλβανίας. Οἱ σχέσεις ὅμως

καὶ Δίκαιον

γιὰ μία σοφιστικὴ ὄπορτουνι-
στικὴ λατρεῖα τῆς Δυνάμεως καὶ
ἀποδοχὴ τοῦ δικαίου τοῦ Δυνα-
τοῦ, ἀλλὰ γιὰ ὀφειλόμενο σεβα-
σμὸ πρὸς τὴν δημιουργικὴ δύνα-
μι, τὸ ἐπιτετεύγμένο κατόρθω-
μα, τὸ συντετελεσμένο ἔργο τε-
λειότητος καὶ ἐπομένως, ὡφελι-
μότητος. Ἡ Δύναμις μόνη αὐτὴ
μπορεῖ πραγματικὰ νὰ περι-
στῶλῃ καὶ θεραπεύῃ τὴν ἀδύ-
ναμία. Ἡ Δύναμις είναι ἡ ἀλη-
θικὴ ἐγγόνησις προστασίας τῆς
ἀδυναμίας.

Η Ελληνική καὶ Ὁρθόδοξος κοσμοτιμῆψις τῆς πραγματικότητος σὲ δους τούς τομεῖς πησοικοδυέται μὲ αὐτὲς τὶς ἀρχές. Ἐτοι ἐδραῖωνται ὁ μοναδικὸς Ἑλληνικὸς λόγος τοῦ ὄντος, ρεαλιστικὸς καὶ ἰδεαλιστικὸς ἐν ταῦτῃ, μέτωπος τοῦ λόγου ὡς κοσμικῆς Ἀρχῆς καὶ Θεοῦ. Ἐτοι θεμελιώνται ἡ Ἑλληνικὴ ήθική τοῦ δέοντος ὡς τοῦ τελείου καὶ τέλους, φυσικοῦ καὶ θείου. Αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ γίνη είναι τοῦ τέλους κατὰ φύσιν καὶ ἡ θέωσις κατὰ γάρον.

*Ο Νεοελληνισμός χρειάζεται
να αποτάξῃ αποφασιστικά τις
αυτοίδεοληψίες της δικαίας
αναποτελεσματικότητος καὶ*

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕ ΟΡΦΕΩΣ ΚΩΔΙΚΟΥ ΗΓΕΑΟΠΟΛΙΣ

Θέμα είχε τέτοια σημασία, ώστε νά προκαλέσῃ τὸν φρικιτὸν Θάνατο τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας Stamboliski στὰ κέρια δημάδος τοῦ IMRO κατὰ τὸ πραξικόν πηρία ποὺ τὸν διέτρεψε τὸν 'Ιούνιο 1923. Τοῦ 'ΕλληνοΒουλγαρικοῦ πρωτόκολλο είναι έπιπλέον ἀκατανόπτο, διότι ἡ Βουλγαρία ἀπέρριπτε 'Ελληνικὴν προτάσεις ποὺ τῆς παρακωροῦσσαν ἐλεύθερες ζῶντες στοὺς λιμένες τῆς 'Αλεξανδρούπολεως καὶ Θεσσαλονίκης, ἐζπίπει παλπρήν εἰλεγχον σὲ ἁδαφικοὺς διαδρόμους ποὺ θὰ ἔνωνται τὶς ζῶντες μὲ τὴν Βουλγαρικὴν ἐπικράτειαν. 'Η πίεση στὸν Βουλγαρία γιὰ ἀναθεώρηση τοῦ τοῦ status quo δὲν τῆς ἐπέτρεψε νὰ ἀνταποκριθῇ συνεργειακὴ σημασία. 'Η 'Ελλάς θεβαίως ἐπέθυμε νὰ ἔχασφαλδῃ τὸ Βόρειο σύνορά της γιὰ δρᾶσι πρὸς 'Αιγαίον, ἀλλὰ οἱ σπασμοδικές ἐναλλασσόμενες ἐνέργειες δὲν ἔγιναν ποτὲ ἀσφαλέια, μόνον διαδόθησαν καιροσκοπισμός. 'Η ἔνταση στὸν 'ΕλληνοΒουλγαρικὸν μεθόριο κατελήπη στὸν ὑπόθεσην Πετριτσούν: ἀνταλλαγὴν πυροβολισμοῦ στὸν σύνορα τὴν 19.10.1923, καὶ φόνος "Ελληνος ἀξιωματικοῦ καὶ ὀπλίτου, ὡδηγησε εἰς προσέλατο τοῦ Γ' Σώματος πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ Στριγούνος ἐντὸν τοῦ Βουλγαρικοῦ ἐδάφους. 'Η 'Ελλάς δημήτησε τὴν Ἑκφραστὴν συγγνώμην ἀπὸ τὴν Βουλγαρία γιὰ τὸ ἐπεισόδιο, καὶ δηομημένη σι γιὰ τοὺς φονευθέντες, προκειμένου νὰ ἀποκωρίσῃ. 'Η

[View Details](#) | [Edit](#) | [Delete](#)

1. R. A. S. 1995, *Mon. Not. R. Astron. Soc.*, 275, 111; 1998, *Mon. Not. R. Astron. Soc.*, 297, 103

καὶ Βουλγαρίᾳ ἐν δψει τῶν τότε λουμένη τὸ ἄρθρο 11 τῆς

KA

Ι Βουλδαρία ἐν ὅψει τῶν τότε απούσων συνθηκῶν, ἔσπιανε ριγικά δὲ ή 'Ἐλλάς ἀκολούθειται πατηγική στρεφομένη εἰς βάσην τῆς ἀμφοτέρων. Καὶ αὐτὸν ἔξεσθι μὲ τὴν βαρύπτω τῶν δρων τοῦτον ἐπίποτε ἡ Γιουγκοσλαβία ὡς σύνοιτι τῆς γνωστότερος τῶν 'Ἐλληνικῶν προθέσεων προκειμένου συναφθῆν ἢ επιποτικέννα ἀπό τούτης τῆς ΕΠΕ της ΕΕΕΝ.

Δούμενόν τοῦ δρόμο 11 τῆς Ιδρυτικῆς Συνθήκης τῆς Κοινωνίας, εἴλε καπνίσει τὴν σύντασιν Διεθνούς 'Εξεταστικῆς 'Επιτροπῆς δόλων οἱ τρεῖς κώρες ἵλικαν δηλώσει δὲ ή πράξις των δὲν ἱπανόμενοι, καὶ δὲ ιδίᾳ θέμα 'επρεπε νὰ ἀντιμετωπισθῇ μὲ κατ' εὐθείαν διαπραγματεύσεις μεταξύ τῶν ἑνδιαφερομένων.

'Εμπορίου στὸν λιμένα Θεσσαλονίκης. Οἱ δροὶ ίσσαν ίδια ριώς εννοϊκοὶ πρὸς τὴν Γιουγκοσλαβία: μεγάλη ἔκτασις κῶν πλήρως απόδοσικτος, δικαίωμα ἐξυπηρετησεως δκι μόνον τη Γιουγκοσλαβικοῦ δόλλαρι καὶ διεθνούς διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου, δικαίωμα ναυσιπλοΐας εἰς λιμένας τοῦ Αιγαίου, 'Ελλάς

Ο Στρατύδης Πάγκαλος (πραξικόπεια 25.6.1925) ἐφήρμοσε νογιουνκοσλασικό καθεστώς διαιτητή Γάλλο τον σιδηροδ

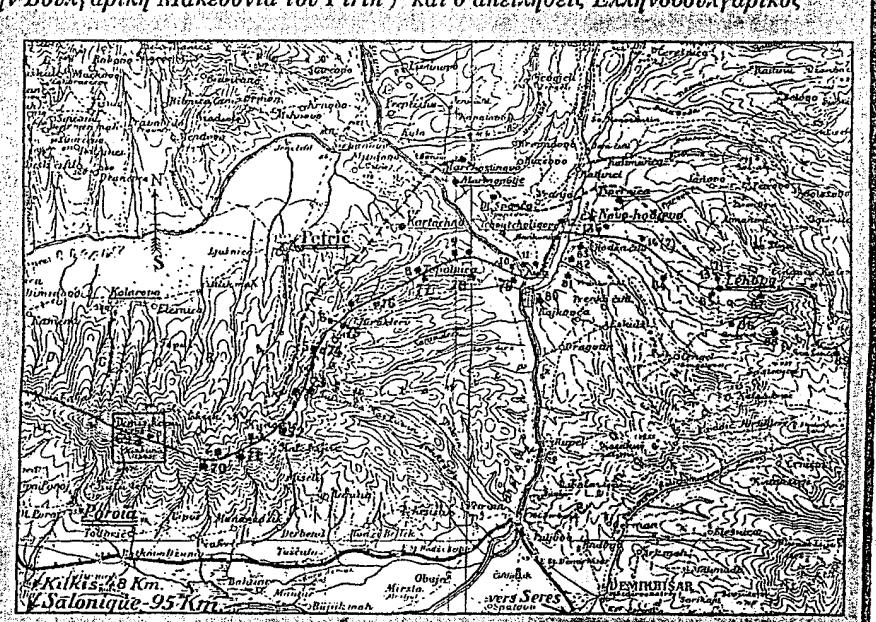
Στις 11.8.1926 Έλλας, Γιουνισδαυία και Ρουμανία έπεδωσαν κοινή ρηματική διακονωσιά για την Βουλγαρία και προσφέροντας για την προστασία ή νόνοχη οι μεθοριακές Βουλγαρίκες αράδες έπειδεικνυναν πρός ώπλι-νέες διάρδες διερχόμενες τα όντα (τὸ Μακεδονικὸ πρόσβλπ-), και ςπιούσες την καταστο-της δράσεως έπαναστατικῶν μιτάτων στὸ ἑσωτερικὸ τῆς φρας. 'Ἐπανελπίθη ἔσι ή. ἀρ-χὴν πολιτικὴν τὸν Δυνάμεων μὲ πιπίνοντα στρατιγικὰ συμφέ-τα (ἰουλάχιστον ὡς πρὸς τὴν πιπίρησι τὸν status quo), δῶς ε διατυπωθῇ ὥπο τὸ 1922, ἀντίστοιχη ρηματικὴ διακο-νία τὸν Τρίδην πρὸς τὴν Βουλ-γαρία. 'Η Βουλγαρία εἶχε προ-ψήγη τότε στὸν Κοινωνία τὸν θῶν, Θεωρίσασα τὴν κοινὴν ἀπειλητικὴν και, ἐπικα- μὲ συνέπεια τὴν πρώτη ἀναλλα-κτικὴ Στρατιγικὴν. Μὲ τολμη-ρὲς καὶ ἐν μέρει ὑπερβολικὲς παραχωρίσεις ἀπεκατέστησε φιλικὲς σκέσεις μὲ 'Ἀλβανία και, κατόπιν τοῦ 'Ἐλληνοβουλγαρικοῦ ἐπεισοδίου τοῦ Πετριτού (19-28.10.1925), μὲ τὴν Γιουγκο-λανία ('Ἐλληνοσερβικὲς συμφω-νίες τῆς 17.8.1926). Πρὸς ἀπο-κατάστασι ἐριπιστοσύνης μὲ τὴν 'Ἀλβανία δ Πάγκαλος ἐδέκθη τὴν παραμονὴν ἀνεξιστώσας δῶν τὸν Τσάμηδων εἰς Ἡπειρο, παρ' ὅπο ποὺ εἴκε συσταθῇ Διεθνῆς Μει-κτὴ 'Ἐπιτροπὴ πρὸς ἔχεισι τῆς ἀναλλαξιμότητος ἐκάστου. Οἱ 'Ἐλληνοσερβικὲς Συμφωνίες ὑλο-ποιούσαν ἐν τέλει τὶς ἔπανε-λημμένες συμφωνίες (Συνθήκη Συμπακίας τῆς 19.5 - 1.6.1913. Σύμβασις 10.5.1914. Σύμβασις 10.5.1923) περὶ παρακράτησεως 'Ἐλευθέρας Σερβικῆς Ζώνης μικοῦ δικτύου Θεσσαλονίκης. Γενγελῆς. 'Αντ' αὐτῶν ἀνελυ-θάνετο ὑποκρέωσις κοινῆς ἀν-μετοπίσεως ὀπειδὸν. 'Η Συν-κριτικὴ θεσιανὴ ἐστρέφετο πρωτίσ-τατὰ τῆς Βουλγαρίας, καὶ ἐ-σφάλιζε τὴν 'Ἐλλάδα εἰς πε-πτωσι 'ἘλληνοΤουρκικῆς Συρ-γεως ἀπὸ Βουλγαρικὸ κίνδυνον. 'Η πολιτικὴ τῆς ἀποκαταστάσε-θεριῶν σκέσεων ἐμπιστοσύνης 'Ἀλβανία και Γιουγκολανία συνεδράζετο μὲ τὶς στενὲς σε-σιες ποὺ εἴκαν τότε μεταξὺ τοῦ δύο κόρεων (καθεστὼς Zog 'Ἀλβανία στὴν ἀρχικὴν τὸν φάσα). 'Ἄν καὶ ἡ συνεργασία Ρώμης Τιράνων εἶχε τότε μόδις ἀρκεῖ- (ἀνοιξις 1925) δὲν εἴκε ἀποκρι-τασταλθῆ ἀκόμη εἰς τὸ Σύνι-κον Φιλίας τοῦ Νοεμβρίου 1922 διὰ τοῦ ὅποιον ἡ Ἱταλία ἐγγέ-θηκε τὸ πολιτικὸ καὶ ἐδαφικό status quo τῆς 'Ἀλβανίας.

Το επεισόδιο των Πετριτσίου (στην Βουλγαρική Μακεδονία του Pirin) και ο απειληθείς Ελληνοβουλγαρικός πόλεμος του 1925.

Οι αριθμοί σηματίνουν τα συνοριστικά φάλακρα. Το αρχικό επεισόδιο έγινε στο (Demir - Κορού).

Η δυσμενής για την Ελλάδα απόφαση
του Συμβουλίου της Κοινωνίας των Εθνών
πρέπει σε κατευθείαν αντίφαση προς
την οποία εδόθη στο Ιταλοελληνικό¹
περιεύσθιο τον 1923, που οδήγησε στην
αλληλογνωμό της Κερκύρας από την Ιταλία.
Αντιτοπή είναι πλήρης με το ρόλο της
Ελλάδος αντετραμένη. Η Ιταλική ενέργεια
ίχει θεωρηθεί τότε από την Πρωτευτία
ιατισκεψη ως μέτρο εξαναγκασμού και σ-
τράπεζη πολέμου, είχε δε επιδικασθεί από
τις εις βάρος της Ελλάδος, ως προκειμένο
εσάστος την επιθεσή δυνάμεως. Στην ακρ-

Το απελέσφορο της νομικής αντιμετώπισης θεμάτων Εξωτερικής Πολιτικής και σταγαλείας είναι προφανές.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΟΣΙΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Μέρος Γ'

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΟΣΕΩΣ

Οι θεσμικές μεταβολές που προτείνονται από τὸν Αξονα στὴν Ε.Ε. γιὰ τὰ θέματα Έξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Πολιτικῆς Ασφαλείας, ή ιδέα τῆς κινητηρίου όμαδος καὶ ή ἀρχὴ τῆς ἀναλογικῆς πλειοψηφίας στὴν λῆψι τῶν σχετικῶν ἀποράσεων, προϋποθέτουν μία ὡρισμένη ἐπιλογὴ Στρατηγικῆς μὲ σαφεῖς γεωπολιτικοὺς στόχους.

Συνεπών ἡ προσπάθεια ἐπιταχύνεως καὶ τονόσεως τῶν διαιδικαστῶν πολιτικῆς ὀλοκληρώσεως τῆς Ε.Ε. ἀπὸ τὸν ΓερμανοΓαλλικὸ Ἀξόνα, ὃν δὲν εἶναι δοκιμή ἀντιστάσεως τῶν κρατῶν-μελών ὅπως θέλει νὰ ὑπόσθετή νη Βρετανία, ἀποτελεῖ μέρος μεζίζονος Στρατηγικοῦ Σχεδίου τῆς Γερμανίας, τοῦ ὁποίου τὸ ἔτερο κύριο μέρος ἀναφέρεται στὴν Ἀνατολική πόλιτική της.

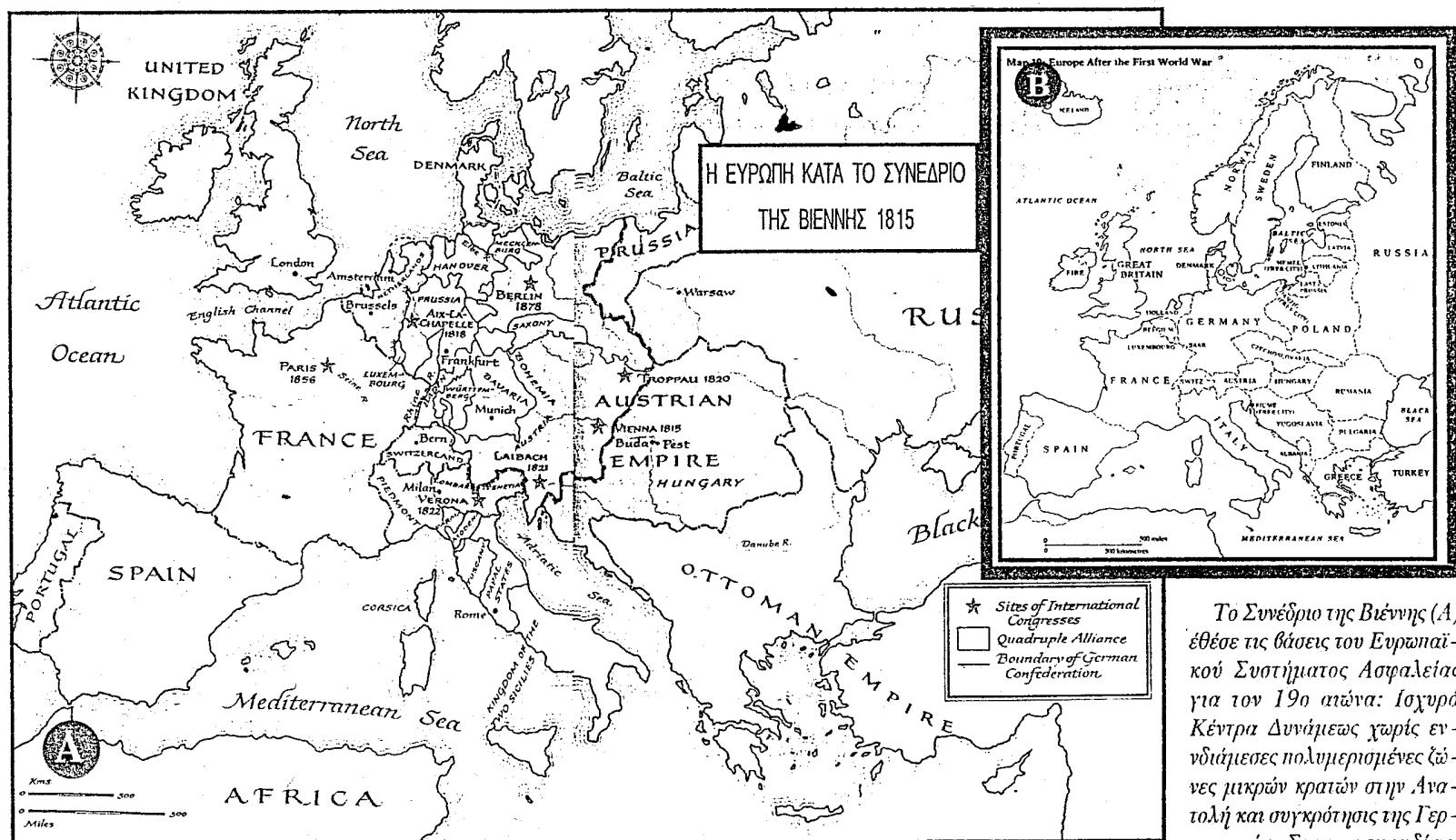
Ο θεμελιώδης φόβος της Γερμανίας ήταν πάντοτε ή ταυτόχρονη έναντισής της από Δυσμῶν και Ανατολῶν. Ο θεμελιώδης στόχος της Γερμανίας ήταν πάντοτε ή ταυτόχρονη έπεκτασίς της έπιδρασέως της πρὸς Δυσμᾶς και Ανατολάς. Ή κέντρική θέσης της έντος ένός γεωπολιτικοῦ συνεχοῦς καθιστᾶ ἀναγκαῖα τὴν διάζευξιν: Η φόβος συμπιέσεως ή ἔξασφαλίσις ἐκτέπτων κυριαρχίας. (Βεβαίως οἱ ἐπιρροές δὲν εἶναι ὅπωσδηποτε, οὐτε κάν κυρίως, θέμα ἔδαφικῶν προσαρτήσεων, ή ἀλλων δουλειῶν, ἀν καὶ οἱ τελευταῖς εἶναι συχνὰ λειτουργικές βάσεις ἐπεκτάσεως ἐπιρροῶν). Τὸ γεωπολιτικὸν ἀναπόφευκτο τῆς διατάξεως συνιστᾶ καὶ τὸν λόγο τῆς πάντοτε ἐπιθετικῆς γερμανικῆς πολιτικῆς. Μία τριπλὴ ἴσορροπία π.χ. Γαλλίας - Γερμανίας - Ρωσίας (μὲν ύποθετικὰ οὐδέτερες ἀλλες Δυνάμεις) δὲν ἔχασφαλίζει μόνιμα τὴν Γερμανίαν ἐξ αἰτίας τῆς δυνατότητος ταυτοχρόνου ἀντίθεσεως πρὸς αὐτήν Γαλλίας καὶ Ρωσίας συνδυασμένων. Ή Γερμανική δλοκλήρωσις τῆς Εύρωπης εἶναι τὸ ζωτικὸν συμφέρον Ἀσφαλείας τῆς Γερμανίας: εἶναι μόνιμα ὁ βασικὸς Στρατηγικὸς Στόχος της. Η ἀνάγκη κυριαρχίας εἶναι αἰτία τῆς Γερμανικῆς Ἀσφαλείας.

πιμένη της Γερμανίκης Αθανασίου,
Ο Γαλλικός Μεγαλοίδεατι-
σμός, όπως μετά τὸν Β' Παγκό-
σμιο Πόλεμο ἔξεφράσθη χαρκατη-
ριστικά μὲ τὴν πολιτικὴ Ντὲ
Γκώλ, ἀπετελεσε γιὰ τὴν Γερμα-
νία, ἐναντὶ τῆς Ἀμερικανικῆς
πρωτοκαθεδρίας τοῦ Δυτικοῦ Κρή-
σμου, χρήσιμο βάθρο συμπήξεως
τοῦ Γερμανογαλλικοῦ Ἀδόνος ὡς
βασικοῦ ὄργανου Εύρωπαϊκῆς
Όλοκληρώσεως. Οι Γαλλικὲς βλέ-
ψεις πάντοτε κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ
ἡπτον ὑπερακόντισαν τὴν Γαλλι-
κή δύναμιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἰτ-
τας τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας
τὰ 1870.

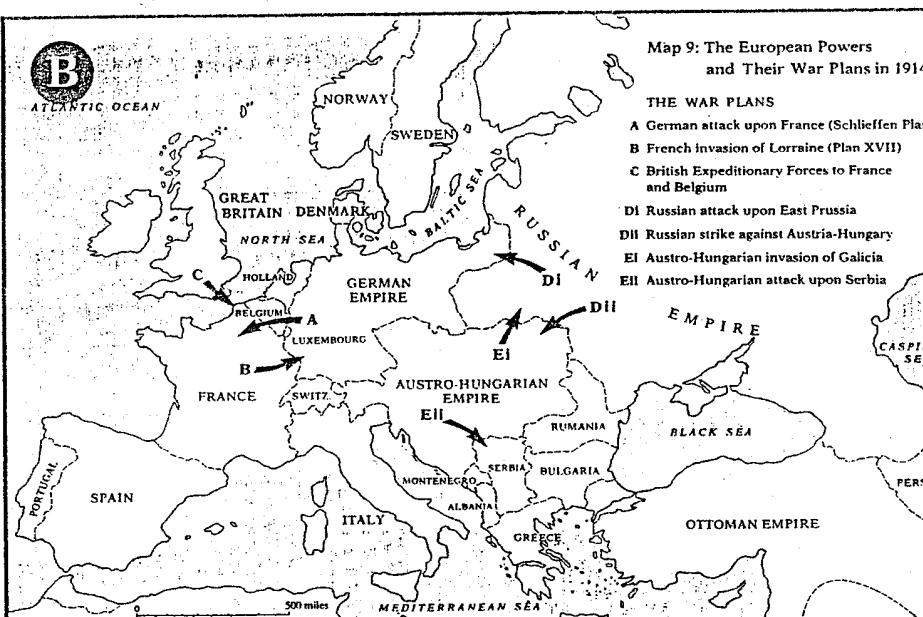
Η πολιτική δύναμης ένοποιήσις της Ευρώπης δέν προχωροῦσε ικανοποιητικά ούτε μέ τὸν παγκόσμιο Διπολισμὸ στὴν περίοδο τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου ούτε μὲ τὴν Ἀμερικανικὴ Ικανομενικὴ Ἕγεμονία στὴν παρούσα περίοδο τῆς Νέας Τάξεως. Ή οἰκονομικὴ προσέγγισις στὸ θέμα δέν ἀπέδωσε τοὺς ἀναμενόμενους καρπούς. Δυναμικὴ πολιτικῆς ὀλοκληρώσεως μπορεῖ νὰ προσδοθῇ μόνον ἐὰν ἀπόδειχθῇ ἡ δυνατότης καὶ ἀποτελεσματικότης ἐνεργοῦ παρεμβάσεως σὲ θέματα ἔξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Ἀσφαλείας. Όθεν, ὑπόβαλλονται οἱ νέες προτάσεις ἐν όψει τῆς ἐπικειμένης Διακυβερνητικῆς, παρ’ ὅλη τὴν ἀντίδρασι ποὺ μὲ βεβαιότητα θὰ προκαλέσουν ἀπὸ μεγάλες καὶ μικρές

Δυνάμεις - μέλη.

. Ἡ Γερμανία χρειόζεται έντατικοποίησι των έξελίξεων. Ένεργός ορόμη πρέπει νὰ ἀποκτηθῇ γιὰ νὰ έχαγγή την Εύρωπας ἡ δλαγάδωση ἀπὸ τὸ τέλια στὸ ὅπαν

Το Συνέδριο της Βιέννης (Α) έθέσε πις βάσεις του Ευρωπαϊκού Συντήματος Ασφαλείας για τον 19ο αιώνα: Ισχυρά Κέντρα Δυνάμεως χωρίς ενδιάμεσες πολυμερισμένες λόγιες μικρών κρατών στην Ανατολή και συγκρότησης της Γερμανικής Συνομοσπονδίας. Άκολουθησε η διαπικασια ολοκληρώσεως της Γερμανίας. Οιαν η Πρωσία το επέντυχε, η Ευρώπη παρουσίαζε ένα σύστημα αποκλειστικά ισχυρών Κέντρων, τα οποία πλέον εστράφησαν τα μεν κατά των δε. Η ρίξις έγινε εκεί όπου είχε επισυμβεί διάσπασις: Στο Βαλκανικό πεδίο, μετά την αποσύνθεση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας (Β). Στο Β απεικονίζεται ο βασικός ψόθιος της Γερμανίας: Διπλή εκατέρωθεν επίθεσης. Η Συνθήκη των Βερσαλλιών (Γ) εδημιούργησε πολυμερισμένη λόγων στην Ανατολή, η οποία προκάλεσε δυναμική σύγκρουση επιφρούρων.

σχέσεις μὲ τὴν Ρωσία, μὲ δυναμική βελτιώσεως. Ἡ παρουσία ισχυρότατης Ρωσικῆς ναυτικῆς δυνάμεως στὸ Kaliningrad ('Κοενιγκσβέργη τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσίας), καὶ ἡ περιήψις τῆς περιοχῆς στὴν Ρωσικὴ ἐπικράτεια, ἀποτελεῖ καίριο παράγοντα Ρωσικῆς. Ασφαλείας στὶς σχέσεις Πολωνίας - Λιθουανίας - Λευκορωσίας.

σίας και στήν εύρυτερη Βαλτική. Τα κράτη της όμαδας Visegrad (Πολωνία; Τσεχία, Σλοβακία, Ούγγαρια) συνεργάζονται με .οποτέ τήν ταχύτερη δυνατή είσοδο των στήν Ε.Ε. Η Ούκρανια (άσταθής όντότης με τεταμένες σχέσεις πρὸς τήν Ρωσία) προσβλέπει έπισης στήν Ε.Ε. Έχει συνάψει Συνθήκη Φιλίας και Συνεργασίας με τήν Πολωνία (1992), και συμπήξει μαζίν με Πολωνία και Ούγγαρια Όργανισμό τής περιοχής τών Καρπαθίων, στόν όποιο ίδιας, χαρακτηριστικά ή Ρουμανία δεν μετέχει, και δὲν έχει όριστικά παρασιτηθῆ από τής έδαφικές διεκδικήσεις τής απότελος τήν Ούκρανία (περιοχή Μπουκοβίνας). Η συνεργασία τής Ούκρανίας με Πολωνία και Ούγγαρια προκαλεῖ τήν αντίθεσι τής Ρωσίας.

Η στροφή των χωρών Visegrad-
d πρός την Δυτική Εύρωπη δη-
μιουργεί τάσι μεταξύ Γερμανίας
και Ρωσίας. Η κατάσταση στην
Ανατολική - Κεντρική Εύρωπη
ήρεμε μόνον δύτι επικρατεί Συ-
νεννόδησις Κεντρικής Δυνάμεως
(Γερμανίας) - Ανατολικής Δυνά-
μεως (Ρωσίας) - πρόγραμμα σπάνιο
και πρόσκαιρο. Μόνον έγκατά-
λειψις της Ούκραινας (και τών
Βαλτικών χωρών) στήν Ρωσική
άγκαλθ θα μπορούσε ίσως να πεί-
ση την Ρωσία εις απόδοχη της
στροφής. Βεβαίως ή ένταξις τών

χωρῶν τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης σέ μία Ε.Ε. ὥπλισμένη μὲ δύνατότητα ἀσκήσεως ἐνέργου Ἑξατερικῆς Πολιτικῆς καὶ Ἀσφάλειας, ἐνισχύει μὲν τὸν ἀποφασιστικὸν χαρακτῆρα τῆς Δυτικῆς στροφῆς τῶν χωρῶν αὐτῶν, ἀλλὰ ταυτοχρονικῶν δυνατῶν τὴν θεωρηθῆ δι τί διευλύνει καὶ τὴν συγκατάνευσι τῆς Μόδσχας εἰς τὴν συνδεσί των ἐπίσησις μὲ τὸ NATO. Ἡ Ρωσία ἀντιτίθεται στὴν σύνδεσι, διότι ἔτσι θὰ ἐτίθετο τὸ σύστημα ἀσφαλείας τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης ὑπὸ τὴν αἰγίδαν τῶν Η.Π.Α. Ἐὰν δῆμας ταυτοχρονῶν ὑπασχθῶν οἱ χῶρες αὐτές καὶ ὑπὸ μία πολιτικῶς (καὶ στρατιωτικῶς) ἐνέργη Ε.Ε., τότε θὰ ὑπάρχῃ διπλὸ κλεῖδι ἀσφα-

τυριῶν στὴν Ἀγγλία, δῆπος ἡ Φυσικό, τέτοιας ἐντάσεως πρέπει ἔχαρακτηρίσθησαν ὑστερικά Βεβαίως πολιτικὴ ὄλοκλήρωση τῆς Εὐρώπης σημαίνει κατ' ὄποιαν Γερμανικὴ ἐπιρροή. Οἱ ἀκραίοι Βρετανικὲς ἀντιδράσεις εἰσι τοστὴν δήλωσι Κολ άπειλή ποιοῦν. Ἡ ιστορικὴ πραγματικότητα εἶναι διτί δῆλος οἱ Συνεννοήσεις μεταξὺ τῶν πόλων τοῦ κεντρικοῦ κορμοῦ τῆς Εὐρώπης (περιλαμβανομένης τῆς Ναπολέοντείου Γαλλίας) καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ζώνης ἀπέβησιν ἐξαιρετικὰ ἀσταθή καὶ βραχύβιες. Ἡ Γραμμὴ διαστιρισμοῦ Τεργέστης - Πετρουτσελεως εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνεργειακά παράγωγός ἐντάσεων.

(β) Ός πρός τὴν Ρωσίαν.
ἀνατολικὸς ἐπεκτατισμὸς τῆς
Γερμανίας (ἐπικουρούμενος τῷ
ἄπο τῆν Γαλλικῇ σύμπραξῃ
ἀπαιτεῖ ἐνόρθερα μᾶλλον πα-
ρόγροτερα τὴν ἀνάγκην συνδι-
σμοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Δυνάμεως
μὲ κάποια Δυτική για τὴν
γκράτησι καὶ ἀναστροφὴ του.
Διπλή Συμμαχία Γαλλίας-Ρωσίας
τοῦ 1894 - ἡ Τριπλή Ἐγκαρδί²
Συνενόσησις στὸν Α' Παγκόσμιο
Πόλεμο - Συνήθη Διαιτησία
Σύνταγμα Μί. Επίθεσίς της

Άλλα τέτοιες θεωρήσεις είναι φραγταστικές για τρεις κυρίους λόγους:

(α) Ός πρὸς τὴν Γερμανία. Ό επεκτατισμός της ἐπιρρών είναι ἀναγκαῖο παράδειτρος τῆς πολιτικῆς της διότι ἀποτελεῖ θεμελιώδη ἔγγυησι τῆς ἀσφαλείας της. Αὐτὸ ὄκιρβῶς είναι τὸ βαθύτερο περιεχόμενο δηλωσεως πρὸς καιροῦ τοῦ Κόλ, διτὶ ἡ ἐπιτυχία τῆς πολιτικῆς δόλκηληρωσεως τῆς Εὐρώπης είναι ἔγγυησις εἰρήνης γιὰ τὸν 21ο αἰώνα. Ή δηλωσις προκάλεσε θύελλα διαμαρ-

Σύμφωνο Μή Επιθέσεως μετο Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ Γαλλίας, 1932 καὶ λοδοβιετικὸ Σύμφωνο Ἀρμόβασις Βοηθείας καὶ μὴ ἐπιθέσεως, 19 - Συνεργασία Η.Π.Α., Ἀγγλίας, Σ.Σ.Δ. κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο). Ή δυναμική στὶς συστεις Κεντρικῆς Δυνάμεως (Γερμανίας) - Ἐνδιαιμέσων Ἀνατολικού χωρῶν - Ανατολικῆς Δυνάμεως (Ρωσίας) ἐμφανίεται χαρακτηριστικὰ στὸν ρόλο τῆς Πολωνίας ἐπὶ τῆς ἔξελίξεως τῶν Γερμανο-λοδοβιετικῶν σχέσεων κατὰ τὴν Μεσοπολεμικὴ περίοδο. Ή ἀποτυχία τ

Αγγλοσοβιετικών συνεννοήσεων (Οικονομικό Συνέδριο της Γενούσας, 1922), ώδήγησε στήν σύναψη της Συνθήκης του Rapallo μεταξύ Γερμανίας και Σοβιετικής Ένωσης (1922): συνεφανήθη αποκατάστασις διπλωματικών σχέσεων, μή καταβολή πολεμικών αποζημιώσεων και προτιμησιακό έμπορικό καθεστώς μεταξύ των δύο χωρών. Άκολουθης ή Συνθήκη του Βερολίνου (1926) που έπειξε τινές πιο πολιτική και οικονομική συνεργασία μεταξύ Γερμανίας και Ε.Σ.Σ.Δ., έπειβαλε δε ούδετερότητα σε κάθε μία στήν περίπτωση έπιθεσεώς από τρίτη (όμοιώς με φόβος της Γερμανίας γιά διπλή έκατέρωθεν έπιθεσι). Τό 1929 ή Ε.Σ.Σ.Δ. είχε συνάψει δίκτυο συνθηκών (Συνθήκη Μόσχας) με τις γειτονικές της χώρες πρός δυνατά της άπο τούς θυμόνα και Νότου (Βαλτικές χώρες, Πολωνία, Ρουμανία, Τουρκία, Περσία). Άλλα τό 1934 ή Πολωνία ύπεγραψε Σύμφωνο Μή Έπιθεσεως με τήν Γερμανία, συνοδευόμενο από πολιτιστικές και οικονομικές συμφωνίες. Παρ' ούδε πού το ίδιο έτος τό Ρωσοπολωνικό Σύμφωνο μή έπιθεσεως άνευεώθη, ή Ρωσία έστριψε άποιφασιστικά πρός τις Δυτικές Δυνάμεις, και ήταν οι έσφαλμένες έκτημασις και τακτική τής Βρετανίας που έμποδισαν καταληκτική διαπραγμάτευση συμφωνίας και ώδήγησαν στό Γερμανο-Ρωσικό Σύμφωνο τού 1939. Τό Απρίλιο τού 1939 (πριν άπο τίς ή Γερμανο-Σοβιετικές Συμφωνίες) ή Γερμανία κατηγγείλει το Γερμανο-Πολωνικό Σύμφωνο.

- Σήτην παρούσα κατάστασι, ή Ρωσία δεν έχει μόνον νά παρακολουθήσῃ τούς μονήμως δρώντες λόγους περιορισμού τού Γερμανί-

κού ἐπεκτατισμοῦ πρὸς ἀνατολάς, ἀλλὰ καὶ θετικούς λόγους Συνεννοήσεως μὲ τὴν Οἰκουμενική Ἡγεμονική Δύναμι, ἀπό τὴν ὄποια ἔξαρται γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν βασικῶν στρατηγικῶν στόχων πτοτεραιότητος τῆς, που εἶναι (1) ἡ συνεκτική ὄργανωσις τοῦ πυρῆνος τῶν τριῶν Ρωσιῶν καὶ ἡ ἐμπέδωσις τῆς ἐπιρροῆς της στὶς Βαλτικές καὶ Καυκάσιες χώρες⁽²⁾ (2) ὁ σταθερός ἐλεγχός τῆς (πτερεταλιοφόρου) Κεντρικῆς Ἀσίας⁽³⁾ (3) ἡ ἐνεργός παρουσία στὴν Ἀπωλετολή ἐν ὅψει μάλιστα τοῦ ἀναπτυσσόμενου ἀνταγωνισμοῦ Ιαπωνίας - Κίνας. Στὰ δύο τελευταῖα πεδία ἐμπλέκονται δμεσα τὰ ζωτικὰ Συμφέροντα τῆς Υπερδυνάμεως, στὸ δὲ πρώτο ἐμμεσα. Συνεννόησις λοιπὸν τῆς ἀσθενούντης Ρωσίας πρὸς τις Η.Π.Α. εἶναι τελικά ἀναγκαία.

(γ) Ή ου πρός τις Η.Π.Α... Ή Παιγκόσμιος Ήγεμονική Δυτικής εχει φυσικά ύψιστο στρατιγικό στόχο την διατήρηση της Ήγεμονίας της. Η σταθερά προσέγγισης Μόσχας - Βερολίνου θίγει ζωτικά συμφέροντα τών Η.Π.Α. Εξ αλλου ή φυσική συναρμογή συνδιαφρέρωνει την Ρωσία πρός τον Βαλκανικό χώρο, στήν μεγάλη Ανατολική Εύρωπαϊκή Ζώνη, και οχι στον Κεντρικό Ήπειρωτικό Εύρωπαϊκό κορμό. Ή αποκατάστασις και σταθεροποίησης της συνοχής του εύρυτερου Ρωσικού χώρου μακράν της δυναμικής ΔυτικοΚεντρικής Εύρωπαϊκής ίδοικληρώσεως ύπτο του συγχρόνου Άλεσον συνέβη η πρός τα στρατηγικά συμφέροντα της Αμερικής, έφ' ουσίαν Ρωσική συνοχή συνδυάζεται θετικά πρός την αποκαθιστάμενη έσωτερηκή όργανωσι και στρατηγικό προσανατολισμό του ένιασιου Βαλκανο-Μικρασιατικού χώρου. Όσο έπι πλέον διακρεῖ ή διάιστεράπτοτάς του Ίράν, οι Η.Π.Α., ή Ρωσία και ή Τουρκία έχουν κοινό συμφέρον όμαλης συνεργασίας, και όχι, όπως λέγεται, Ρωσο-Τουρκικήν τριβών. Η Τουρκία ήταν πάντοτε ιδιαίτερα προσετική στις σχέσεις της πρός την Ε.Σ.Σ.Δ., άπτειει έδε και κατά βάθος συγκράτησι (άναμφισθα

με 'Αμερικανική προτροπή) κατά την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσεως και τὸν ὄγκων αποκρυσταλλώσεως τοῦ νέου Ρωσοκεντρισμοῦ στὸν Βορρᾶ της. ΡωσοΤουρκική ἐντοσις θὰ είναι μᾶλλον παροδική δυσαρμονία και τακτικός ἐλιγμός πιέσεως, πρὸς ἀποκατάστασις ρεαλιστικής και εὐσταθούσις ἰσορροπίας, ὅπως είναι βασικά και οἱ ἙλληνοΤουρκικές κρίσεις, ἐκτὸς βεβαίως τῆς περιπτώσεως υἱοθετήσεως ἑσφαλμένης στρατηγικῆς, ὅπότε η πιθανότης προκλήσεως μονιμωτέρας βλάβης εἰς βάρος τοῦ ἀμαρτάνοντος δὲν ἀποκλείεται. Τέλος ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Σοβιετικοῦ καθεστώτος ἀπό τις Η.Π.Α. τὸ 1933 εἶχε κύρια αιτία τὴν ἀνοδὸν τῆς ἱστονίας στὴν Απω Ανατολή - δυνητική ἀπειλὴ κατὰ τῆς Αμερικῆς ποὺ δῶν ἔρ-

γησε νὰ πραγματωθῇ τότε καὶ ἐπινεμφανισθῇ τώρα ἐπὶ ὅλου πεδίου. Στὶς τρεῖς θεμελιώδεις στρατηγικὲς προτεραιότητες τῆς Ρωσίας, οἱ Η.Π.Α. ἔχουν κάθε λόγο νὰ ἀποκριθοῦν θετικά, ἐφ' ὅσον ἡ ικανοποίησή των εἶναι τέτοιος ὥστε νὰ προσφέρῃ ἐγγυήσεις ἀσφαλείας καὶ συνεργασίας στὴν Οἰκουμενικὴ Ήγεμονικὴ Δύναμι.

Η Γερμανική Στρατηγική είναι διαφανής και ταυτόσημη άπό της θεμελιώσεως τού Γερμανικού Κράτους (τούλάχιστον μετά τήν άποπομπή τού Bismarck). Μὲ τήν Διακυβερνητική θὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ σύστασις κινητήριου ὄμαδος στήν Ε.Ε. περὶ τὸν ΓερμανοΓαλλικὸ Ἀέδονα, ὄμαδος ἡ ὁποία φαίνεται νὰ υφίσταται ἡδὴ de facto λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς ἀποστασιοποιήσεως πολλῶν κρατῶν - μελῶν καὶ τῆς ἐντόνων ἀντιδράσεως τῆς Μ. Βρετανίας. Ταυτοχρόνως ἡ Γερμανία θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ βαθύνη καὶ ἐπισημοποιήσῃ τήν ἐπιροή της στὶς μεοάζουσες Ἀνατολικές χώρες (Visegrad), εἰ δυνατὸν μὲ ταχεῖα ἐνσωμάτωσί των ὑπὸ κάποια μορφὴ στὸ σύστημα τοῦ Ἀξονός της. Η Στρατηγική αὐτή θὰ προσκρύψῃ στὶς κεντράφυγες Δυνάμεις ἐντὸς τῆς Ε.Ε., στήν τελική ἀντίθεσι τῆς Ρωσίας καὶ στήν κατασταλτική δράσι τῶν Π.Α.

Έξ αλλου στὸν ΒαλκανοΜικρασιατικὸ χῶρο ἔχει δημιουργηθῆ διωνακὴ αὐτορυγανώστειρός του

ύπτο τὴν αἰγίδα καὶ τὴν ἐγγύθι
ἀσφαλείας τῆς Υπερδυνάμεως. Ἡ
Τουρκία εἶχε μετὰ τὸν Β' Παγκό-
σμιο Πόλεμο σταθερά συνδυση
τούς στρατηγικούς της στόχους
πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν Η.Π.Α.,
ἀπεδείχθη δὲ ικανή καὶ ἀξιόπι-
στος Δύναμις. Ἡ Σερβία (Γιου-
γκοσλαυία) θάτερη τῆς περι-
πετείας τοῦ Βοσνιακοῦ Πολέμου
ώς μεγάλη Τοπική Δύναμις μὲ ρόλο
εύρεις ἐμβελείας, ἐπάν τοις οὐρανοῖς
σωστά τις δυνατότητες που προ-
σφέρει ἡ Συμφονία τοῦ Dayton. Ἡ
Ρουμανία ἔχει βαθύτατες ἐπιφυ-
λάξεις καὶ ριζικές ἀντιθέσεις
πρὸς τὸν ἀναπτυσσόμενο ΝεοΚε-
ντροΕυρωπαϊσμό καὶ Μαγναρισμό
ύπτο Γερμανική ἐπιρροή. Ἡ Αλβα-
νία ἔχει προσδεθῆ συνέωτατα καὶ
κατ' εὐθείαν μὲ τοὺς Ἀμερικανι-
κούς συνδυασμούς στὴν περιοχῇ,
περὶ λαμβανομένης καὶ τῆς συν-
διαφρώσεώς της εἰς ἓνα 'Ἐλλη-
νοΣερβικὸν ἄξονα ἀφ' ἐνὸς καὶ μία
ἘλληνοΤουρκικὴ Συνεννόησι ἀφ'
ἔτερου, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐλλάς ἔκανε
τίς ὄρθες καὶ συμφέρουσες στρα-
τηγικές ἐπιλογές συνεργειῶν. Ἡ
πρώτη Γιουγκοσλαυικὴ Δημο-
κρατία τῆς Μακεδονίας ἐντάσσε-
ται κυριολεκτικά στὸν ἘλληνοΣερ-
βικὸν ἄξονα (ἄξων Μοράβια -
Ἄξιον). Ἡ Βουλγαρία θάτερη
μεταξύ της κυριάρχου δυναμικής.
Χρονεῖ τὴν ἀντικειμενική θεμελίω-
ση τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοή-
σεως τοῦ 1934 (μαζί μὲ τὴν Βουλ-
γαρίαν) καὶ τὴν αἰγίδα καὶ τὴν
ἐγγύθι
ἀσφαλείας τῆς Υπερδυνάμεως. Ἡ
ΒαλκανοΜι-
κρασιατικοῦ
χώρου ἔχει
ένα Ιστορικὸ
βάθος τριῶν
περίπου χιλιο-
τεριδῶν. Ἡ διαδικασία τῆς
όλοκληρώσεως του πού δρα-
χισε μὲ τὸν μεγάλο Ἐλληνι-
κὸ Ἀποικισμό, ἀφοῦ ὑπέστη
τὴν καταλυτικὴ ἐπενέργεια
τῆς προσπαθείας ὀλοκληρω-
τικῆς συμπεριλήψεως του
εἰς τὴν Περσικὴ Αύτοκρα-
τορία, ἀπέκτησε σταθερές πο-
λιτιστικές παραμέτρους διά-
τῆς Μακεδονικῆς ισχύος καὶ
ἐπεκτάσεως, καὶ πολιτική
τελικὰ δομὴ ἐνότητος ἐνόποιο
τοῦ πλαισίου τῆς Ρωμαϊκῆς
Αύτοκρατορίας. Ἡ διαφορὰ
ἐμφάσεως μέσα στὸν κοινὸν
ἰστὸ τῆς ἐνιαίας Αυτοκρατο-
ρίας μεταξὺ Λατινοκεντρι-
κῆς Κελτικῆς Δύσεως καὶ
ἘλληνοΚεντρικῆς Ἀνατο-
λῆς τῶν ὄρχαίων λαῶν καὶ πο-
λιτισμῶν, ὧδηγήσει σὲ διοι-
κητικὴ διχοτόμησι ἀρχικά
τοῦ δλου πεδίου, ἡ ὄποια, μὲ
τὴν κυριαρχία στὸ Δυτικό^τ
τμῆμα τοῦ τευτονικοῦ ἀσυρ-
βάτου, κατέστη ριζικὴ τομῆ

σεων της 1934 (ραδιο με την ονομασία φορά) μέ δην έγγυησι αύτή την φορά) μέ τὴν ἔγγυησι ἀσφαλείας τῆς Παγκοσμίου Ἡγεμονικῆς Δυνάμεως καὶ τὴν τελικὴ σύμπραξη τῆς Ρωσίας δεδομένην. Ἡ ἔγγυησις ἀσφαλείας ἐκρράζεται ἀπτὰ καὶ μὲ τὴν στρατιωτική Ἀμερικανική καὶ NATOική παρουσία στὴν περιοχή. Ὁ Γερμανικὸς ἐπεκτατισμός ἐπιτρόπων καὶ κυριαρχίας θὰ ἀνακοινώσῃ πολὺ πρὶν ἐπιδράση στὴν Ἐλλάδα. Ἄλλα καὶ ἀλλώς ἔνα ἀφευκτό διλήμμα βραβύνει κάθε ὀπισθὸς ἐύρωπαϊκῆς (δηλαδὴ Γερμανοκεντρικῆς) ἔξωτερικῆς Πολιτικῆς. Ἐναὶ μὲν οἱ σχεδιαζόμενες ἐξελίξεις ὅδηγουσσον σὲ μείζονα ἀπόπειρα Γερμανικῆς ἡγεμονίας στὴν Εὐρώπη εἰναὶ ἐπικίνδυνες. Ἐναὶ οὐι, εἴναι ὄχυροπτες.

Η μεζίων Στρατηγική επιλογή τῆς Ἐλλάδος είναι ἀντικείμενικά δεδομένη. Είναι εύτυχής συγκυρία τὰ πραγματικά συμφέροντα τῆς Ἐλλάδος νὰ συγκλίνουν καὶ ἐν πολοῖς νὰ συμπίπτουν μὲ τοὺς Στρατηγικοὺς Στόχους τῆς Ἡγεμονικῆς Δυνάμεως στὴν περιοχή, πρὸς τοὺς ὄποισις νὰ συνδιάσωνται ἐπιτέλον καὶ οἱ ιστορικὲς παράμετροι τῆς Μεγάλης Δυνάμεως στὸν πυλωλὶκὴ Ἀντα-

Δυνάμεις στην συνολική Ανατολική Ζώνη, τῆς Σποράδισ. Ή απόδοχη τῶν πρωτοβουλιῶν τοῦ Γερμανογαλλικοῦ Ἀξονος γιὰ τὴν προώθηστή τῆς Πολιτικῆς Εὐρωπαϊκῆς Ένοποίησεως δὲν υποθηκεύουν μόνον τὴν Ἑθνική Ἀνεξαρτησία, ἀλλὰ καὶ συνεπάγονται ἐπιλογὴ Στρατηγικῆς ἀντιθετικῆς πρὸς τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος.

A high-contrast, black and white portrait of a man with dark, wavy hair and a prominent mustache. He is looking directly at the camera with a neutral expression. He is wearing a dark suit jacket over a light-colored shirt. The portrait is set within a circular frame, which is itself centered within a larger rectangular frame.

Ἐνθρονος Χριστός του Πανσέληνου. Πρωτάτο, Αγιο Όρος. Υψιστη Τέχνη στον Ιερότατο χώρο - σύμβολο Εθνικής Αναγεννήσεως.

πολιτικοκοινωνικού ικανομικές
επιπτώσεις του μὲ τὴν προστα-
σία τῆς ὑποτάγης: οἱ θεσμοὶ τῶν
τοπικῶν κοινοτήτων, τῶν θρη-
σκευτικῶν καὶ ἀργότερα, ἐθνι-
κῶν καθολικῶν γενεών (*πίλιτοι*), τῶν
ἐκτεταμένων διαφορικῶν κατὰ πε-
ριοχὴν προνομίων αὐτοδιοική-
σσων, ἐθεμελίωσαν ἔγα σύστημα
διατηρήσεως τῶν προϋπαρχου-
σῶν δομῶν λειτουργικότητος μὲ
ἐλάσσονα τὴν ἀνάδρασι τῆς
Οὐθωμανικῆς κυριαρχίας. Αὐτὸ-
τοῦτο δῆμος δημιουργοῦσε τὴν
ἀσταθὴ κατάστασι μιᾶς κοινω-
νίας στὴν ὁποίᾳ ἔργο (πνευματι-
κό, διοικητικό, οἰκονομικό) καὶ
ἔξουσία συστηματικὰ διεχωρίζο-
ντο.

Η περακμή της Όθωμανικής Αύτοκρατορίας ένεφάνιζε πάντα τὰ κοινὰ μὲ τὴν Βυζαντίνη, ἀλλὰ καὶ τοινότερα δῆλα τὰ Ιδιαὶ ἐλαττώματα. Η ἀποσύνθεσίς της συνίστα ἔξι ἀντικειμένου τὸν ἄγωνα ὑποκαταστάσεως της. Η στρατιγικὴ ἔξι ἀλλού σημασία τῆς (μερικῆς ἡ διλικῆς) θιασιάσεως τῆς ἐνέκειτο στὸν κίνδυνο γιὰ τὶς Δυτικές καὶ Κεντρικές Εύρωπαίκες Δυνάμεις ἐνσωματώσεως τοῦ χώρου της (ἡ κρισίμου μέρους του) στὴν δημοιεύση Ὁρθόδοξο Ρωσικὴ Αύτοκρατορία πρὸς συγκρότησι μείζονος πολιτικῆς ἐνώσεως

ατολικού ρωπαϊκής Ζώνης.

χεδίο του Ρήγη ἀπότολούς σάκριβῶς
ι ἀντικαταστάσεως τῆς Ὀθωμανικῆς
αυτορίας ἀπό μία Ἑλληνικὴ Δημοκρα-
τοῦ τὸ ΒαλκανοΜικρασιατικὸ πεδίο.
Θεσις εἰς Ἑλληνικῆς ρίζας γιὰ δλους τοὺς
μούντο τοῦ χώρου συνεδυάζετο μὲ τὶς
ακές θεωρήσεις τῆς Γαλλικῆς Ἐπα-
νεως, καὶ ὃ ιδιότυπος αὐτὸς Ἑλλην-
ιτικὸς Διαφωτισμός (ἀρχέτυπον
γανωτικὸς φορεὺς τοῦ καθ' ἡμᾶς γεω-
οῦ συμπλέγματος. Παρὰ τὴν Σερβικὴ
στασι (1804, Karadjordje) καὶ τὴν ἔξ-
(1815 καὶ ἔξης, Milos Obrenovic), ἡ
Ἐταιρεία ινοδέτης τὴν Ιδία βασι-
μηνή. Ή πλήρης ἀποτυχία τῆς Ἐπανα-
στασις τὶς Παραδουνάβιες Ὕμενοίς καὶ
αραταχθεῖσα τότε Ρουμανικὴ ἔξεγερ-
(lumirescu) καταστικούντο τὸ ἐμφιλο-
σφάλμα στὸ Στρατιγικὸ Στόχῳ τῆς
κείνης, τὸ ὅποιο ἐπαναλαμβάνεται
ἢ ὅν θρησκευτικὸ τομέα ἀπό τὸν Νεο-
ωτικὸ Οἰκουμενισμὸ τοῦ Πατριαρ-
κῶνσταντινουπόλεως. Ή Ἑλληνικὴ
τική, διοικητικὴ καὶ ἐμπορικοοικο-
γεγικὴ θέσις στὰ κλειδὶα τοῦ συνο-
εωπολιτικοῦ χώρου ἐστηρίζετο στὴν
νική Αύτοκρατορίᾳ, καὶ δὲν πάρεμπτο
πῦρ αὐτῆν.

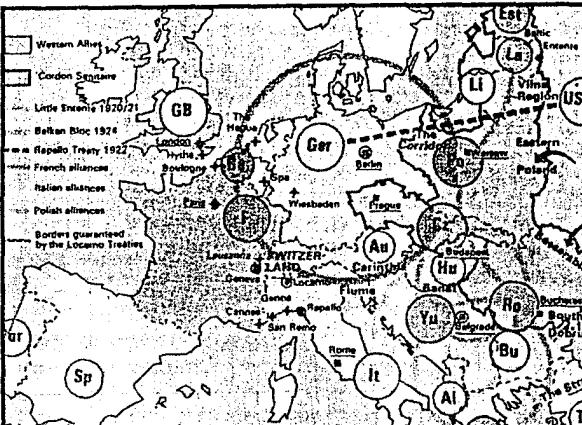
ος ἀντικαταστάσεως τῆς Ὄθωμανικῆς απορίας ἀπὸ Ἑλληνικὴ Ἕγεμονία ἐφ τοῦ πεδίου (ἀνασύστασις τῆς Βυζαντιοκρατορίας) προϋπέβεται διατήρησις ιτικῆς ἐνότητος τοῦ Βαλκανο-Μικρασιατικοῦ χώρου μὲ ταυτόχρονο ἔντασι τῆς θειαίς δλοσχερωτέρας λειτουργικότητας προσφορᾶς τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου συνόλου. Τέτοια χρησιμότης δλλως ετελεῖ καὶ τὴν δικαιωσι ἡγεμονικῆς αὐτῆς, δηπαρ τὴν πρακτικότητά της. Μηδιαίεργες τοῦ γένους πρὸς τονισμὸν κριτικοῦ πλεονεκτήματος του (πολικοὶ κοινὴ τοῦ δλοιού χώρου), καὶ τὴν ἀναπτατολλήλων ἑωτερικῶν συγκυριῶν,

σε ακριβώς διαδικασίας σταν άπει-
την ήγεσία της Φιλικής. Εταιρείας.
πανάστασις δὲν διεδόθη στο γεωπο-
υνεχές, άλλα πειραιώσιθ σὲ μερι-
λαδικούς τοπους. Δὲν ήταν, τουλά-
χριμος δικαιόδοξος για την Έλληνική
άστασι της Θρησκείας Αύτοκρατο-
ρύτε στο νότιο ΈλληνοΜικρασιατικό
ης. Ο Έλληνισμός δὲν ήταν έτοι μιος
το έργο υπέρηκόντιος έκαυτον. Επει-
της της τυπολατρικής αύταπάτης πού
ργούσε δικαιοσία του, της συγχύσεως
παρελθόντων Μεγαλείων καὶ παρού-
σαταλείψεώς των. Ή γυμνή επίκλησις
οδεικνύει ζησα πραγματικότητα. Οι
καὶ οἱ Φαναριώτες πορεχήγησαν τὴν
Ιστική δεινότητα ἐλιγμού, συνοδευό-
το τὴν κατοχὴ στείρου πνευματικοῦ
ισιοῦ, ὡς ὀντωτέρα κυβερνητική σο-
Ἐπανάστασις δὲν κατέληξε στὴν Πα-
σία ποὺ ἀπειδίωκε. Τὸ γένος θὰ μπο-
τὴν χρησιμοποίηση για νέα ἐπεκτεί-
θαύνη τὰ προνόμια ποὺ τοῦ ἔξασφά-
ντρεργερέ λευεθερία παραγωγῆς μεγά-
λου, καὶ ἄρα μεξίζων κινήσεων. Αντ-
επέμεινε στὴν ἀπάτησι πολιτικῆς
διασας καὶ έθνικῆς ἀνεξαρτησίας. Η Πα-
σία της Βυζαντίνης Αύτοκρατορίας
στὴν γέννηση τῆς Μικρᾶς Έλλά-
κρας δχι ὀπλῶς στὴν ἔκτασι, ἀλλὰ
στὶς ζωτικές δυνάμεις της. Η Έθνι-
τηγική ἄλλαζε πλέον ἐκ τῶν πραγμά-
τεύουσαν για νά κρατήσῃ ἀκέραιο τὸ
της. Επειρε νὰ βασίζεται στὴν ου-
τη προσπάθεια ἐνδυναμώσεως ἀπό-
τοψι τῆς χώρας·μὲ στόχο τὴν ἐπο-
διαδραματίσεως πρωτεύοντος ρόλου
σελίξεις τοῦ γεωπολιτικοῦ της πεδίου,

Ελληνοτουρκικές σχέσεις κατά τον Μεσοπόλεμο

έ τὴν τρι-
πλῆ Συ-
νεννόσην
Ἐλλάδος
Γιουγκο-
λανίας
Ἀλβανίας
ἐδημιουρ-

γήθη στερεή βάσις δυνα-
μικωτέρας Ανατολικής
Πολιτικής, μὲ επέκταση
δράσεως καὶ ἐπιρροώ-
τῶν Δυτικῶν Βαλκανικῶν
χωρῶν παραλλήλως πρὸ
Ἀνατολάς, καὶ πρῶτο στά-
χο τὴν Βουλγαρία. Ἡ ἀνά-
τροπή ὅμως τοῦ Παγκά-
λου (7.8.1926) δὲν ἐπέ-
τρεψε τὴν δοκιμασία αὐ-
τῆς τῆς γραμμῆς, ἡ ὁποία
θὰ συνήντα πάντως πρό-
σκομμα καὶ εἰς τὸ γεγο-

To Ευρωπαϊκό δίκτυο συμμαχιών

1921 - 1931

Ελληνοτουρκικές σχέσεις κατά τον Μεσοπόλεμο

21,25 τοις εκατό .είσι
Αμερική και 21,25τοις
εκατό εις Γαλλία (5τοις
εκατό προμήθεια έδόθη
για διαμεσολαβητικές

τάν σαμαρεύονται, όπως οι πάντες την ύπηρτεσες». Ή Τουρκίας έχησφάλισε τὴν Βρετανίκην ὑποστήριξι διὰ τῆς παραχωρήσεως τῶν ἔδαφων καὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς εἰς τὰ πετρέλαια τῆς Μοσούλης ἔναντι τῆς συμεύσεως τῆς Ἀγγλίας νὰ μην ἀναμιχθῇ εἰς διεκδικήσεις καὶ ὑπόκρινησεις ταραχῶν ὑπὸ Ἀρμενίων ἢ Κούρδων. Τριπλὸν σύμφωνο ἀσφαλείας συνήρθη ἐπὶ πλέον μεταξὺ Μ. Βρετανίας, Ἰρλανδίας καὶ Τουρκίας. Κάθε κέρδος ὅμως τῆς Ἀγγλίας χωρίας ἐνέτεινε τὴν προϋπάρχοντῶν δύο Εὐρωπαίων νικητών. Στὴν διανομὴ τῶν Μεσανατολικῆς Αὐτοκρατορίας ἐπλέοντα (Ιαβούνια, Ιορδανία, Παλαιστινία, Λιβανονίο): Συνέδριο τοῦ Σάντος ἔδωσε κατ' ἄρχοντα μεριδιακές εἰς τὴν Γαλλία.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ελληνοτουρκικές σχέσεις κατά τον Μεσοπόλεμο

* συνέχεια από την σελίδα 7

Ο Βενιζέλος υιοθέτησε τήν δευτέρα εναλλακτική Στρατηγική. Πυρήνα αυτής ήταν ή αποδοχή ώς τετελεσμένου γεγονότος τού μερισμού τής κυριαρχίας τού Νοτίου ΒαλκανοΜικρασιατικού χώρου, μεταξύ Έλλαδος και Τουρκίας, όπως προέκυψε από την ήττα της Έλλαδος τό 1922: στόχος άνεδεικνύετο ή συμφωνία στήν διανομή ρόλων. Η Στρατηγική αυτή έπασχε από αντιφατικότητα σύστοιχο άλλα αντιότροφο πρός έκεινη πού έβαρυνε την πρώτη: ή Έλλας έπρεπε να συνεργασθῇ διά την διατήρηση τού status quo στήν περιοχή και με χώρες βαθύτατα αναθεωρητικές. Έτσι ο Βενιζέλος συνήψε (23.9.1928) τρ Έλληνοϊταλικὸν Σύμφωνο Φιλίας. Ο Μουσσολίνι, άμα τή άνακτρούει τῆς Αθασιλεύτου Δημοκρατίας στήν Έλλαδα (25.3.1926), έπειδως τήν προσέλκυσι τῆς Έλλαδος στήν Ιταλική έξωτερηκή πολιτική. Ο Βενιζέλος ανταπεκρίθη εύμενῶς ἐξ ἀρχῆς στήν προσέγγισι αυτή. Όλιγο πρό τού Βενιζελικού Πραξικοπήματος τής 1.3.1935 είχε γράψει: 'δύον ἀφορᾶ τήν προϊούσαν ἀποξένωσιν ἡμῶν ἀπό τήν Ιταλίαν, τό πράγμα είναι τραγικόν.' Ένας ωρισμένος φιλοϊταλισμὸς ήταν διάχυτος περὶ τό 1930 εἰς ἀμφότερα τά στρατόπεδα, τό Βενιζελικό και τό Αντιβενιζελικό, συνεδέετο δε εἰς τό έσωτερικό μέτωπο με τήν άναγκη ἀναζωγόνησεως τῆς Έλληνικῆς Κοινωνίας, εἰς δὲ τό πολιτειακό με τήν ἀπουσία τού βασικά Φιλοαγγλικού Βασιλικού οίκου.

Ο Βενιζέλος ἐν μέρει μόνον

έξισορρόπησε τό Έλληνοϊταλικὸν Σύμφωνο όμως μετά τῆς Έλληνοσερβικές συμφωνίες πού ἀμέσως ἀκολούθησαν ὑπό τό κράτος ἀκείνου (προκαταρκτικές πράξεις 11.10.1928 Βελιγράδι - πρωτόκολλα Γενεύης 17.3.1929 - Έλληνογιουγκοσλαβικὸν Σύμφωνο Φιλίας 27.3.1929). Η Έλλας μετά τήν πτώσι τού Παγκάλου άθέτησε τίς συναφεῖσες Συμφωνίες. Η Γιουγκοσλαβία ἐδήλωσε δῆτι θά ἔθεωρει τήν μή κύρωσι τῶν Συμφωνῶν πράξι ἔχθρική. Η διαδικασία συμβασιού ἐκράπτησε τρία ἔτη. Τόν Αύγουστο τού 1927 ή Βουλή ἐν τέλει ἀπέρριψε παμψηφει τήν Συνθήκη. Στής 2.11.1927 ὑπεγράφη Έμπορικὴ Σύμβασις μεταξύ τῶν δύο χωρῶν. Στής 21.3.1928 συνήψθη ΈλληνοΡουμανικὸν Σύμφωνο Φιλίας. Ο Βενιζέλος, εύρυνων τήν πολιτική τῆς Έλλαδος και ἀποπροσανατολίζων τήν στρατηγική, συνήψει τήν Έλληνοϊταλική Συνθήκη . Φιλίας (23.11.1928). Οι τελικῶν ὑπογράφετος Έλληνογιουγκοσλαβικές νέες Συμφωνίες παρείχον στήν Γιουγκοσλαβία τμῆμα τού λιμένος Θεσσαλονίκης πρός χρήσιν τού διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου τῆς χώρας με ὄρους στενώτερους ἀπό τό πνεύμα και τού Συμφώνου τῆς 10.5.1923. Η τάσις ήτο νά δοθῇ λιμενικὸ πρακτορεῖο μᾶλλον παρά ἐλευθέρα Σερβική ζώνη : (Τά εἰσερχόμενα εἰς τό τμῆμα πλοῖα π.χ. ὑπέκειντο εἰς τίς αὐτές διατυπώσεις με δλα τά ἀλλα. Αύτες καθ'έαυτές οί ρυθμίσεις τῆς νέας Συμφωνίας, μεταβαλλόμενες ἐν καιρῷ κατά τίς παρουσιαζόμενες, θά μποροῦσαν νά είναι ίκανες ἐγγυήσεις για νά σφυρηλατηθῇ τής Έλληνοσερβική συνεργασία. Άλλα με τίς προηγηθεῖσες παλινωδεις

τῆς Έλληνικῆς Έξωτερικῆς Πολιτικῆς τό κενὸν ἐμπιστοσύνης "θηλει ἰσχυράτερα ἀνοίγματα για νά ἐμπεδωθῇ. Η βαρύτερη συνέπεια ἐνός ἀποπροσανατολισμού στήν έξωτερική πολιτική είναι δῆτι ο διαπαναπροσανατολισμός τῆς άπαιτεῖ θυσία κάποιου πλεονεκτήματος για νά ἀποκατασταθῇ η ἀπαραίτητη ἐμπιστοσύνη. Αὔτο δὲν ἔγινε με τίς νέες ρυθμίσεις.

Ἐτσι στήν ούσια ή Γιουγκοσλαβία ἔθεωρει τήν στάσι τῆς Έλλαδος ἐφ' ἔξης ἀβέβαιο. (Άναλογα δυστήματα συμβαίνουν καὶ τώρα). Εξ ἀλλου ή Έλλας με τό Ιταλικό ἀνοιγμα και τήν Βενιζέλειο ιούθεσιά τῆς στρατηγικῆς τού Μουσολίνι, βασικά ἔξεβιάζει τήν Γιουγκοσλαβία, ή ὅποια ἥπειλετο ἀπό τήν Ιταλία.

Οι Συμφωνίες, ἐπομένως, και (α) κατ' αὐτό τό περιεχόμενό των και (β) εἰς τό πλαίσιο τῶν προγομένων διευθετήσεων ἐπί Παγκάλου και (γ) βάσει τῆς λογικῆς, τέλος, τῆς Συμβάσεως τού Βελιγραδίου (10.5.1923) περὶ ἐκχωρήσεως Σερβικής Έλευθέρας Ζώνης εἰς θεσσαλονίκη για τό διαμετακομιστικό ἐμπόριο τῆς Σερβίας, δὲν ἐδημιούργουν ἀποφασιστική δυναμική συμπράξεως Έλλαδος-Γιουγκοσλαβίας εἰς διμερῆ Βαλκανική διαμόρφωσι, ἀλλα μόνον παθητικότερη συνεργασία χωρὶς σαφεῖς στόχους. Πρὸς ἀπόδειξι τού γεγονότος, ἀκολούθησαν οί Συμφωνίες: Έλλαδος - Τουρκίας (10.6.1930) και ή Συνθήκη Ουδετερότητος, Διαλλαγῆς, Διαιτησίας και Φιλίας (30.10.1930).

Το Πνεύμα της Ελληνικῆς Επαναστάσεως

* συνέχεια από την σελίδα 7

ρόλου συμβατού ὅμως πρός τήν ἀναγνώρισι τῆς ἀρχῆς τῶν θεντοτήτων στήν σύστασι κρατῶν πού ή κατάληξεις τῆς Επαναστάσεως συνεπήγει.

Στήν πραγματικότητα ή στρατηγική, ή μᾶλλον ή ἀστράπτηγος συμπεριφορά τῆς Έλλαδος ως ἐλευθέρου ὄντοτητος είναι θεμελιώδης ἀντιφατική.

Η ἀποδοχὴ τῆς ἀρχῆς τῶν θεντοτήτων στήν σύστασι τῶν κρατῶν ἐσήμαινε ἐγκατάλειψι τῆς ἀρχῆς διολκηρώσεως τῆς Έλλαδος ως ἐλευθέρου ὄντοτητος είναι θεμελιώδης ἀντιφατική. Η ἀποδοχὴ τῆς ἀρχῆς τῶν θεντοτήτων στήν σύστασι τῶν κρατῶν ἐσήμαινε ἐγκατάλειψι τῆς ἀρχῆς διολκηρώσεως τῆς Έλλαδος ως ἐλευθέρου ὄντοτητος είναι θεμελιώδης ἀντιφατική. Η ὄμοισπονδιακή ίδεα, για νά είναι ρεαλιστική, προϋποθέτει πάντοτε ἔστια στήν γραφικότητα ἐνός ἐπιτιθεμένου τόπικο χρώματος στό πάντοτε καθιστερμένης εἰσαγωγῆς παρωχημένο ἐκάστοτε Εύρωπαϊκό ρεῦμα. 'Όταν ή μοναδικής κατέστη εποίησι, περίγελως, ἐπενοίθη ή οικουμενικότητος πού έκριτος Πολιτειακὸς διαφωτισμὸς ἐσήμαινες ἀπομάκρυνσι ἀπό τήν Βυζαντινορθόδοξο κοινή τού χώρου, ἐπομένως ἀπίσχανσι τῆς Έλλαδος στή περιοριζης τῆς Έλλαδος στή φυσικό περιβάλλον της. Παρὰ ταῦτα τό Κράτος ἐκτρέφει τήν Μεγάλη ίδεα τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας χωρὶς Αὐτοκρατορία. Τά λοιπὸ μέρη τού διου χώρου, έθνη πλέον ούτε ὑπό κε-

νές φράσεις.

Τό ἀληθὲς πνεῦμα τῆς Επαναστάσεως ἐκίνει πρὸς μία ἀνάστασι τού Έλληνικού Πνεύματος ἀπό τήν ἐθελούσιο νάρκη του, ὃδινες τήν ἀναγέννησι τού Έλληνισμού, ἐβίαζε τήν ἀνάστασι τού γένους εἰς Μεγαλουργία: συγκεκριμένη ἐκφρασίς αὐτής τῆς ἀφυπνίσεως ήταν η ζωτική ἀνάγκη ημέρηνού Έλληνικού ρόλου στό γεωπολιτικό πλέγμα της, τόν ΒαλκανοΜικρασιατικό χώρο.

Η ἐκφρασίς χωρὶς τήν προϋπόθεσί της είναι ἀλαζονική ἀπαίτησι, πού μπορεῖ νά βασίζεται μεν στή πού παλιαῖν δικαιωμάτων, ἀλλα είναι καταδικασμένη νά μείνη ἀδικιάωτη και ἀνεκπλήρωτη στήν πραγματικότητα.

Τό γένος ἀκροποδίζεται στό ἔσχατα τής ούσιας του, Θεοῦ θέλοντος ίσως μη ἤδη ἐκπεπτωκός. 'Ἄς περιενδυθῇ τήν ζώσα ίσχυ τού Λόγου, Έλληνικού και Όρθοδόξου, ὃστε νά ἐπανεύρηται περίγελως, ἐπενοίθη ή οικουμενικότητος πού έκριτος Πολιτειακὸς διαφωτισμὸς ἐσήμαινες ἀπομάκρυνσι ἀπό τήν Βυζαντινορθόδοξο κοινή τού χώρου, ἐπομένως ἀπίσχανσι τῆς Έλλαδος στή περιοριζης τῆς Έλλαδος στή φυσικό περιβάλλον της. Παρὰ ταῦτα τό Κράτος ἐκτρέφει τήν Μεγάλη ίδεα τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας χωρὶς Αὐτοκρατορία. Τά λοιπὸ μέρη τού διου χώρου, έθνη πλέον ούτε ὑπό κε-

νές φράσεις.

Του Απόθολου Λ. Πιερρή
Καθηγητού Φιλοσοφίας Ι.Β.Ρ.

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ ΑΝΑΔΥΣΗ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΜΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η Διπλωματική Ήπα της Ελλάδος κατά την Κρίση των Ιμια

Μέρος Α'

HΕλλάς ύπεστη κατά την πρόσφατο ΈλληνοΤουρκική κρίση παπεινική ήπη εξ αιτίας 1) της άπουσας συνολικής έθνικης στρατηγικής βασιζομένης στην βαθεία άνάλυση της γεωστρατηγικής πραγματικότητος και της ιστορικής δυναμικής της· 2) έσφαλμένου προσαντολισμού της Εξωτερικής Πολιτικής της νέας Κυβερνήσεως· 3) άπαραδέκουσα κουφότηρος στην έπιλογή συγκεκριμένης τακτικής άντιμετωπίσεως της κρίσεως και γενικώτερα: 4) της καταθλιπτικής γενικής άδυναμίας της χώρας, πνευματικής, θρησκευτικοπολιτιστικής, πολιτικής, οίκονομης, δημογραφικής· 5) τού μοναδικού φαινομένου συστηματικής ήγετηκής άναξιοκρατίας που την καταπιέζει.

ΣΥΜΒΑΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΩΝ ΝΗΣΙΔΩΝ ΙΜΙΑ

Μέ την Συνθήκη της Λαζάνης (24.7.1923) άνεγνωρίζετο ή Ιταλική κυριαρχία στα Δωδεκάνησα, ή κατοχή των όπων άπο την ΙταλοΤουρκικό άρχισε κατά τὸν ΙταλοΤουρκικό πόλεμο. Τὸ δάρηστο 15 τῆς Συνθήκης Ειρήνης άνέφερε: 'Η Τουρκία παρατείται ύπερ της Ιταλίας παντὸς δικαιώματος και τίτλου ἐπὶ τῶν κάτω καὶ ἀπαριθμουμένων νήσων, τούτεστι τῆς Ἀστοπαλαίας, Ρόδου, Χαλκηδονίας, Κάσσου, Τήλου, Νισύρου, Καλύμνου, Λέρου, Πάτμου, Λειψοῦν, Σύμης καὶ Κῶ, τῶν κατεχομένων νῦν ὑπὸ τῆς Ιταλίας καὶ τῶν νησίδων τῶν εἰς αὐτῶν ἔκταρτωμένων, ὡς καὶ τῆς νήσου Καστελορίζου.'

Οι καλές σχέσεις που ἀνεπτύχθησαν ἀπὸ τὸ 1928 μεταξὺ Ιταλίας ἀφ' εἰς τὴν Ελλάδας και Τουρκίας ἀφ' ἐπέρου εντὸς τοῦ πλαισίου τῆς Ιταλικής Στρατηγικής ἐπεκτάσεως τῶν ἐπιτρούν στὸ ΒαλκανοΜικρασιατικὸ πεδίο (καὶ οἱ ὄποιες ὡδήγησαν καὶ στὴν σύναψη τῆς ΕλληνοΤουρκικῆς Συνθήκης τοῦ 1930) ἐπέτρεψαν τελικό (1932) (εἰς ἐρμηνεία τοῦ ἄρθρου 15 τῆς Συνθήκης τῆς Λαζάνης ὡς πρὸς τίς ἔξαρτωμενες νησίδες) τὴν ὁριοθέτηση τῆς ΙταλοΤουρκικῆς συνοριακῆς γραμμῆς μεταξὺ Δωδεκανήσων και Μικρασιατικῆς ἀκτῆς, θέμα τὸ ὅποιο παρέμενε ἐκκρεμές ἀπὸ τὸ 1923.

Ἐτσι στὸ 4.1.1932 ὑπεγράφη Σύμβασις μεταξὺ Ιταλίας και Τουρκίας περὶ τῆς κυριότητος νησίδων και βράχων κειμένων κατὰ τὴν Μεσογειακή ἀκτὴ τῆς Μικρᾶς Ασίας περὶ τὸ Καστελόριζο και τὴν νησίδα Kara-Ada, καθὼς και περὶ τῆς ὁριοθετήσεως τῶν σχετικῶν χωρικῶν ὑδάτων. Η Σύμβασις ἐπεκυρώθη κανονικὰ ἀπὸ ἀμφότερα τὰ συμβληθέντα μέρη και ἡ ὑπερήφητη νομότυπα στὴν Γραμματεία τῆς Κοινωνίας τῶν Εθνῶν εἰς διεθνῆ ἀναγώρισι. Μὲ τὴν ευκαιρία τῆς ὑπογραφῆς της, Ιταλία και Τουρκία ἀντηλλάξαν ἐπισήμως γράμματα περὶ τὸ προβλεφθῆ εἰς τὴν δευτέρα, χωρὶς ὅμως συγκεκριμένο προσδιορισμὸ κατὰ τὸ περιεχόμενο, και ὡς ἀπλῶς προνοούμενον νὰ συμφωνηθῇ εἰς τὸ μέλλον. Τὸ νομικὸ θέμα ἐπεδέχετο ἀμφισθήτησι.

Ἐν τῷ μεταξὺ σοβεῖ κυβερνητική κρίσις στὴν Ελλάδα και ἐν τέλει ορομολογούνται διαστικασίες ἀντικαταστάσεως τοῦ Πρωθυπουργοῦ. Στούς κόλπους τοῦ Κυβερνώντος Κόμματος ἀναδύεται ἡ ὑποβοσκουσα ἀντιδρασία τῆς Φιλοευρωπαϊκῆς ὁμ-

τοῦ διέρχεται διὸ τοῦ μέσου τῆς ἀποστάσεως μεταξὺ τῶν σημείων ἑκάστου ζεύγους. Τὸ ζεῦγος 30 ρητὰ συνίσταται εἰς μὲν τὴν Τουρκική περιφέρεια ἀπὸ τὸν νῆσο τοῦ Κάτω, εἰς δὲ τὴν Ιταλική ἀπὸ τὴν κυρία βραχονησίδα Ίμια.

Η Συμφωνία τῆς 28.12.1932 δὲν ὑπεβλήθη στὴν Κοινωνία τῶν Εθνῶν.

Τὰ Δωδεκάνησα εν bloc παρεχωρήθησαν στὴν Έλλάδα μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, μὲ τὴν Συνθήκη Ειρήνης τῶν Παρισίων (1947).

Αὐτὸς ἦτο τὸ καθεστώς, κατὰ τὶς σχετικές Συνθήκες, Συμβάσεις και Συμφωνίες, τῶν κυριῶν νῆστον τῆς Δωδεκανήσου, και τῶν ἔξηρημένων ἐξ αὐτῶν νησίδων, μέχρι τῆς προσφάτου ΈλληνοΤουρκικῆς βασιζομένης συστηματικής ήγετηκής άναξιοκρατίας ποὺ τὴν καταπιέζει.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Στὶς 25.12.1995 τὸ Τουρκικό φορτηγό πλοίο Figen Akit προσήραξε στὶς βραχονησίδες Ίμια ἀπέχουσες 2,5 περίπου μίλια ἀπὸ τὴν Καλόλιμον πρὸς τὶς Μικρασιατικές ἀκτές (ἡ Καλόλιμον εύρισκεται BA τῆς Καλύμνου). Ο Τούρκος πλοιάρχος ἀνήγνητης ἀρχικὰ βοήθεια ἀπὸ τὶς ἀρμόδιες Ελληνικές ἀρχές τῆς Καλύμνου, ὑποστηρίζων δὲ τὸ εὐρύκεται ἐντὸς Τουρκικῶν χωρικῶν ὑδάτων. Η ἀτέμεπικη διασώσεως τοῦ πλοίου καθυστέρησε σὲ ὃ ἐκ τούτου ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, και τελικὰ τὸ πλοίο ἐρυμούληκε στὶς 28.12.1995 ἀπὸ Ελληνική Ιδιωτική ἐταιρεία στὸν Τουρκικό λιμένα Guilluk.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα τὸν 29.12.1995 τὸ Τουρκικό Υπουργείο τῶν Εξωτερικῶν ἀπηρτήσασε τὴν Επιτροπή της Αστοπαλαίας, Ρόδου, Χαλκηδονίας, Κάσσου, Τήλου, Νισύρου, Καλύμνου, Λέρου, Πάτμου, Λειψοῦν, Σύμης και Κῶ, τῶν κατεχομένων νῦν ὑπὸ τῆς Ιταλίας και τῶν νησίδων τῶν εἰς αὐτῶν ἔκταρτωμένων, ὡς και τῆς νήσου Καστελορίζου.

Οι καλές σχέσεις που ἀνεπτύχθησαν ἀπὸ τὸ 1928 μεταξὺ Ιταλίας και της Ελλάδας, δεδομένης τὴν ἀποτολήν ἀνάποσταστο τημῆτας Τουρκικής Επικρατείας, και ὃ διὰ συγκεκριμένα ἀνήκουν στὴν Επαρχία τῆς Mugla, περιφέρεια Βοδρίου (Άλικαρνασσοῦ), σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιστημειακές κτηματολογίκες καταγραφές.

Η Ελλάς ἀπήντησε στὶς 10.1.1996 μὲ Ρηματική Διακοίνωσι πρὸς τὴν Ελληνική Πρεσβεία τῆς Αγκύρας γνωστοποιούντοι οἱ νησίδες Ίμια ἀποτολήν ἀνάποσταστο τημῆτας Τουρκικής Επικρατείας, και ὃ διὰ τὴν συγκεκριμένα ἀνήκουν στὴν Επαρχία τῆς Mugla, περιφέρεια Βοδρίου (Άλικαρνασσοῦ), σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιστημειακές κτηματολογίκες καταγραφές.

Η Ελλάς ἀπήντησε στὶς 28.12.1932 ὑπεγράφη Σύμβασις μεταξὺ Ιταλίας και Τουρκίας περὶ τῆς κυριότητος νησίδων και βράχων κειμένων κατὰ τὴν Μεσογειακή ἀκτὴ τῆς Μικρᾶς Ασίας περὶ τὸ Καστελόριζο και τὴν νησίδα Kara-Ada, καθὼς και περὶ τῆς ὁριοθετήσεως τῶν σχετικῶν χωρικῶν ὑδάτων. Η Σύμβασις ἐπεκυρώθη κανονικὰ ἀπὸ ἀμφότερα τὰ συμβληθέντα μέρη και ἡ ὑπερήφητη νομότυπα στὴν Γραμματεία τῆς Κοινωνίας τῶν Εθνῶν εἰς διεθνῆ ἀναγώρισι. Μὲ τὴν ευκαιρία τῆς 4.1.1932 (εἰς ἐρμηνεία τοῦ ἄρθρου 15 τῆς Συνθήκης τῆς Λαζάνης ὡς πρὸς τὶς ἔξαρτωμενες νησίδες) τὴν ὁριοθέτηση τῆς ΙταλοΤουρκικῆς συνοριακῆς γραμμῆς μεταξὺ Δωδεκανήσων και Μικρασιατικῆς ἀκτῆς, θέμα τὸ ὅποιο παρέμενε ἐκκρεμές ἀπὸ τὸ 1923.

Ἐν τῷ μεταξὺ σοβεῖ κυβερνητική κρίσις στὴν Ελλάδα και ἐν τέλει ορομολογούνται διαστικασίες ἀντικαταστάσεως τοῦ Πρωθυπουργοῦ. Στούς κόλπους τοῦ Κυβερνώντος Κόμματος ἀναδύεται ἡ ὑποβοσκουσα ἀντιδρασία τῆς Φιλοευρωπαϊκῆς ὁμ-

Τὸ ένεργὸ πολυδύναμο τῆς Τουρκίας: γραμμὲς ἐπιρροῶν καὶ παρεμβάσεων τοῦ Τουρκικοῦ δυναμικοῦ πεδίου

1. Καυκασία και Υπερκαυκασία. Η δημιουργία ἐνδιαιμέσου ζώνης ἀνεξαρτήτων κρατῶν στὸν Υπερκαυκασία μεταξὺ Ρωσίας και Τουρκίας ἐνισχύει τὸν πόλο τῆς Τουρκίας στὴν περιοχὴ και σύζηνει τὴν σημασία και τὸ δυναμικό τῶν ΡωσοΤουρκικῶν σχέσεων σποιος και ἐντεταμένο. (Θρησκευτικός τριγωνισμὸς Όρθοδοξίας - Μονοφυσιτισμοῦ - Μωαρεθανισμοῦ).

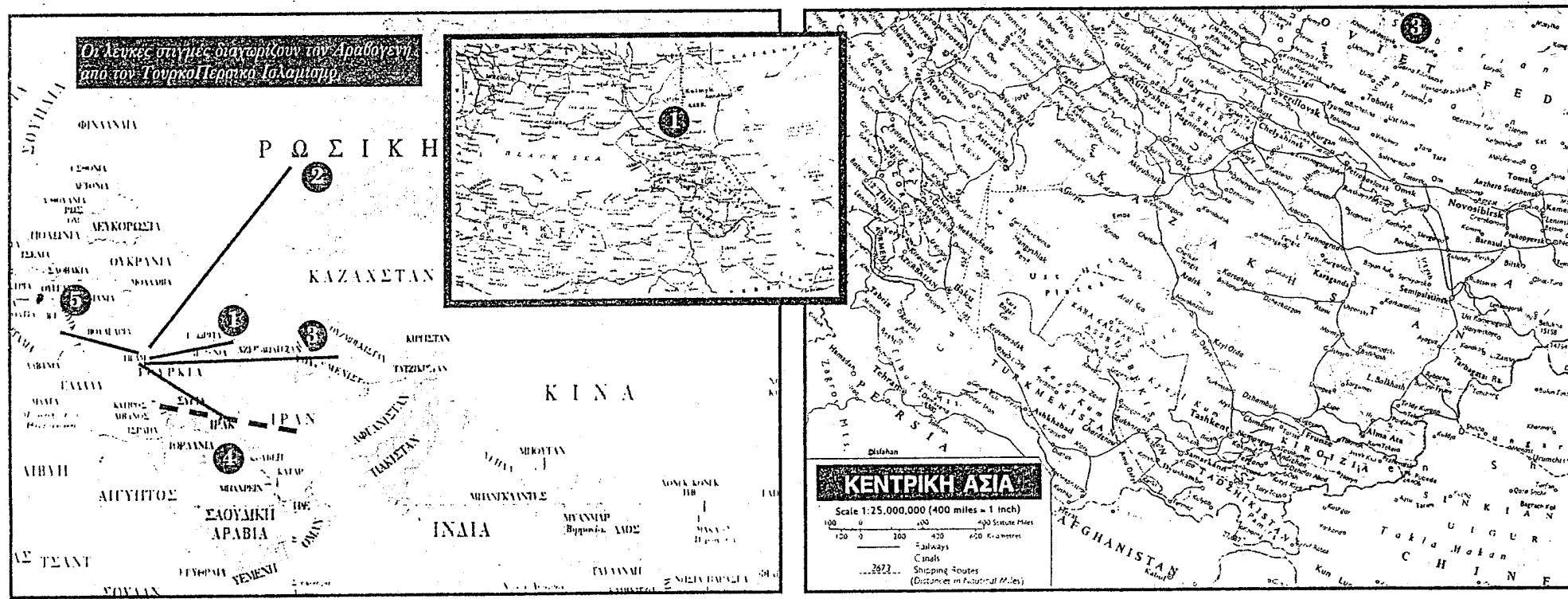
2. Τὸν ἀσταθή Γεωργία περιλαμβάνονται αὐτόνομες περιοχὲς ὀλιγώτερο περιστούμενο πόλεμο προστάτης Αρμενίας στὸ ΒΔ παραένεινο προστάτης Αρμενίων ιδιως περὶ τὸν Σημαντικὸ λιμένα Μπατούμ, ὅπου φθάνουν οἱ ἀγωγοὶ πετρελαίου απὸ τὸ Μπατούμ τῆς Καστοπίας, Νότιος Οσσετία στὸν κεντρικό Καύκασο πρὸς τὸ μέρος τῆς Τουστενίας. Άζερικός πληθυσμὸς είναι ἐπίσης ποντού στὰ σύνορα μὲ τὸ Αζερμπαΐτζαν. Τὸ έσωτερικό πολιτικό τοῦ Γεωργίανος στὸν οποίον είναι έξαρτητα θεοφύλακας η Αρμενία και η Αζερμπαΐτζαν.

3. Η Αρμενία και Αζερμπαΐτζαν είναι ἐμπεπλεγμένες σὲ μία σύνθετη γεωπολιτική ἀνωμαλία. Η περιοχὴ τοῦ Ναγκόρνου Καραμπάχ κατοικούμενη κατὰ τὴν πλειοψηφία ἀπὸ Αρμενίας περιλαμβάνεται στὸ οἰστερικό τοῦ Αζερμπαΐτζαν, ἐνὸς η περιοχὴ τοῦ Ναχιτσεβάν, μὲ πληθυσμὸν Αζερικού, εύρισκεται ἐγκλωπισμένη στὴ Νότιο Αρμενία. Οι δύο περιοχὲς είναι αὐτόνομες, χωρὶς γεωγραφική ἐπικοινωνία μὲ τὶς διοικετικές οντότητας γιὰ τὸ οἰκονομικό πολιτικό τοῦ Γεωργίανος.

4. Η Αρμενία και Αζερμπαΐτζαν είναι ἐμπεπλεγμένες σὲ μία σύνθετη γεωπολιτική ἀνωμαλία. Η περιοχὴ τοῦ Ναγκόρνου Καραμπ

ΑΝΑΛΥΣΗ

*Οι λευκές στιγμές διαχωρίζουν ταν Αραβογενή
μπά τον ΓονοκόΠερσικό Ισλαμισμό.*

Ναγκόρνο Καραμπάχ μεταξύ τῶν δύο χωρῶν ὡδίγησε σε πόλεμο και
ἀμφοι βιβαῖες ἀκρότητες. Ή κατάστασις είναι ἀσαφής και ἔκρυθμη.

δ) Τὸ Ἀζέρμπαϊτζάν μὲ κοιτάσματα πετρελαίου στὴν Κασπία κυρίως παρὰ τὸ Μπακοῦ, μὲ ἀνέπτυγμένη χρηματική βιομηχανία καὶ πολύ- πλευρη δασική καὶ γεωργικὴ παραγωγή, συνιστώ πεδίον διασταυρώσεων. Οἱ Ἀζέροι συνέδονται στὴν ἡπέδῳ τοὺς Τουρκούς, ὥιλοιον μία Τουρκικὴ γλώσσα, ἀλλὰ εἴναι Μουσουλμάνοι Σίμτες (ὅπως οἱ Ἰράνοι) καὶ οἱ Σουνίτες (ὅπως οἱ Τούρκοι), ἀν καὶ πάλι διαφοροποιοῦνται ἀπὸ τὸν Περσικὸ Σιτίσμο. Μεγάλος ἀριθμός Ἀζέρων κατοικεῖ ατίς γειτονικές ἐπαρχίες τὸν Ἰράν πρὸς τὶς ὃποιες ὑπάρχει γεωγραφικὴ συνέχεια. Ή ήττα τῶν Ἀζέρων στὸ αὐτὸνακρηγύρων ἀνεξάρτητο Ναγκόρνο Καρպաτῶν ἔχει ἐπιτείνει τὴν ἀπόσταθεροποίησί του πολιτικοῦ συστήματος, τὸ ὅποιο πάντως ἀντέκει τὴν σοβαρή προσβολὴ ἀπὸ τὴν Λιόσχα τὸν Ὁκτώβριο τοῦ 1994. Τὸ Ἀζέρμπαϊτζάν είναι δυνητικὸ κέντρο μείζονος Τουρκικῆς ἐπιρροῆς καὶ ἀκτινοβολίας.

τοῦ Βορείου Καυκάσου, πού εἶναι μέλη τῆς Ρωσικῆς Συνομοσπονδίας, μὲ τὴν ἄσαιρετή τῆς Τσετσενίας ὡς ὅποια ἐκήρυξε μονομερῶς τὴν ἀνεξαρτησία τῆς τὸ φύντονα τοῦ 1991. Υπάρχει ἀπό τὸ 1990 μία ἀδρανίς Συνομοσπονδία τῶν Ὁρεινῶν Λαών.

2) Ἀνά Βόλγας και Μέσα Ούραλια. Διεσπαρμένη Μουσουλμανική κατοίκησις παρά τὴν ΒΑ Κασπία και κατά μήκος τοῦ Βόλγα πυκνώνει στὸ Ταταρστάν κατὰ τὸν Ἀνά Βόλγα και ἐκτείνεται μέχρι τὰ Ούραλια. (Από Καζάν μέχρι Sverdlovsk Ἀϊκατερίνμπουργ. Μπαχρίοι, Τάταροι και Τσουβάκιοι είναι Τουρκαγενεῖς Μουσουλμάνοι σὲ Δημοκρατίες ήμιανεξάρτητες (μέλη τῆς Ρωσικῆς Συνομοσπονδίας) μὲ σημαντικό βιομχανικό παραγωγικὸ ιστὸ καὶ πλούσιο ύπεδαφος σὲ όρυκτά και πετρέλαιο.

3) Υπερκάσπια Κεντρική Ἀσία. Στὴν Υπερκάσπια Κεντρική Ἀσία μία ἄλλη ζῶνη ἀνεξαρτήτων κρατῶν ἔχει δημιουργηθῆ, πόλος ἐξεισώσεως ἐπιρροῶν και πεδίο διαπλοκῆς συμφερόντων.

α) Ή αχανής έκτασις του Καζακοτάν (με πλούσια ύπόσχεσι κοιτα-

ομάτων όρυκτών και πετρελαίου) σχηματίζει μία ασταθή κρατική άντοπητητα (παρεμβαλλομένη τηλεν μεταξύ Ρωσίσιας και Κίνας), κατοικούμενη άπο 39,7 ζ Καζάκους (Τουρκογενές Μουσουλμάνους), 37,85 Ρώσους, και τὸ υπόδιοι πο μή Καζάκους Μουσουλμάνους και ἀλλούς Εύρωπιους (άπογραφη 1989). Πρός τὸ ταρόν ἡ χώρα ἀκολουθεῖ πολιτική άπαγκιστρώσεως άπο τὸ γεωπολιτικό της χώρο και γεφύρας μεταξύ Εύρωπης και Ἀπανατολῆς, ἀλλὰ εύκολα τὸ ἀδιέξοδο αὐτὸ σκηνικό.

έπιδειχταί αλλαγή.

β) Στὸ Τουρκμενιστάν ὑπάρχουν τεράστια ἀποθέματα φυσικοῦ ἀερίου. Ο πληθυσμὸς εἶναι ἄρκετὰ μοισεῖνης, 72 Σ Τουρκμένοι (Τουρκογενῆς Μουσουλμάνοι Σύντετες), καὶ ἡ κρατικὴ γεωπολιτικὴ ὄνττόση σχετικὰ εὐστάθης. Προβλήματα ὑδατίνων πόρων (παταράς Απού Daria) με τὸ Ούζιτεκιστάν. Φυσικὸς διέξοδος τοῦ αερίου μέσω τοι Ιράν.

γ) Τὸ Οὐκέτικοτάν πάσχει (ὅπως καὶ οἱ ἄλλες Δημοκρατίες τῆς Καυκασίας καὶ Κεντρικῆς Ἀσσάνας) ἀπὸ τὴν τεχνήσθητα τῶν συνόρων ποὺ ἐπέβαλον ὡς Στάλιν τὴν δεκαετία τοῦ 1920. Τὸ πάθος ἀντὸν ἐπιχειρεῖ γὰρ ιεπατόσιν εἰς ἑιναινούντικό ἐπὶ τὰ περιοντὸς πλεονέκτημα ἐπικά-

νά μετατρέψῃ εἰς ημιτηγρονικό επί της περιοχής πιλονεκτήμα επικα-
λύμενο ιδεολογία για τὸν πολυεθνικῶν ἐμιράτων στὸν χῶρο κατὰ τὸν 15ο
ἄιώνα 190 αιώνα. Ἀλλὰ ὑπὸ τὸν δυναμισμό του (ουχίν) ἐπεκτάτικό ὅπως
μὲ τὴν ἐπέμβασι στὸ γειτονικὸ Τατζικιστάν) κρύπτονται στρατηγικά
μειονεκτήματα. Εἶναι ή μοναδικὴ χώρα τοῦ Κόσμου διπλὰ περικλει-
στος [μὲ τούλαχιστον δύο χώρες παρεμβαλόμενες πρὸς κάθε κατεύ-
θυνσιν διεξόδου εἰς θάλασσα], καὶ ἐδαρτάται για τὸ λουσὸς τοὺς τὸν δύά-
τινους πόρους της ἀπό γειτονικές χώρες. Ὁ πληθυσμός εἶναι Μου-
σουλμανικὸς Τουρκογενής καὶ ἡ χώρα ὁδεύει πρὸς ἔθνικὴ ὄμογενο-
ποιότη. Πρὸς τὸ παρὸν ἀκολουθεῖ πολιτικὴ ποὺ τὴν κρατεῖ μακρὺα
ἀπὸ τὴν Ἀγκυρα.

δ) Τὸ Τατζικιστάν εἶναι ἄκρως ἀσταθῆς ὄντότης μὲ τυπική τεχνητότητα συνόρων (τμῆματα τῶν αὐτῶν πενιάδων (Φεργκάνα, Ζαραφούν, Ἀρμӯ Νταριά) ἀφήνονται π.χ. ἐκατέρωθεν τῆς συνοριακῆς τραμψίδης μὲ τὸ Ούζμπεκιστάν) καὶ τονισμένη πληθυσμιακή ἀνομοιογένεια (ἐπί των 5.400.000 συνολικά κατοίκων περὶ τὸ 1.000.000 εἶναι Ούζμπεκοι, ἐκατοντάδες χιλιάδες Κιργιζίοι καὶ πολλοὶ Ισμαήλιτες). Έντονο Ισλαμικὸ κίνημα συνδέεται μὲ τὸ γειτονικὸ Ἀφγανιστάν, μὲ τὸ ὅποιο τὰ σύνορα παραμένουν ἀνοικτὰ γιὰ τὴν Φουνταμεταλιστικὴ ἀντίστασι. (Οἱ Ἐμφύλιοι πόλεμοι τοῦ Ἀφγανιστάν ἐπαναλαμβάνεται στὸ Τατζικιστάν). Οἱ πληθυσμοὶ εἶναι Περσόφωνοι, τὸ Ἰράν ὅμοι δὲν ἀκολουθεῖ τὸ πολιτικὴ ἐντάσσεις ἐπιρροῶν, συμπεριφερόμενον ὡς αὐτόκλαδο συντηρητικὴ τοῦ sīaīus quo χώρα. Ρωσικὴ μεραρχία ἀποτελεῖ τὴν μόνη ὑπολογίσιμο τακτικὴ στρατιωτικὴ δύναμι στὴν χώρα, ἡ ὁποία σύρεται πρὸς Ούζμπεκικὸ προτεκτοράτο. Περιοχὴ ἡδημένης ἐνεργοῦ ἀσταθείας.

ε) Τὸ Κιργικήταν ἐνναι ἐπίσης τελείως τεχνητή κατασκευή ἔθνοις γεγραφική. Κατὰ βάσιν ἡ χώρα ἀποτελεῖ τὸ πέρασμα μεταξὺ τῶν δύο Τουρκεστάν, τοῦ πρώτην Ρωσικοῦ καὶ τοῦ Κινεζικοῦ. Ή διάκρισις, Καζάκων - Κιργιζών ἐνναι πρόσφατη. Ιάσις υπάρχει μὲ τὴν Κίνα, αιδῶνα, ἐνῷ Κιργιζοὶ υπάρχουν στὴν Κινεζική περιφέρεια Xinjiang. Ἡ ἐντασις μὲ τὸ Οὐζμπεκικοτάν ἐνναι μόνιμη ὥπληθυσμὸς στὶς πλούσιες πεδιάδες τοῦ Βορρᾶ καὶ σὲ πολλές πόλεις (Osh) ἐνναι κατὰ πλειστηριανή φυγή Οὐζμπεκικός.

Η Κεντρική Άστια αποτελεί γόνιμο πεδίο διεργασιών νέων αποκρυψώντων σταλάδωσεων. (Η κατάτασης είναι άκομμη ρευστή). Είναι χαρακτηριστικό ότι οι Δημοκρατίες που την άπορτιζουν έντηκαν και στην Συνομοσπονδία Ανεξαρτήτων Κρατών (εις συνέχεια της Ρωσικής και Ισθιοτικής Αυτοκρατορίας), άλλα και στὸν Οργανισμό Οικονομικής Συνεργασίας, στὸν όποιο συμμετέχουν έπιστος (Διάσκεψις Κορυφής 10.5.1992), Τουρκία, Αζερμπαϊτζάν, Ιράν και Πακιστάν, οι μη Άραβες δηλαδή Μουσουλμανικές χώρες. Τό Ιράν έποφεύγει νά έμφανε στην άπορταση Δύναμις των Περσοσγεωνή ή Περσοφόβων της Κεντρικής Άστιας έναντι τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τῶν Τουρκογενῶν Ταγικούς. Ενοισιτείται ἀλλοδαπανόμοις Τουρκίας - Ιορδ.

Τουρκοφωνών. Εμφανίζεται αλλοιοστανόητος Τουρκιάς «ιραν.

4) Μέση Άνατολή. Η Τουρκική Δυναμική έπι τού τεταμένου πεδίου Ιράν - Ιράκ - Συρίας είναι πολυδιάστατος (θα άναλυθή σε έπομενο τέχνος). Π.χ. η Τουρκία είναι μη άραβική Μισαμεθανική χώρα (δηπως τη Ιράν) άλλα Σουνιτική (δηπως οι Αραβικές χώρες). Επίσης, πρό ήμερων ύπεργράφη Τουρκοϊρακινή Συμφωνία περί έξαγωγής των πετρελαίων της Μοσούλης μεσω Τουρκίας πρό την Άλεξανδρέττα διά κατασκευασθεούσου άγωγού διά οποίου πρός την Τρίπολι του Λιβάνου μέσω Συρίας παίνει να είναι κυριαρχικής σημασίας.

5) Ο ράλος τής Τουρκίας στά Βαλκάνια έχει αναβαθμισθή συν πείσα της Έλληνικής άδυναμίας και άνεπαρκείας στην διαμόρφωσι τη νέας τοπικής τάξεως πραγμάτων. Η Παραευξείνειος Συνεννόησις στή όποια πρωτοστάτησε η Τουρκία παρουσιάζει μία χαρακτηριστική αποψι του δύο θέματος.

Άντιθέτως ή Ἐλλὰς ἀκολουθοῦσε πολιτικὴ στερουμένη ρεαλιστικῶν στόχων καὶ ἐνίαιον σχεδιασμοῦ, εἰς τρόπον ὥστε καὶ ὄρθες συγκεκριμένες κινήσεις νὰ χάνουν τὸ νόημα, τὴν πειστικότητα καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητὰ των.

Εἰς δύναμεις οἰκουμενικῆς ἡ τοπικῆς ἐμβελείας μὴ δυνάμενες νὰ ἀκτήσουν ἡγεμονικὴ ἐπιρροή (οἰκουμενικῆς ἢ τοπικῆς ἐμβελείας κατὰ περίπτωσι) ἡ πολιτικὴ τῶν πολλῶν Ἰσοβαρῶν Συμφώνων, ἡ οἰκουμενικὴ στρατηγικὴ πολιτικὴ τῶν πολλῶν Ἰσοβαρῶν Συμφώνων, ἡ ἀνωτέρου δυναμικοῦ ἐπιπέδου, ἀλλὰ διαφορετικοῦ ἀντικειμενικά Στρατηγικοῦ προσαντολισμοῦ, ἀν δὲν ὑπαχθῇ εἰς ἑστιασμένον καὶ σαφῶς διαπρωμένο Στρατηγικὸ Δόγμα (ἀν δὲν εἶναι δηλαδὴ τακτικὸς ἐλιγμός), κινδυνεύει νὰ ἀποδυναμώσῃ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν ὅλιγομελῶν συνδιασμῶν ἰσχύος: ἡ ρεαλιστικὴ Στρατηγικὴ βασίζεται πάντοτε σὲ ἐκλεκτικές σχέσεις: ἀπαιτεῖ διαφορικὴ συσχέτισι,

ότι οι Συμφωνίες τοῦ 1932 δὲν έξακολουθοῦν νὰ εύρισκωνται ἐν ισχῇ, γιὰ τρεῖς λόγους: 1) διότι οἱ συνθήκες καὶ περιστάσεις εἶναι τώρα σημαντικά διαφορετικές ἀπὸ ὅ,τι ήσαν τότε: 2) διότι ἡ Ἑλλὰς δὲν συνυπέγραψε τις Συμφωνίες· καὶ 3) διότι τὸ νομικὸ καθεστώς τῶν συγκεκριμένων βραχονησίδων ἀλλὰ καὶ γενικῶς στὸ Αἴγαδο παραμένει ἀκαθόριστο. Τὸ πειρεχόμενο τῆς κατιρίου αὐτῆς Διακοινώσεως μείζονος σημασίας δὲν ἔδόθη στὴν δημοσιότητα στὴν Ἑλλάδα. Μόνον ὀλίγες ἡμέρες πρὸ τῆς κρισίμου συνάντησεως τῶν Υπουργῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ε.Ε. στὶς 25.3.1996 μὲ θέμα τὴν στάσι τῆς Ἔνωσεως ὡς πρὸς τὴν Τελωνειακὴ Ἔνωσι τῆς Τουρκίας μὲ αὐτή, ἐδηλώθη παρεπιπτόντως ὅτι ἡ Τουρκία ἔχει προσβάλλει τὸ νομικὸ καθεστώς τῶν βραχονησίδων στὰ Δωδεκάνησα (καὶ δυνάμει παντοῦ στὸ Αίγαδο), χωρὶς ὅμως νὰ ἀναφερθοῦν οἱ μείζονος σημασίας ἐπικαλούμενοι λόγοι τῆς προσβάλλεις.

ματικῶν δηλώσεων τῆς Κυβερνήσεως Σημιτή. Ἡ Κυβέρνησις ἀντέλλει φήμη ἐπὶ τέλους τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως. Επαρτέονται μὲ τὸ Διευθυντήριο τῆς Ε.Ε. καὶ μὲ τὴν Ρωσία, ὡδηγητούς στὸ ἀναπόφευκτο τέλος μόνον οἱ Η.Π.Α. μποροῦσαν νὰ συνδράμουν ἀποφασιστικά στὴν ἐπίλυσι τῆς ἐκτόνωσι τῆς κρίσεως. Έτοις ἡ Ἑλλὰς λόγω τῆς ἀβελτηρίας τῆς κυβερνήσεως τῆς της κατέληξε ὑπὸ συνθήκες πολεμικῆς κρίσεως στὶς 30.1 ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου αὐτή ἡ Ἰδιοκτητικὴ Κυβέρνησις τὴν εἶχε ἀπομακρύνει ὑπὸ συνθήκες διπλωματικοῦ ἀνταγωνισμοῦ στὶς 24.1.

Ἡ Ἑλλὰς εἶχε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοποθετήσῃ ἐαυτὴ εἰς θέσην ἀπὸ διοικητικοῦ τρεῖς μόνον πραγματικοῦ ἐναλλακτικοῦ λύσεις ἢσαν δυνατές: 1) Μείζων πόλεμος μὲ τὴν Τουρκία. 2) Μετὰ ἀπὸ τοπικὴ θεραπεία μη ἐμπλοκή ἢ χωρὶς αὐτήν, εναρπάζονται ὑπὸ τὴν σιγίδα τῆς Ἕγεμονικῆς Δυνάμεως γενικῆς συνεννοήσεως μὲ τὴν

Τό πρώτη της 30.1.1996 ίσχυρές ναυτικές μονάδες του Έλληνικού και Τουρκικού Στόλου είχαν συγκεντρωθή στην άμφισση του ουρανού μενην περιοχή. Ή συσσώρευσις πολεμικού δυναμικού ένεψανίζε τὸν χαρακτήρα προϊούσης ἐμπλοκῆς καὶ πιθανοῦ θερμοῦ ἐπεισοδίου. Ή Τουρκία ἔδήλωσε ὅτι δὲν θὰ δεσχθῇ τετελεσμένα γεγονότα καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ Έλληνικὴ σημαία πρέπει νὰ ὑποσταλῇ. Ή Ἐλλὰς διεκήρυξε ὅτι δὲν νοεῖται νὰ ὑποστολὴ σημαίας ἀπὸ Έλληνικὸν δῆσφος. Έλληνικὴ δύναμις ἐφρούρει τὴν κυρία νησίδα Ίμια. Τὸ ἐσπέρας της 30 πρὸς 31.1.1996 ἡ κρίσις ἔφθασε στὸ δύτερο σημεῖο της, ἐνῷ ὁ Υπουργὸς Εξωτερικῶν παρευρίσκετο στὴ τηλεοπτικὴ Συζήτησι, καὶ στὴν Βουλὴ συνεχίζετο ἡ σιγήτησις ἐπὶ τῶν προγραμ-

μάτων της Διανομῆς, μὲν τὴν Τουρκία γιὰ τὴν διανομὴ γεγονότων στην περιοχή. 3) Μινιμαλιστικὴ συμφωνία ἀμεριπλοκῆς πάλι ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἡγεμονικῆς Δυνάμεως.

Ἡ Κυβέρνησις ἐπέλεξε τὴν τρίτη γραμμὴ καὶ διεπραγμάτευε τοὺς ὄρους τῆς ἀπειριπλοκῆς. Τὸ ἐπιτεύξιμο ἐλάχιστο ποὺ ἀπετύπωνε μία ἰσορροπία πραγματικῆς δυνάμεως καὶ ὀντιστοίχου διεκδικήσεως, ἦταν ἡ de facto ἀναγνώριση τῆς ἀμφισβήτησεως τοῦ καθοπιστῶτος κυριαρχίας στὶς βραχὺνησίδες. Ὄταν τὸ ἐν μέρος προσβάλλει τὸ καθεστῶς Κ πα-

Στὰ ἐπόμενα τεῦχη θὰ ἀκολουθήσουν λακτικῶν λυσεων τῆς κρίσεως, καὶ Στρατηγικὴ, καὶ ἡ ἔσταση πλαισίου τῆς Εξωτερικῆς Πολιτι-

ἀποτελεῖ τὸ κρατοῦν πρότερο
status quo καὶ εἶναι διατεθει-
μένο νὰ συγκρουσθεῖ ὑπὲρ τῆς
διεκδίκησεως του, ἐνῷ τὸ ἄλλο
μέρος Β ὑποστηρίζει τὸ καθε-
στῶν Κ ἄλλὰ χωρὶς διάθεσι συ-
γκρούσεως, τότε (ὑπὸ τὴν
προϋπόθεσι οὗτοι οἱ ἄλλες συν-
θῆκες ᾧς πρὸς τὰ δύο μέρη εἰ-
ναι ὅμοιες) εἶναι δίκαιο νὰ
θεωρηθῇ τὸ καθεστώς Κ τουλά-
χιστον ὃς διαμιγίσθητούμενον.

Αὐτὸ ἀκριβῶς προσεφέρθη
στὴν Ἑλλάδα τὴν νύκτα ἐκείνην
τῆς κρίσεως, ὅταν δονκιχωτισμοὶ
καὶ φανφαρονικὲς θρασύτητες
δὲν χωροῦν καὶ δεν ἀποδίουν.
Η Τουρκία προέβη εἰς τὴν μέ-
γαντα δικαστή τοπογνώμονα

γιστή δυνατή παραχώρηση συμβατή με τὴν ἀξιοποιία τῆς ἀπόφασις ιστοκότητός της. Ἀσφαλῶς ἐπίεσθι ἀπὸ τὴν Ἀμερικανική Κυβέρνηση ἀφοῦ λογικοῦ εἶναι ἡ Τουρκία νὰ ἐπεδίωκε νὰ ἐπιβάλῃ μὲν δραστικὴν ἐνέργειαν περισσότερα. Καὶ ἐνῶ ἡ Κυβέρνησης ἐπεχείρει ἀκαίρως νὰ ἐκφύγῃ ἀπὸ τὶς δαγκάνες τῆς φυσικῆς ἀναγκαιότητας, Τουρκικὴ δύναμις ἀπεβιβάσθη στὴν δεύτερη νησίδα Ιμια καὶ ἡ Τουρκία κατέστησε σαφὲς; ὅτι ἐννοεῖται νὰ υποστηρίξῃ, ἐν ἀνάγκῃ καὶ μὲν πολεμικῇ πράξῃ, οὖσα ἰσχυρίζεται. Εντούρουν ἡ Κυβέρνησης, κα-

Εντρομή ή κυρεργίας, κα
άφου είχε άπωλεσθη τὸ ἐλικό^ν
πετρο τῆς ματαίας δοκιμῆς τῶν
ἀντιπάλων προθέσεων μὲ τὴν ἀν
θρώπινή θυσία, ὑπέκυψε στὴν
πραγματικότητα τῶν σφαλμάτω
της.

ζεοΑύ δυνάμεων (κομάντος) καὶ συμβόλων (σημαία) κυριαρχία ἀπὸ τὶς βραχονησίδες. Ἐργα τὰ Ίμια ἐκηρύχθησαν ἔδαφος ἀμφισβήτουμένης κυριαρχίας

ΣΤΑ ΕΠΟΝΟΥΣ ΤΕΧΙΣ ΣΑΙ ΑΙΓΑΛΕΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Η ΕΘΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥΣ ΛΑΚΤΙΚΟΥΝ ΛΙΔΕΩΝ ΤΗΣ ΚΡΙΩΣΙΣ Η ΕΝΤΑΞΙΣ ΤΟΝ ΟΤΗΝ ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΕΘΝΗ ΚΤΙ ΣΤΡΑΤΟΓΙΚΗ, ΚΑΙ ΤΗ ΕΞΕΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΙ ΥΓΕΙΟΝΤΩΝ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΕΞΑΝΤΡΟ ΚΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΑΝ ΙΚΟΛΟΥΘΗΘΗ ΕΚΤΟΣ.

φυσόμενες διαφορές μεταξύ των εἰς λεπτομερῶς περιγραφόμενη ὑποχρέωσι εἰς τὴν περίπτωσι ποὺ ἀπεφάσιζαν τὴν παραγγέλ·
κέντητον τοῦτο μετατρέψειν

διαδικασία Διαιτησίας ή προσφυγής στὸ Διεθνὲς Δικαστήριο ἐφ· ὅσον οἱ διμερεῖς διαπραγματεύσεις δὲν ἐπέλουν τὴν διαφορά. Στὴν Συνθήκη ἐπεισύναπτετο Πρωτόκολλο ἐν σχέσει πρὸς τὴν ίσομέρεια τῶν ναυτικῶν ἔξοπλισμῶν, μὲν τὸ ὅποιο οἱ τέσσερις πολιτείαι τὸν θερμὸν τὴν

πλοίων στην Ιταλία άπό Τουρκία “ και άναλογος άπόφασις της Έθνους λάδος.

Τέλος προσπέννυισι τών δύο να

μονάδων ή έξοπλισμάν των, να είδουποιον τό αλλο μέρος σχετικά με την άποφασί των 6 μηνών πριν την υλοποίησουν. Σκοπός ήταν ο διά συνεννοήσεως πειριορισμός του όγκουνος έξοπλισμών μεταξύ των 'Αφορμή, βαστες παραγγελίες πολεμικών

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΜΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η Διπλωματική Ήττα της Ελλάδος κατά την Κρίσι των Ιμια

Μέρος Β'

**Ελληνική Κυβέρνησις δὲν ἔλαβε σο-
βαρὰ ὑπ' ὄψιν τὶς Τουρκικὲς ἀξιώ-
σεις. Παραγνώρισε ἐπίσης τὸ γεγο-
νὸς τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ΒαλκανοΜι-
κρασιατικοῦ χώρου εἰς τὸν ζωτικὸ
στρατηγικὸ σχεδιασμὸ τῆς Οἰκουμενικῆς
Ήγεμονικῆς Δυνάμεως.**

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΑΠΕΜΠΛΟΚΗΣ

Tόθέμα μιᾶς άκομη Έλληνο Τουρκικής διενέξεως ἔπειτε νά ἀντιμετωποισθῇ (α) βραχυπρόθεσμα μὲν διὰ τοῦ καταλήκου ἐγκάρου Διπλωματικοῦ συνδυασμοῦ μὲ τὴν Ὑπερδύναμι, καὶ (β) μακροπρόθεσμα δὲ μὲ τὴν υἱοθέτησι τῆς μόνης ρεαλιστικῆς Εθνικῆς Στρατηγικῆς τῶν τριῶν Ἀρχῶν (1) Ἐνότης ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ χώρου ὑπὸ τὴν ζωτικὴ αἰγίδα τῆς Ἕγεμονικῆς Δυνάμεως 2) Συνολικὴ Συνεννόησις μὲ τὴν Τουρκία γιὰ δημιουργικὴ διανομὴ ρόλων· 3) Βαλκανικὴ δυναμικὴ συσπειρώσεως περὶ ἄξονα Ἀθηνῶν - Βελιγραδίου· π.φ.ύλλο 19.2.1996). Ως πρὸς τὸ (α) ἡ νέα Κυβέρνησις ὅχι μόνον ἀπέψυχε τὸν συνδυασμό, ἀλλὰ διεκήρυξε τὴν ἀγνοήσι του. Ως πρὸς τὸ (β) ἐπεκύρωσε τὸν δεδομένο βλαπτικό, δογματικό Εύωπατισμό της. Εμφανίζεται ὅτι ἡ ίδια στὶς πρῶτες φάσεις ἔδωθήσεις εἰς τὴν δέμνσι τῆς Κρισεως περὶ τὰ Ιμια γιὰ νά χρησιμοποιήσῃ τὸ δόγμα τοῦ λεγομένου ἐξ Ἀνατολῶν Κινδύνου ὑπὲρ μιᾶς ισχυρᾶς Εύρωπαικῆς προσεγγίσεως: ἐπειδιώχθη νά καλλιεργηθῇ μία παραλλαγὴ τοῦ Βυζαντινοῦ διλήμματος μεταξὺ θεωμανικῆς ἀπειλῆς καὶ φιλενωνικοῦ ΛατινοΤευτονισμοῦ. Ἐν τέλει η Κυβέρνησις ἐπεισ θύμα τοῦ χειρισμοῦ της, εἰς βάρος τῶν Ελληνικῶν συμφερόντων.

Η Συμφωνία Απειπλοκής της κρισίμου νύκτας ήταν άποτέλεσμα διαποσιτισμού μεταξύ

με διαπραγματεύσεως με την Τουρκία ύπό την μεσολάβηση τῶν Η.Π.Α. Ὁ Νεοελληνικὸς στρουθοκαμηλισμὸς βεβαιώς ἀρνεῖται τὴν διεξαγωγὴν ὡιώνδήποτε, ἀλλὰ τὸ θέμα εἶναι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐννοιολογικό. Ἀπεμπλοκὴ ἔχειν κατόπιν συμφωνίας ήτοι τῆς υιοθετήσεως τῆς λύσεως, συμφωνία δὲ προϋποθέτει διαπραγμάτευσι. Ἀπλῶς ἡ Ἑλλὰς (ύπὸ τὸ κράτος τοῦ τριπλοῦ φορτίου ἡγετικῆς ἀναξιοκρατίας, ἀπουσίας ὄρθρης Στρατηγικῆς καὶ λανθασμένης ἐπικιμήσεως τῶν δεσμούμενών, καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἰδικῆς της συνδρομῆς στὴν δέξινοι τῆς κρίσεως) δὲν ἔδραξε τὴν εὐκαιρία δημιουργίας συνθηκῶν ἐνάρξεως συνολικῶτερης διευθετήσεως διαφορῶν. Ἐπελεξε (ὅπως ἀνελύθη στὸ προηγούμενο φύλλο) τὴν ὅδὸν μινιμαλιστικῆς ἀποτυπώσεως τοῦ δημιουργηθέντος ἀντικειμενικοῦ συσχετισμοῦ, ἡ ὁποία καὶ ἔξησφαλίσθη ὑπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ ἐγγύησι. Ἡ Τουρκία ἔθεσε πρὸς τὴν Ἑλλάδα τὴν κρίσιμο ἐκείνη νύκτα ἔνα ἐμπράκτο τελεστήραφο: κατέλαβε Ἐλληνικὸ εδαφος (τὴν ἔτερα νησίδα Ιμια). Ὕπο αὐτές τις συνθήκες ἡ Ἑλλὰς ἡ θὰ πολεμοῦσε ἡ θὰ διεπραγματεύετο. Διεπραγματεύθη: καὶ ἐπέτησε τὸ ἐλάχιστο πληρωμῆς τῶν σφαλμάτων της, παρὰ τὴν ἀνικανότητα χειρισμῶν τῆς ἡγετικῆς Ἀναξιοκρατίας, λόγῳ καὶ χάριν τῆς παρεμβάσεως καὶ

The map is a detailed historical representation of the region from the early 20th century. It shows the vast territories of the Soviet Union, including its Asian republics. Major cities are marked with dots and labeled in both Cyrillic and Latin scripts. The Black Sea is to the west, and the Caspian Sea is at the center. The Silk Road routes are clearly visible. The label 'KENON IΣΧΥΟΣ' is positioned in the bottom left corner, indicating the influence or control of Kenon (likely referring to the British Empire) over the region.

Ο άγων έπιρροῶν στήν Κεντρική Ασία συνεχίζεται καὶ δυνητικὸς ρόλος τῆς Τουρκίας κατὰ συνέπεια συνεχῶς ἀναβαθμίζεται. Στὶς 29.3.1996 ὑπεγράφη συμφωνία μεταξὺ Ρωσίας, Λευκορωσίας, Καζακστάν καὶ Κιργκιζστάν γιὰ στενώτερη συνεργασίᾳ τῶν χωρῶν αὐτῶν σὲ θέματα πολιτικά, οἰκονομικά, ἐμπορικά καὶ πολιτιστικά. Προβλέπεται πορεία πρὸς ὅλοκληρην κοινὴ ἀγορὰ ἀγαθῶν, ὑπηρεσιῶν καὶ κεφαλαίων, ἐνοποιημένο σύστημα μεταφορῶν καὶ ἐπικοινωνιῶν, καθὼς καὶ, εὐκατατι, μελλοντικὴ νομισματικὴ ἔνωσις. Τὰ Κράτη θὰ παραμείνουν ἀνεξάρτητες δύνασται.

Οι στόχοι δὲ διαφέρουν ούσιωδῶς ἀπὸ ἑκείνους τῆς χαλαρᾶς Κοινοπολιτείας Ἀνεξαρτήτων Κρατῶν ποὺ διεδέχθη τὴν Σοβιετικὴ Ἐνωσι, καὶ στὴν ὅποια μετέχουν τὰ συμβαλλόμενα μέρη. Η Ρωσσία φαίνεται νὰ ἐπιχειρῇ τὴν δημιουργία ἐνὸς ὄκληροῦ πυρῆνος ἐντὸς τῆς εὐρυτέρας συναθροίσεως γιὰ νὰ λειτουργήσῃ ὡς κίνητρος ὁμάδας· ἀκριβῶς ἀνάλογα πρὸς τὴν ἀντίστοιχη Γερμανικὴ στρατηγικὴ ἐντὸς τῆς Εύρωπαϊκῆς Ἐνώσεως. Ιδιαίτερως μὲ τὴν Λευκορωσσία οἱ προοπτικὲς στενῶν δεσμῶν ἐμφανίζονται εὔνοικές, γεγονός ποὺ θὰ ἔχῃ σμαντικὲς ἐπιπτώσεις στὶς ἔξιλεις τῆς Ἀνατολικοῦ Εύρωπαϊκῆς ζώνως πρὸς ἀποκρυστάλλωσι ἐνὸς νέου καθεστῶτος Ισχύος. Στὴν Κεντρικὴ Ασία ἡ κατάστασις εἶναι ἔξαιρετικὰ ρευστὴ· ὀκόψη καὶ οἱ τάσεις καὶ ροπῆς εἶναι υπὸ διαμόρφωσι. Η νέα Συμφωνία εἶναι

ήταν ἐὰν ἡ Ἑλλάς θὰ ἐπέβαλλε τὸ πρότερο καθεστώς ἐνόπλων ἢ μῆτ. Καὶ αὐτὸς ἀπεφάσισε να πραγματοποιηθῇ μὲ τὴν ἀποστολὴν στρατιωτικοῦ ἀγήματος στὴν Ιμία καὶ τὴν ἐπίσημο στρατιωτικὴ ψυχαι τῆς σημαίας. Τὴν ἀποφασίη τῆς δύοις ἀντέστρεψε η Κυβέρνησης τὴν νύκτα τῆς 30-31. Ή ήταν ήταν πλήρες, χωρὶς σύρραξι, παρὰ τὴν Τουρκικὴν πρόκλησι.

Πολεμική σύρραξις είναι άποτης άπόψεως των Διεθνών Σχημάτων σεων έκρητηκι την έκφρασις αλλά γηγής ή διαθέσεως άλλασηγής ισχυουσῶν καταστάσεων. Ο στρατιωτικές έπιχειρήσεις είναι μία άκραις μορφή Διπλωματίας, άνηκουσα στὸ φάσμα δραστηριοτήτων και έπιπρροών ποὺ περιλαμβάνει οικονομικές, πολιτιστικές πολιτικές, στρατιωτικές, κοινωνικές και έθνικές παραμέτρους. Για νὰ άναφλεγῇ στρατιωτική έμπλοκή χρειάζονται δύο άνυπρόχροντες βουλήσεις άντιθέτων. Έαν η βουλήσις τοῦ ἐνὸς μέρους υποχωρήσῃ κατὰ τὴν κρίσι, σκοπός (ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει) τοῦ αλλού μέρους έπιτυχάνεται χωρὶς πόλεμο. Ο Πόλεμος άνισος κει εἰς ἔνα συνεχὲς ισχύος καὶ διεκδικήσεως. Οι έπιτυχέστερες κινήσεις πραγματώνουνται τούς πολεμικούς σκοπούς των χωρὶς πόλεμο: ἐπιδέξια απειλή πολέμου ποὺ καταλήγει στὴν υποχωρήσι τοῦ ἀντιπάλου εἰναντιμεγάλη διπλωματική νίκη. Αὐτά τα εγινένται ἀπὸ τὴν Τουρκία κατὰ τὴν κρίσι τῶν Ἰμια. Τὸ status quo τῆς βραχονήσιδων τώρα είναι παρόλον διαμφισβητουμένη κυριαρχία.

Στις 1.2.1996 η Πρωθυπουργός της Τουρκίας έδήλωσε ότι η

Έλληνική πλευρά έδεσμεύθη κατά τις διαπραγματεύσεις της κρισίμου νύκτας νά μήν έπεκτείνη ή Έλλας τα χωρικά της υδατα σε 12 μιλιά. Ο Τουρκικός ισχυρισμός δυνατόν νά αντλή πειστικότητα άπο τών γνωστών

πειταντίκητα από την γνωστή προϊστορία του θέματος η έπειτά κτάσεως τῶν χωρικῶν ὑδάτων στὸ Αιγαῖο: ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀναμένεται νὰ πράξῃ κάτι τέτοιο οὕτως ἡ αλλως. Ἐντούτοις, εἶναι χαρακτηριστικὸ δῆτι ἡ δῆλωσις κατούσιαν δὲν διεψεύσθη ἀπὸ τὸν Ἑλληνα Κυβερνητικὸ ἔκπροσωπο, ὁ ὅποις στὴν δικῆ του ἀπάντησι ἐπὶ τοῦ θέματος ἀνέφερε συγκεκριμένα (πέραν τῶν συνήθων ρητορειῶν): ὃντε τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ἔξ ἀφορμῆς τῶν γεγονότων στὴν περιοχὴ τῆς Ἰμια, οὔτε ποτὲ ἄλλοτε ἡ Κυβέρνησης ἀνέχθηκε διάλογο μὲ διποιονδήποτε, σχετικὰ μὲ τὸ κατοχυρωμένο ἀπὸ διειθεῖς συμβάσεις δικαιώματος τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ χωρικά της ὕδατα στὰ 12 μιλια. Οἱ θέσεις τῆς χώρας μας σὲ αὐτὸ τὸ θέμα εἶναι γνωστὲς καὶ παραμένουν ἀμετάβλητες. Η Ἑλλὰς θεωρεῖ αὐτὸ τὸ δικαιώματος δεδομένο καὶ ἀδιαπραγματεύτο. Θὰ ἐπιλέξῃ δὲ ἡ Ἰδια πᾶς καὶ πότε θὰ ἀσκήσῃ αὐτὸ τὸ δικαιώματα. Τίποτε ἀπό σα λέγονται σὲ αὐτὴ τὴν δῆλωσι δὲν ἀποκλείει κατηγορηματικὰ τὴν ἀνάληψι *de facto* δεσμεύσεως τῆς Ἑλλάδος νὰ μὴν ἐπεκτείνῃ τὰ χωρικά της ὕδατα ἐντὸς κάποιου βάθους χρόνου. Τὸ δῆτι διαψεύδεται οἱ ισόδηποτε διάλογος μὲ ὀποιονδήποτε ἐπὶ τοῦ θέματος ἔχει ὅλιγο βάρος δεδομένης τῆς κυβερνητικῆς ἀπόψεως δῆτι ἡ Σημαία ὑπεστάλη στὴν Ἰμια τὴν νύκτα τῆς ἡττας

δοκιμαστική άλλα πολυσήμαντη. Επιχειρούνται κρούσεις εκ μέρους της Ρωσίας γιά συμπεριληψη της Βουλγαρίας εἰς αυτήν.

΄Η Αρχάρρευσις της Ε.Σ.Σ.Δ. προκάλεσε Κενὸν Ισχύος σὲ μία ζώνη ἀπὸ την Έσθονία στὴν Βαλτικὴ μέχρι τὸ Κιργκιζ-στὰν στὰ Κινεζικὰ Σύνορα. Ό πόλεμος τῶν ἐπιρροῶν στὸ Κενὸν αὐτὸν Ισχύος πρὸς ἀποκρυπτάλλωσι νέου Δυναμικοῦ Πεδίου εὑρίσκεται ἐν πλήρει ἔξελιξι. Ό στρατηγικός ρόλος τῆς Τουρκίας εἶναι δυνητικά μέγιστος: μιᾶς Μεγάλης Τοπικῆς Δυνάμεως.

Τὸ δίκαιο εύρίσκεται μὲ τὸν χρήσιμον γιατὶ χρήσιμος εἶναι δὲ ἁξιός. Ἡ Ἑλλὰς θὰ μπορέσῃ νὰ ἔχει σφροτόπηστ σημιουργικὰ τὸ Τουρκικὸ (ἢ δοπιο ἄλλο) βάρος μόνον ἐὰν ἐνδυναμωθῇ δλοκληρωτικά. Ἡ Τουρκικὴ Δυναμικὴ εἶναι ἀπειλητικὴ ἀκριβώς λόγῳ τῆς Ἑλληνικῆς Αδυναμίας.¹ Αὐτὴ ἡ ἰδία ἀδυναμία εἶναι ἐπίσης ποὺ ἐμποδίζει τὴν ἙλληνοΤουρκικὴ Συνενόνσην, ὅπως καὶ κωλύει τὴν ἙλληνοΣερβικὴ. Αὐτὴ εἶναι ποὺ δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἀνάληψιν πρωτουργοῦ ρόλου στὴν διαμερφωσι τῆς Νέας ΒαλκανοΜίκρασιτικῆς Τάξεως: αὐτὴ ἀπομακρύνει ἀπὸ τοὺς πραγματικὰ δυναμικοὺς συνδυασμοὺς εἰς ὅφελος τῶν συγγενικῶν της δεσμῶν στήψεως. Γιὰ τὴν Νεοελληνικὴ Ἀναγέννησι πρέπει νὰ παραμερίσῃ ἡ Ἑλλὰς τὴν κρατοῦσσα Ἀναξιοκρατία ποὺ βεβηλώνει Ἑλληνισμὸ καὶ Ὁρθοδοξία.

χωρίς τούτο νά ζητηθῇ ἀπὸ κανένα καὶ χωρὶς νά συζητηθῇ μὲ κανένα. Θέσεις διώως αὐτῆς, χωρὶς νά πειθουν, καταντοῦν θέμα ὄρισμοῦ ἐννοίας τῶν λέξεων· ἔαν δὲ ἐκυριολεκτούσαν, θά ἐπεβάρυναν μᾶλλον ἀντί νά ἐλαφρώνουν τὶς εὐθύνες.

διαστήματος - μέχρι δηλα-
- επιλύσεως τῶν ἙλληνοΤουρ-
- κῶν διαφορῶν καὶ ἀποκατασ-
- σεως κλιμάτος ἀμοιβαίας ἐμ-
- στοσύνης καὶ συνεργασίας
- τὴν κατάλληλο δυναμικὴ πρ-
- πτική, ἐπίλυσι καὶ κλήμα πο-
- 'Ελλὰς δύεσθει νά συνθέσει

Ό έλαχιστος όρος που έπειτε υπήρχη για την άπειρη πλοκή με την συνδρομή των Η.Π.Α., και οι συμφέροντα.

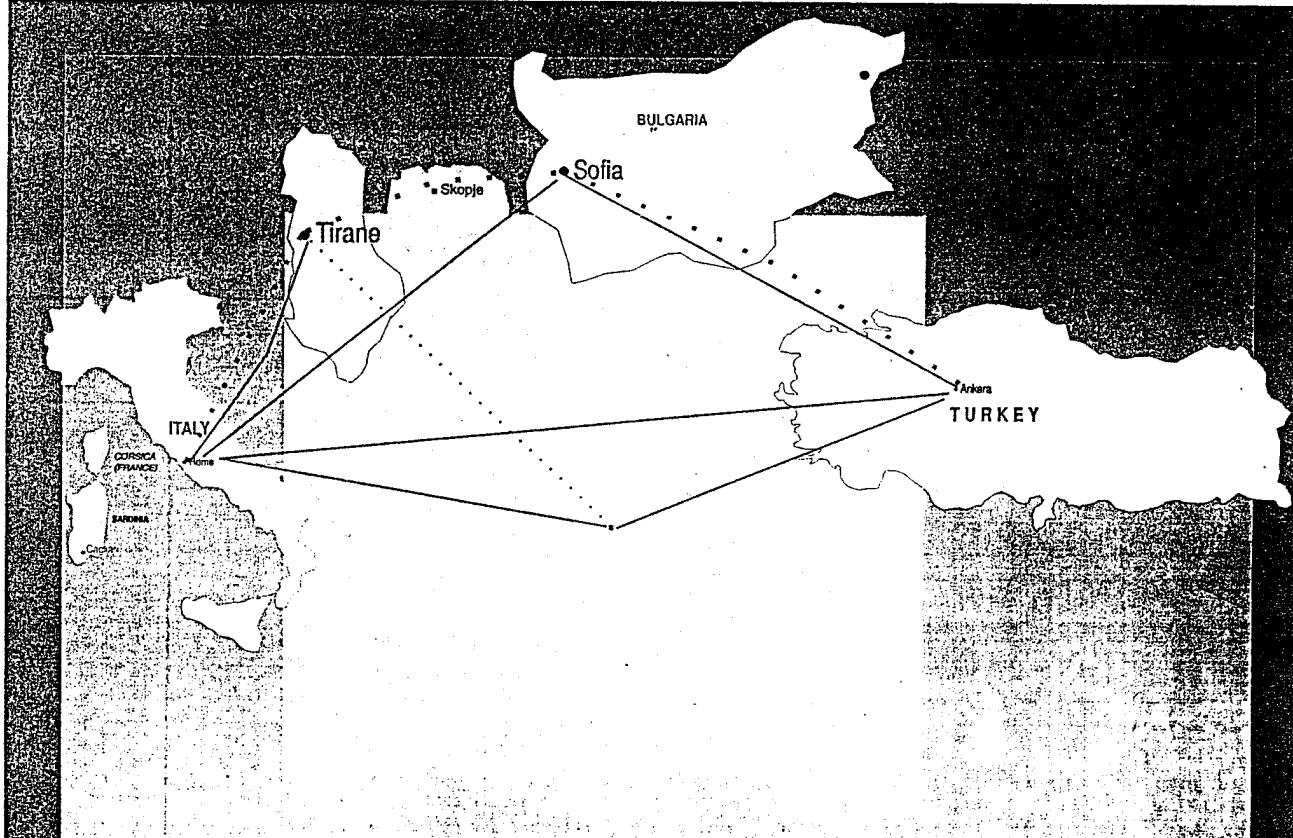
(Οι διαφορετικές προσεγμένεις της τήν. Έλλάδα (ώς σεις έπιλύσεως τῆς διαφορετικότητάς της) θέμα τῆς κυριαρχίας και τίς συμπαρομαρτυρίες (έγγυησης) για την εναέρια μέλλον όρισμένο ύπο εύλογού χρονικού

Οι Ελληνοτουρκικές σχέσεις κατά τον Μεσοπόλεμο

Μέρος 50

Hάσυναρτησία της Έλληνικής Εξωτερικής Πολιτικής, αύτομεγαλυνομένη άσφαλώς ώς πολυμέτωπη Στρατηγική διώρας γίνεται από την σημερινή Ανικανότητα, καταφαίνεται πασιδήλα και άποτις περιστάσεις των γεγονότων. Έναντι τού ίδιο Φθινόπωρο του 1930 στην Αθήνα έγινοντα συνεννοήσεις για την σύμπειρη Βαλκανικού Συμφώνου (στά πλαίσια του Α' Βαλκανικού Συνεδρίου, 5-12.10.1930), στην Άγκυρα ο Βενιζέλος ύπεγραφε τις Ελληνοτουρκικές Συμφωνίες. Η άντιφατικότητα είναι έμφασις. Η Ελληνοτουρκική προσέγγισης ένεγράφετο άρχικά στην έπειτα ιποτική πολιτική της Ιταλίας. Η Μεγάλη Ιδέα της Ιταλίας για άνασύσταση της έπιρροής είς όλο τον χώρο της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (mare nostrum) άδηγησε τόν Μουσσολίνι να προτείνη (1928) στον Υπουργούντα Εξωτερικών Ελλάδος και Τουρκίας την Ελληνοτουρκική συνδιαλλαγή ώς μέρος τριπλής Συνθήκης Ιταλίας - Ελλάδος - Τουρκίας. (Μέτην ύπογραφή της Ελληνοτουρκικής Συνθήκης ο Τούρκος Υπουργός Εξωτερικών έστειλε εύχαριστήριο τηλεγράφημα

στόν Μουσσολίνι (30.10.1930), ένων Βενιζέλος και Μιχαλακόπουλος μετέφεραν προσωπικά τις εύχαριστες της Έλλάδος προς την Ιταλία εις τόν Ιταλό πρέσβυτο στην Άγκυρα). Αυτό έγινε και την έμμονή του Βενιζέλου στὸν Ιταλικό σύνδεσμο. Ο συνδυασμός αύτος έστρεψε το κυρώς κατά της Γαλλίας και, στὴν Βαλκανική, κατά της Γιουκοσλαβίας, πρός την όποια οι σχέσεις της Ιταλίας παρέμεναν τεταμένες λόγω της μή έκπληρωσεως των Ιταλικών σχεδίων προσαρτήσεως της Δαλματίας. Οι συσχετισμοί λοιπόν στὴν Βαλκανική διεμορφώθησαν ώς έξης: Γιουκοσλαβία - Ρουμανία αφέντος (πρός Γαλλία), Αλβανία - Βουλγαρία αφέντος (πρός Ιταλία) και Ελλάς - Τουρκία, τὶς όποιες ο Βενιζέλος ήθελε νὰ προσαντολίζονται πρός Ιταλία, ένων φυσικά έρρεπε την Ελλάς όπωδήποτε πρός Γιουκοσλαβία (και Ρουμανία) και άποτο γεωπολιτικής άπόψεως, και διότι ήσαν δυνάμεις ένδιαφερόμενες για την διατήρηση τού status quo, τουλάχιστον διὰ τὸ έγγυς και μεσοπρόθεσμο μελόνων. Συνεργασία Ελλάδος και Τουρκίας τὶς έκανε άμφοτερες νὰ έχουν συμφέρον την διατήρηση τού status quo, και πάντως νὰ στρέφονται κατά της Βουλγαρίας

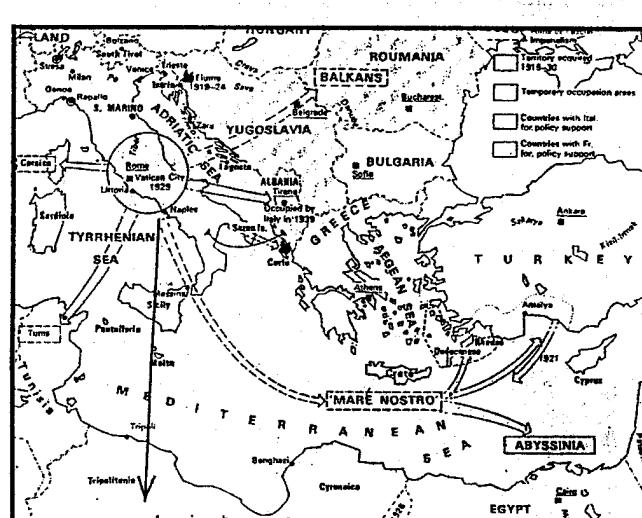
Ο εκτόνωμενος Αέων Αλβανίας - FYROM - Βουλγαρίας με τη συνεννόηση Ιταλίας και Τουρκίας και υπό Αμερικανική αιγιδα, κινετήται λάθει την μορφή στρατιωτικού συμφώνου και ταυτοχρόνων ζώνης οικονομικής συνεργασίας (η λεγομένη Παραεγγατία οδός ανήκει στο ίδιο πλαίσιο).

Οι συσχετισμοί επαναλαμβάνουν ανάλογες αποκρυσταλώσεις κατά τον Μεσοπόλεμο. Οι στιγμές αντιπροσωπεύουν την υπό διμιόρθιμη κατάσταση καὶ οι συνεχείς γραμμές το δίκτυο συνθηκών περί το 1930.

στὰ Βαλκάνια, και της Ιταλίας έκτος, χωρῶν ἐντόνως ρεβιζιονιστικῶν. Είναι σαφές, ότι υπὸ τις περιστάσεις αὐτές, Βαλκανικό Σύμφωνο μὲ συμμετέχουσες καὶ τὶς 6 χώρες θὰ ήταν οργανού έξασθενήσεως καὶ οχι ισχυροποίησες της Βαλκανικής δυναμικής ἀφοῦ ήταν κατάφωρος ή άποκλισίς τῶν στρατηγικῶν στόχων καὶ η διαφορά τῶν ζωτικῶν συμφερ-

ρόντων τῶν υποομάδων του. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀσυναρτησιῶν αὐτῶν έφαντον μετ' ὀλίγον.

Άντιθέτως ἡ Τουρκία ἐπιδεικνύει σαφήνεια στρατηγικῶν στόχων καὶ συνέπεια στρατηγικῆς στὴν Εξωτερική Πολιτική της. Εύθυνης έξι άρχης μείζων σκοπὸς είναι ἡ ἀναθεώρησης τῶν δυσμενῶν ὄρων τῆς Συνθήκης τῆς Λαζάνης καὶ ἡ ἀδαφικὴ ολοκλήρωσης περιοχῶν υπὸ ἀμυνισθῆτος. Μὲ τὴν Συνθήκη Φιλίας (1920) μεταξὺ Ε.Σ.Δ. και Τουρκίας ἀναγνωρίζεται ἡ Ρωσική Αρμενία, ἔνων μὲ τὴν Συνθήκη τοῦ Kars (1921) η περιοχὴ Kars παραχωρεῖται στὴν Τουρκία ἀπό τὴν Ρωσία. Τὸ 1926 μὲ τὴν Συνθήκη τῆς Μοσούλης ἡ Τουρκία ἔξασθενει τὴν Βρετανικὴ φιλία δεχομένη υπὸ τοὺς προαναφερθέντας τὸν πόρου τὴν παραχώρηση τῆς περιοχῆς τῆς Μοσούλης (πλουσίας εἰς πετρέλαια) στὸ υπὸ Βρετανική ἐντολὴ Ιράκ. Η περιοχὴ τῆς Αλεξανδρέπολης παρέμενε ώς αύτονομος έδαφος υπὸ Γαλλικὴ ἐντολή, ἐνῷ Γαλλικὴ στρατεύματα

Επέκτασης Ιταλικῶν επιρροών στὴν Ανατολική Μεσόγειο κατά τον Μεσοπόλεμο

ἀπεχώρουν ἀπὸ κατεχομένη λωρίδα κατὰ μῆκος τῶν συνόρων μὲ Συρία καὶ Ιράκ (Συμφωνίες 1921). Τοιδιάτερα βαρύν γιὰ τὴν Τουρκία ἦταν τὸ καθεστώς δουλείας στὰ Στενά τοῦ όποιου τὴν

άλλαγή ἐπέτυχε μὲ τὴν συνθήκη τοῦ Montreux (1936).

• συνεχίζεται

Η Ελλὰς συστηματικὰ ἔξευτελίζεται καὶ τραυματίζεται ἀπὸ τὴν ἀπίστευτο ἀνικανότητα τῆς Ηγετικῆς Αναξιοκρατίας ποὺ τὴν διαχειρίζεται καρίμασιν οἵς Θεός οἶδεν. Η ἀνικανότης ἔχει φύσικὰ καταστροφικὸ ἀποτέλεσμα κατ' ἔξογήν την ύπογρεαύται νὰ δράσῃ υπὸ συνθήκες γονύμων ἀναδιαρθρώσεων καὶ δυναμικῶν ἔξελιξεων. Η φραστικὴ μετάλλαξις κάθεις ἀποτούχιας εἰς λαμπρὰ ἐπιτυχία γιὰ ἐσωτερικὴ καταχάλωσι καὶ τὸ συνακόλουθα δομημένο μόνιμο σύστημα διπλῆς ονομασίας, δὲν ἀποδίδει πλέον. Τὸ ἐνοργηστρωμένο καταχεόμενο ψεύδος δὲν προσφέρει δύναμιν γιαγαντώνει μόνον τὴν ἀναξιοπιστία. Τὸ εἰδώλο τοῦ ἰλαροτραχικοῦ Νεοελληνικοῦ Ιανού πνέει τὰ λοισθία, ἀρούν πάσχει τὰ ἔσγκατα: ἀπεκλύψθη ἄχρηστο γιὰ ὅλους, ἐνδον καὶ ἔξω.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΡΗΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ 29.1.1996 ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΤΑΛΟΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΤΟΥ 1932

Hήγετική Αναξιοκρατία ἀνεκάλυψε· (μετὰ ἀπὸ δημοσίευμα τῆς Μιλιέτ) ὅτι ἡ Τουρκία εἶχε ὄντως συμφωνήσει τὸ 1932 τὶς διμερεῖς Ιταλοτουρκικές συμφωνίες τοῦ 1932 ποὺ εἶχε συμφωνήσει. Η ἐκπληκτικὴ αὐτὴ ἀνακάλυψις συνίσταται στὸν ἐντοπισμὸ καὶ δημοσίευσι ἀλληλογραφίας μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν ἀναφερομένης σὲ ἔνσα θέματα ἀνακύψων μετὰ τὴν σύναψι τῆς Συμφωνίας τῆς 28.12.1932, τὸ ὅποιο καὶ ἀνέβαλε τὴν προβλεπόμενη κύρωσί της.

Η Συμφωνία τῆς 12.1932 ἀφεώρα τὴν δριθεότητο τῶν Ιταλοτουρκικῶν Συνόρων στὸ κύριο Διωδεκανησιακὸ τμῆμα των. Η Συμφωνία συνετάγη υπὸ Τουρκοταλικῆς Έπιτροπῆς δριθεότησης, τῆς 12.1932 τὴν δριθεότητο τῆς Ιταλοτουρκικῶν Συμφωνίων στὸν δύο κυβερνήσεων. Οι νησίδες Ιμία περιλαμβάνονται εἰς τὸ Ιταλικὸ μέρος τῶν συνόρων κατὰ τὴν χάραξι τῆς Έπιτροπῆς.

Η Τουρκία ἐδήλωσε ὅτι ἔγκρινε εὐθὺς μετὰ τῆς 3.1.1993 τὴν ἀπόρριψη τῆς Έπιτροπῆς. Η τελικὴ ἀπάτησην ἐπικύρωσις ὑπὸ τῶν δύο κυβερνήσεων ἔντονται δὲν συνετέλεσθη τότε, λόγω διαφορᾶς ἡ ὅποιας ἔγενηθη ἀπὸ τὴν ἀπάτηση τῆς Ιταλίας νὰ ματαιωθῇ ἡ χάραξις τῆς Έπιτροπῆς κατὰ τὸ τμῆμα τοῦ κυρίου Διωδεκανησιακοῦ συστήματος καὶ τοῦ Καστελορίζου. Η Ιταλία ἐπεδώκει ἀσυνέχεια μεταξὺ τοῦ μεζονος καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἀπομερικυρισμένου τμήματος τοῦ Διωδεκανησιακοῦ συστήματος. Η Τουρκία ἐπιδιώκουσα τὴν σύμπραξη τῆς Ιταλίας πρὸς ἀναθεώρηση τῆς Συνθήκης τῆς Λαζάνης ως πρὸς τὸ καθεστώς τῶν Στενῶν.

Θηκαν. Τὸ Πρωτόκολλο δὲν κατετέθη στὴν Κοινωνία τῶν Εθνῶν. 3) Η Ελληνικὴ Πρότασις ποὺ υπὲβλήθη κατὰ τὴν διάρκεια τῶν διαπραγματεύσεων γιὰ τὴν Συνθήκη Ειρήνης τῶν Παρισίων (1947) νὰ γίνη ἀναφορά στὶς Ιταλοτουρκικές Συμφωνίες τοῦ 1932 ἐντὸς τοῦ Κειμένου τῆς Συνθήκης (ιδία τὸ ποιόν παρέχοντο τὰ Δωδεκάνησα εἰς τὴν Ελλάδα), δὲν έγινε δεκτή.

4) Η Ελλὰς ἤγειρε δύο φορές (τὸ 1950 καὶ τὸ 1953) θέμα ἀνταλλαγῆς ἐπιστολῶν μεταξὺ τῶν Συμφωνίων τοῦ 1932, ἀλλὰ δὲν ἀπέτυχεν τὸ οπεριόδοντος τῶν Συμφωνίων τοῦ 1932: ἀναγνωρίζει ἐπομένως τὸ ὄμφισθολ τῆς ισχύος των, καὶ τὴν ἀνάγκη συνάφεως Ελληνοτουρκικῆς Συμφωνίας τῶν Εθνῶν.

5) Μὲ τὸ ἄρθρο 14 παρ. 1 τῆς Συνθήκης τῶν Παρισίων (1947) ἡ Ιταλία παραχωρεῖ στὴν Ελλάδα τὶς νησίδες τῆς Δωδεκανήσου (ἀναφέρονται ὀνομαστικὰ στὴν Συνθήκη) καθὼς καὶ τὶς παρακείμενες νησίδες: Οἱ βραχονησίδες Ιμία ἀπέχουν 5,5 μίλια ἀπὸ τὶς πλησιέστερες Ελληνικὲς νησίδες, καὶ 3,8 μίλια ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ Ηπειρωτικὴ χώρα. Δὲν εἶναι λοιπὸν παρακείμενες σὲ Ελληνικές νησίδες δὲν εἶναι καν νησί.

6) Η Ελλὰς ἔχει παραβιάσεις καταφώρων τὸ ἄρθρο 14 παρ. 2 τῆς ιδίας Συνθήκης διὰ τὸ ποιόν ἐπιβάλλεται ἀποστρατιωτικοποίησης τῶν Δωδεκανήσων. Δὲν μπορεῖ λο

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η Διπλωματική Ηπα της Ελλάδος κατά την Κρίσι των Ιωα

Μέρος Γ'

Ελληνική Εξωτερική Πολι-
τική μετά την κρίσι των Ιμια
είναι άλλοπρόσαλλος και
άδιεξδός. Η Συμφωνία άπειρτοκής της 30-
31.1.1996 άνεγνώριζε άμφισβητούμενο κα-
θεστώς κυριαρχίας στις νησίδες Ιμια, στις
παρόμοιες συνοριακές βραχονησίδες των Δωδεκανησια-
κών συνόρων και, περαιτέρω, σε δλες τις νησίδες και
βραχονησίδες του Αίγαιου πελάγους.

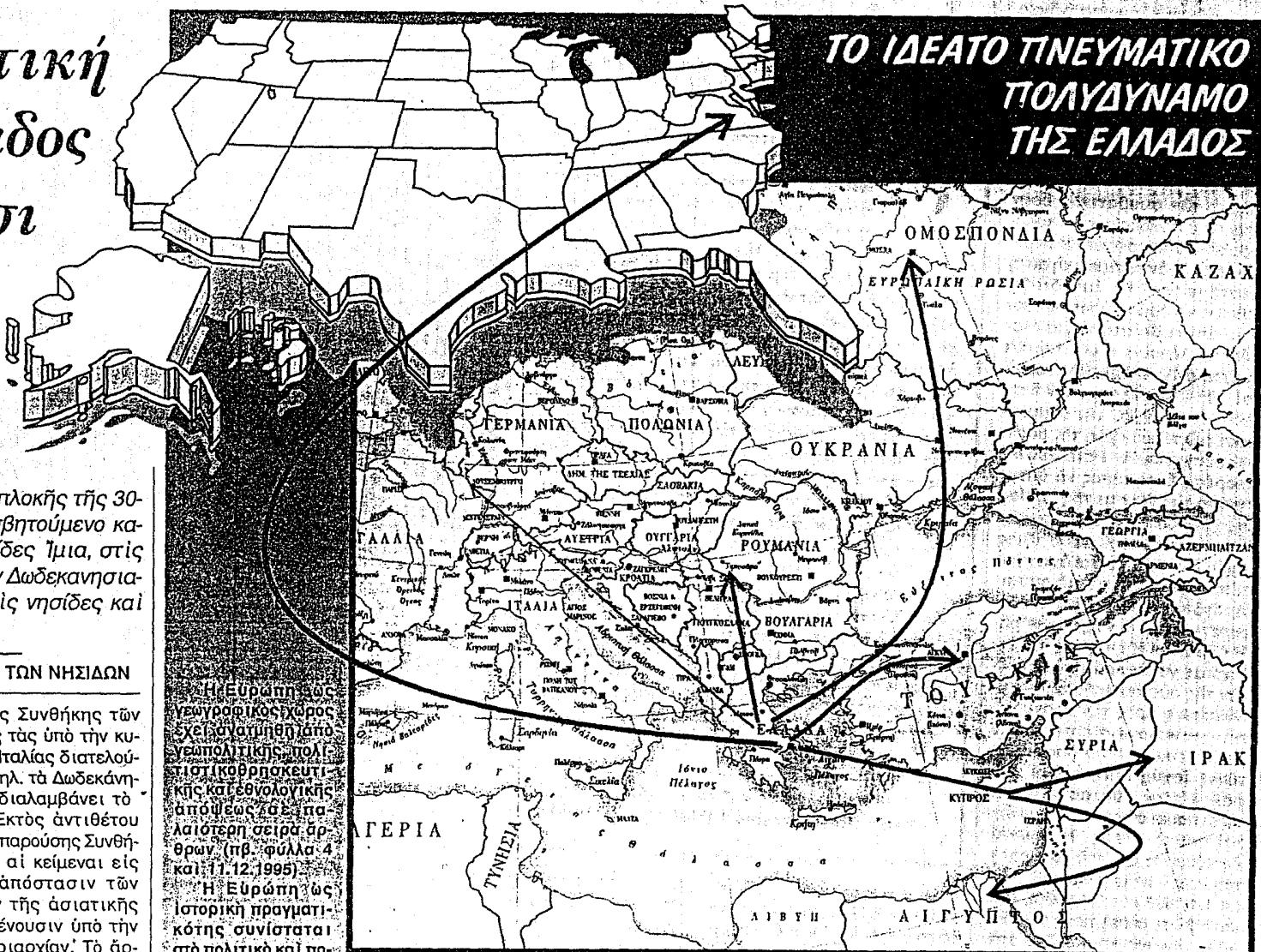
Η ΝΟΜΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΙΔΩΝ

Hαμφισβήτησις στήν τελευταία περίπτωσι βασίζεται κατά την Τουρκική Ρηματική Διακονία - στη Η. 29.1.1996 στο γεγονός ότι ενώ για τις Δωδεκανήσιας συνοριακές βραχονησίδες ύπαρχουν έστω οι Ιταλο-Τουρκικές. Συμφωνίες του 1932 (τις οποίες η Τουρκία έχει προσάλλει ως άκυρες πλέον), για τὸ πλήθος τῶν Αιγαίου πελαγικῶν νησίδων ουδέμια ἀναφορά ύπαρχει στις Συνθήκες πού καθορίζουν τὸ καθεστώς κυριαρχίας στὸ Αιγαῖο, εἴτε όνομαστικὰ καὶ ἀτομικὰ εἴτε άριστως καὶ συλ-

λογικά.
Η Συνθήκη του Λονδίνου (30.5.1913) μετά την λήξη του Α' Βαλκανικού Πολέμου ανέθετε (αρθρό 5) στην Γερμανία, ΑυστροΟύγγαρα, Γαλλία, Μ. Βρετανία, Ιταλία και Ρωσία να καθορίσουν την τύχη όλων των Όθωμανικών νήσων του Αιγαίου Πελάγους, έξαιρουμενης της νήσου Κρήτης και της Χερσονήσου του Αγίου Όρους. Η Συνθήκη Ειρήνης των Αθηνών, μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας

(14.11.1913) μετά τὸν Β' Βαλκανικό Πόλεμο, ἐπανελάμβανε τὴν Ἰσχὺν (ἀρθρο 15) τῆς προηγουμένης Συνθήκης. Εἰς ἐφαρμογὴν τῶν συμφωνιῶν αὐτῶν, οἱ προβλεπόμενες Δυνάμεις ἀπέδωσαν (Διακοίνωσις τῆς 13.2.1914) στὴν Ελλάδα δλες τίς νήσους τοῦ Αίγαίου Πελάγους οἱ όποιες πράγματι κατέχονται ἀπό αὐτήν, μὲ τὴν ἔξαρτεσι τῆς Τενέδου, τῆς Ιμβρου καὶ τοῦ Καστελλορύζου, ποὺ πρέπει νὰ ἐπιστραφοῦν στὴ Τουρκία. Η παραχώρησις ουσιώδευτο ἀπό τὴν αύστηρη ὑποχρέωσιν ἀποστρατικοποιήσεως τῶν νήσων (καὶ ἰγένετο ὑπὸ ὄρῳ ἐκκενώσεως ἐπειδὸν μέρους Ελληνικῶν στρατευμάτων ἀπό ἔδαφον προσκληρωθέντα στὴ

Αλβανία). Η τελική ρύθμισις του ζητή-
ματος με τὴν Συνθήκη τῆς Λω-
άνης (24.7.1923) υιοθετούσε
τὶς διατάξεις τῆς Διαικοινώ-
νεως τῶν Δυνάμεων. Τὸ Ἀρθρο
12 ἀναφέρει: Ἡ ληφθεῖσα από-
ρασις τῆς 13.2.1914 ὑπὸ τῆς
Εὐνδιαστέψεως τοῦ Λονδίνου εἰς
ἐκτελεσιν τῶν ἄρθρων 5 τῆς Συν-
θήκης τοῦ Λονδίνου τῆς
30.5.1913 καὶ 15 τῆς Συνθήκης
ῶν Αθηνῶν τῆς 14.11.1913, ἡ
κοινοποιηθεῖσα εἰς τὴν Ελλη-
νικὴν Κυβερνήσιν τῇ 13.2.1914
αἱ ἀφόρωστα εἰς τὴν κυριαρχίαν
τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν νήσων τῆς
Ἀνατολικῆς Μεσογείου, ἐκτὸς
τῆς Ἰμβρου, Τενέδου καὶ τῶν
αγούσων νήσων (Μαυριῶν),
οἵα τῶν νήσων Λήμνου, Σαμο-
σάκης, Μυτιλήνης, Χίου, Σάμου
καὶ Ἰκαρίας ἐπικυρῶσται, ὑπὸ
ὅπου πάλιν τὴν διατάξεων

λιτιστικό σύστημα που έγεννήθη και έξελίχθη στόν Δυτικό και Κεντρικό χώρο της γεωγραφικής Εύρωπης ώς αποτέλεσμα της διασπορᾶς πρὸς Νότο

τῶν Τευτονικῶν φύλων τοὺς πρώτους αἰώνες μ.Χ.
Η Ιστορική Εὑρώπη καλύπτει ἐπομένων τὸν χώρῳ δυτικά τῆς Δυναμικῆς Γραμμῆς Τεργέστης - Πετρουπόλεων. Χρονικά όρχίζει μὲ τὰ πρώτα Γερμανογενὴ Βασιλεία ποὺ ὑποκατέσπαν τὴν Δυτική Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία κατὰ καὶ μετὰ τὴν πτώση τῆς. Ως Δυναμικὴ Ἐναρξις τῆς Ιστορικῆς Εὑρώπης ὅρμόζει συμβολικὰ καὶ πραγματικά νὰ θεωρηθῇ ἡ στέψις τοῦ Βασιλεώς τῶν Φράγγων Καρόλου τοῦ Μεγάλου στὴν Ρώμη τὰ Χριστούγεννα τοῦ 800 μ.Χ. ὡς Αὔγουστου Αὐτοκράτορος: Karolo Augusto a Deo coronato

magno et pacifico Imperatori vita et victoria.
Ἡ πρώτη φάσις τῆς Ἰστορικῆς Εὐρώπης ἐκφράζεται στὸν Μεσαίωνα μὲν τὴν σύζευξιν Καθολικούσιου καὶ Τευτονισμοῦ. Τὸ διπλοῦν φαινόμενο τῆς Κλασιστικῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῆς Γερμανικῆς Μεταρρυθμίσεως σηματοδοτεῖ τὸ τέλος τῆς πρώτης καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς δευτέρας φάσεως τῆς Ἰστορικῆς Εὐρώπης.

Κατά τὴν διάρκεια τῆς δευτέρας φάσεως ἡ Τευτονική αύτοκατάφασις δέενει στηριζόμενη καὶ ὀντιτιθέμενη ταυτοχρόνων πρὸς τὴν Κλασιστικὴ ἐπιρροήν. Ἡ θετικὴ καὶ ἀρνητικὴ πλοκὴ τῶν δύο κινητηρίων δυνάμεων συνθέτει δίπολο ίδιαιτέρως ἐντάσσεως ἐπὶ πέντε περίπου αἰώνες. Ἡδὴ ὅμως ἀπὸ τὸν 190 αἰώνα ενισχύονται οἱ διαδικασίες παρακμῆς μὲτὰ τὴν διατάραξιν τῶν ἀστατῶν Εὐρωπαϊκῶν ισορροπιῶν: ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἀρμονία εἶναι ἐκ συστάσεως ίδιαιτέρως καὶ χαρακτηριστικὰ τεχνητῆ. Ἡ ἐπικράτησις τοῦ Τευτονισμοῦ σημαίνει καὶ τὴν πώσιν τῆς Ιστορικῆς Ἕπιτης, τῆς διποίας τὴν ρίζα καὶ κινητήριο δύναμι απότελετ. (Τὸ Γερμανικὸ τραγικὸ τοῦ Ρωμαντικοῦ Ἡρωα).

Ο 20ος αιώνων έπισφραγίζει τὸ τέλος τῆς δευτέρας καὶ τελευταίας φάσης σεων τῆς ἱστορικῆς Εύρωπης. Τὸ πολιτικὸν Εύρωπασκὸν Σύστημα θεωροποιίας τῶν Δυνάμεων καταρρέει, ἡ Φιλοσοφία αύτονανιερεῖται (εἴτε ὡς ἀναλυτικὴ Ἐννοιοκρατία, εἴτε ὡς Υπαρξισμὸς εἴτε ὡς Μαρξισμός), ἡ Τέχνη ἀποτροπανατολίζεται καὶ κατατεμαχίζεται εἰς ἀναζήτησις ἀγνώστου κριτηρίου, ἡ Κοινωνία ἀναζητεῖται δαιμονικὸν νέον δημιουργικὸν βίωμα. Τὴν πυρετικὴν σῆψιν τοῦ Μοντερνισμοῦ διαδέχεται ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ Μεταμόρφωσιςμοῦ. Ή Ἑλλάς δὲν ἔχει πλέον συντελεσθῆ. Ή Ἑλλάς δὲν ἔχει λόγον νὰ θλιβεται· δὲν ἔποτε λέγεται με-

Ισχυρισμῶν ἀναδει-
ὶ ἀπὸ τὴν ἀσθένεια
καὶ κακῶν ἀντιρρέσεων.
Εὐνοεῖ τέλος Εὐτοί-

δών στά Δωδεκάνησα καί τό Αγαθονίκιωτερα.
Την Έλληνική άπαντας τις Τουρκικές θέσεις θαράφορμαλιστικά στικά σημείται (χωρίς ομική ίσχυ) πού καί προδίδουν φανερά δους. Τό Υπουργείο Τουρκικά επιχειρεί Διακοινώσεως τῆς γέ τρεῖς βασικούς Μεταβολή περιστάσια Ελληνουργείων μεταξύ των ηπείρων

EFETIVIDADE DA CNAI

Εξωτερικών στο CNN.
2) Με την Συνθήκη της Λωζάνης (1923) ή Τουρκία παρεχώρησε τα Δωδεκάνησα στην Ιταλία. Με την Συνθήκη των Παρισίων (1947) η Ιταλία παρεχώρησε τα Δωδεκάνησα στην Ελλάδα. Κατά τα διεθνές Δίκαιο (Ισχυρίζεται το Υπουργείο) ή διάδοχος χώρα αύτομάτως άνανεωμένες όλα τα δικαιώματα και ίποχρεώσεις που έχουν καθιερωθή διὰ Διεθνούς Συνθήκης μεταξύ της άρχικής κυριάρχου χώρας και οι λαδόνηστες ενδιαίμεσσοι τρόποι. Έτσι κατατάσσεται η ισχύς

μα ἡτάν ἔγκυρο, τότε ἡ πλειονότης τῶν Σύνθηκῶν ποὺ κανονίζουν Διεθνή Σύνορα μετά τὸν Α' καὶ Β' Παγκόσμιο Πόλεμο θάσσον αἱκυρεῖς, ύποστηρίζει τὸ
Υπ. ΕΕ

Της Εξ.
3) Οι Διεθνες Συνθήκες που
ορίζουν το συνολικό νομικό κα-
θεστώς στο Αιγαίο δεν κάνουν
ιδιαίτερη διάκριση για βράχους
και νησίδες, ούτε το Διεθνές
Δίκαιο έν γένει άναγνωρίζει χω-
ριστές ρυθμίσεις προκειμένου
για τα χωρικά διάτα τέτοιων
βράχων και νησίδων. Άρα και

卷之三

γορία τῶν νήσων.

ΥΠΕΕ. Επιδεχεται θεμελιωμένος ισχυρό άντλησθαι.
Α) ΟΙ Διεθνεῖς Συμβάσεις Ισχύουν δύο ισχύουν. Πολλές φορές στήνη ιστορία (δικαστικά κα στήνη Κλασική άρχαιότητα) συ νηφθησαν. Συνθήκες καλ Αιώνιους αιώνιμης φιλίας εντούτοις δὲν ισχύουν σήμερα. Το περιέργο θα ήταν έαν είχε κύρος τη έτιχετη μα τοῦ ΥΠ. ΕΕ. Τη status quo δὲν θα άλλαζε πότε ούτε οι διεθνεῖς σχέσεις θα έξει

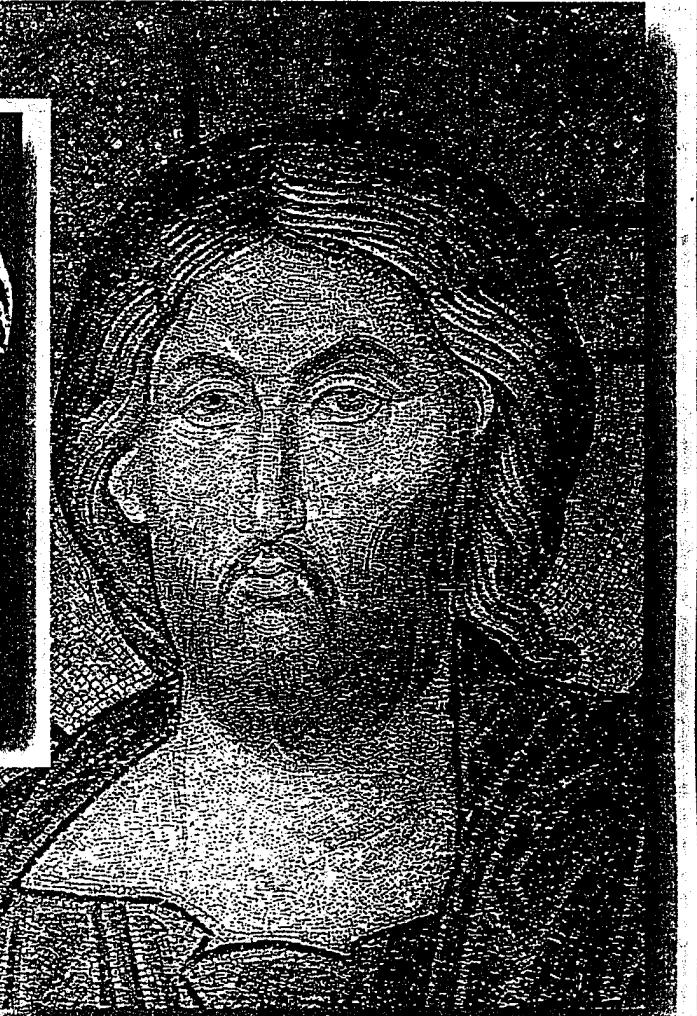
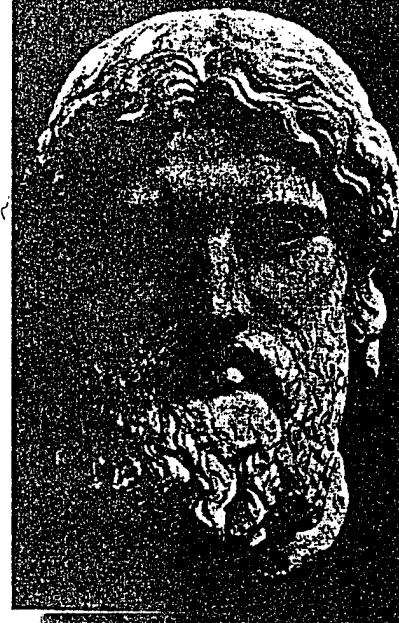
‘Ο Σταυρὸς καὶ τὸ Ἀναστάσιμο τοῦ Νεοελληνισμοῦ

OΝεοελληνισμὸς πάσχει παρατεταμένη καὶ θαύτατη κρίσι ταυτότητος. Ἐπικαθήμενη βαρύδαιμνῳ "Ἄτη σκοτίζει τὸ βλέψμα του καὶ συγγέει τὴν ἀντίληψή του. Ἐπὶ μακρὸν ἀλλότριος ἔσαυτον, ὥργεται τὸ ὄντειο καὶ ἀπεμπλεῖ τὸ οἰκεῖο. Ἀθουλὸς Ἡρακλῆς τοῦ προστακίου ἐποτυγχάνει σὲ κάθε μόνιμη ἐπιδύνει. Ἄνεστιος, ἁποποιος καὶ ἀτελής, πλανᾶται ἀρέσκοντος λυκημῆζον ὑπόμαστο παλαιοὶ Μεγαλείου ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου τῆς Μικρότερός του. Μακρὰν τῆς οὐσίας του, γάνει τὴν Δύναμι τοι καὶ ἀποστέρειται τὴν ἐνεργείας του. Ἰσχυρὴ ἀνάμνησις τῆς πραγματικῆς δόξης του προκαλεῖ πιεστικὸ σύνδρομο αὐτοπέρθειας. Περιέφρονει μέρι τὰ μύγια τῆς καρδιᾶς του τὸ εἰδωλο τῆς Ήγετικῆς Ἀναξιοκρατίας που ὅλεπει στὸ κάτοπτρο τῆς Ψυχῆς του, ἀλλὰ καὶ τὸ συντρεπεῖ ἀρνούμενος νὰ ἀπεκδυθῇ τὴν ἴδια του πτώση. Η Σταύρωσίς του επι δὲν ἔχει: Ἄνατατο. Ἀνήμπορος, περίγελως πάντων, ἀθένος δολοπλόκος ἀέριον πονηρίας, κακομήχανος ζηλωτής τῆς μιμητῶν, περιέφρεται ἀειθῆς ἐπάκτης οἰματιστού. Κέρκων - οἰκτρὸν θέαμα.

Τὸ Ἀνατάσιμο τὸ Ελληνισμοῦ εἶναι ή Ὁρθοδοξία καὶ οἱ Κλασσικισμός. Η κατὰ φύσιν τελείωσις τῆς οὐσίας του καὶ η κατὰ γέρον θέωσις τῆς ενεργείας του συνιστοῦν τὴν Δύναμιν καὶ τὴν Λάμψιν του, ἀποκαλύπτουν τὸ ἀρχαῖον καὶ λόγον τῆς ἀπώτου δημιουργίας του καὶ τὴν ἐνδοξὸν Μεταμόρφωσί του.

Εἴτε δὲ Νεοελληνισμός να ἐπανέργη τὸν ἔχυτά του σὲ μία ιστορική καύσωνακένσο. Εἴτε νὰ διώστη τὴν πραγματική ἀριστεία τῆς Φύσεως. Εἴτε νὰ προσκυνήσῃ ἀληθῆνας γῆν Θεὸν Αὔγον Χριστὸν τὸν Ἀναστάντα. Τότε δὲ σημάνγει καὶ ήδη ιδιαι τὸν Ἀνάστασις.

**Χριστός Χώρα των Ζώντων (Μονή της Χώρας, Κωνσταντινούπολις),
Ζευς των Μυστηρίων (Μύλασσα, Μ. Ασία).**

τὸν νομικὸν καθεστώς τῆς Ρόδου
καὶ τῶν ἄλλων νήσων (ὅπως
έσφαλμένα ἔδηλωσε ὁ Υπουρ-
γὸς Ξεωτερικῶν στὴν συνέντευ-
σι τῶν προφανῶν αὐτῶν ἀλ-
θειῶν ἀποτελεῖ ὁ Βοσνιακὸς τ-
λεμος).

τὸν νομικὸν καθεστώς τῆς Ρόδου καὶ τῶν ἄλλων νήσων (ὅπως ἐσφαλμένα ἔδηλωσε ὁ Υπουργὸς Εξωτερικῶν στὴν συνέντευξι πρὸς τὸ CNN τῆς 8.4.1996).

σι τῶν προφανῶν αὐτῶν ἀλλοί τινὲς ἀποτελεῖ ὁ Βοσνιακὸς τάγματος).

Στὸ πεδίο τῶν Διεθνῶν Σχέσεων, καὶ εἰδικώτερα για τὸ

Β) Ό Νομικισμὸς τῶν θέσεων τοῦ ΥΠ. Εξ. εἶναι διάδηλος καὶ πὲ διάτετα στυχεῖ. Οἱ Αἰ- διμερεῖς σχέσεις, μία χώρα εδέχεται νὰ συμφωνῇ ὡς πρό- καπται θέμα μέχρι ἣ ληγα-

στὸ δεύτερο σημεῖο. Οἱ Διεθνεῖς σχέσεις δὲν ὑπόκεινται σὲ καὶ ἀνάλογο τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ὡς πρὸς κυριότητα, ἴδιοτεία καρακτήρα. Πέρα

ίδιοκτησία, χρησικτησία. Πέρα της Διεθνούς Κοινής Γνώμης του Προέδρου Wilson και του ήθικου και πραγματικού βάρους της πιεσεών της, ύπαρχουν μόνον Κράτη ώστε απολύτως αύτοκαθοριζόμενα ύποκειμενα πολιτικοί στορικής δράσεως. Τὰ ύποκειμενα αύτα Κράτη δε- θεωρῆ ὅτι ἀπειλεῖται ἀπὸ τρίτη, ἀλλὰ ὁχὶ ἀπὸ τὴν δευτερα' ἥτις εἴναι ζωτικὸν τῆς σφρόνος ὡς συνδυασμός τῆς μὲ τὸ δυστέρα, ὅποτε νὰ διατίθεται κάνη εἰδικῇ παραχώρησι προ- αύτη, χωρὶς αὐτὸν νὰ συνεπάγεται ὅτι θὰ ἔκανε, ἥ ὅτι δεσμεύεται νὰ κάνῃ, τὴν ἴδια ρύθμι- μα.

σποκειμένα αυτοί κρατήσεις συμένονται άποκλειστικά διότι, τις συμφωνίαν. Βεβαίως οι Συνθήκες στις οποίες υπέστησερχονται μπορεί να είναι τὸ προϊόν ἔξαναγκασμού πολεμικού, ο ικονομικής πιεσώσας, διπλωματικῶν ἐλιγμῶν. Ἀλλὰ ἡ συμφωνία των προσαιτεῖται γιὰ κάθε δέσμευσί των. (Ἐξαιρέτως ἰσχυρή, γειτονική καὶ πρόσφατο πιστοποίησις των κανόνων, την οποίαν πρέπει να κατέχει, την οποία μετατρέπει σε κάθε ἄλλη χώρα.)

Η Ηνάγκη συνάψισθε διμερείς ΕλληνοΤουρκικῶν Συμφωνίας (εἰς ἀντικατάστασι τῶν ΙταλοΤουρκικῶν τοῦ 1932) πρός καθορισμὸν τῶν ἘλληνοΤουρκικῶν διθασσών συνόρων στὸ Δωδεκανήσια κατά τὴν Τουρκικὴ θέσην, ἀπό τοὺς ἐλλείπεταις νομικούς τούς.

λους πτής δευτέρας (καὶ σημαντικότερας) Συμφωνίας τοῦ 1996 (π.β. Φύλλο 1.4.1996), ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἑλλάς φαίνεται δίς νὰ προσῆγῃ τοιτοῦ. Τουρκία πρὸς νέα Συμφωνία ἐτοῦ θέματος (τὸ 1950 καὶ 1963) πρὸ τῆς ἐπιδεινώσεως τῶν Ελλήνων Τουρκικῶν σχέσεων αἰτίᾳ τὸ Κυπριακὸ ἀπὸ τὸ 1974 καὶ μετά. Έτσι ἡ ἴδια ἡ Ἑλλάς παρουσιάζεται νὰ παραδέχεται τὴν ἀνάγκη συνάψεως νέων Συμφωνιῶν μεταξὺ τῶν δύο ἐνδιαφερομένων χωρῶν.

Τήν κουφότητα της Έλληνας κηκ Θέσεως έπι τού θέματος καταδεικνύει τὸ παράδειγμα τῶν ἀνατολικῶν Γερμανικῶν νόρων. Μὲ τὴν Συμφωνία την Potsdam (17.7 - 2.8.1945) οἱ νέοι κήτηρες Δυνάμεις τοῦ ΠΑΓΚΟΣ σμίου Πολέμου απέδεχονται ἀρχὴ τῆς δριστικῆς μεταβίβασεως στὴν ΕΣΣΔ τῆς πόλεως Koeningsberg καὶ τῆς γειτνιαζούσης περιοχῆς (τὸ πλεῖστον τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσσίας). Οἱ λοιπὲς γερμανικές περιοχές ἀνατολικά τῆς γραμμῆς Oder-Neisse έτιθεντο ὑπὸ Πολωνικῆς Διοίκησης, ἐνώ τὸ δριστικό καθεστώς κυριαρχίας των νενθάλλοντων Σοβιετικῶν δύναμεων.

το νά ρυθμισθή μπό το Συνέδριο Ειρήνης.
Η νομιμότης τών διευθετητικών σεων του Potsdam έξιηρτάτο άμεσα τήν συμφωνία τών ένδιαφερομένων χωρών. Η Ανατολική Γερμανία είχε ένωρις άποδειχθή τά δύο νορα φιλίας' (Συνθήκη του Goerlitz, 1950). Η Δυτική Γερμανία, έπιδιομένη στήν Ostpolitik του W. Brandt, άνεγνωρισε τα άνατολικά σύνορα μέτρια Συνθήκες της Μόσχας (12.8.1970) και της Βαρσοβίτης (7.12.1970). Η Τελική Πράξη του Helsinki καθορίζει τότε άπορθα βάσιστο τών Εύρωπαϊκών Συνόρων, άλλα δηλαδή τότε άμετρά θέτετο τα άναγνωρίζεται ή δυνατότης τροποποιήσεως τών Συνόρων με ερημικά μέσα καὶ μὲ συμφωνία κατά το Διεθνές Δίκαιο.

Η Συλλογική άσφαλεια της Πράξεως του Helsinki δέν άντει βεβαιώς για να έγγυηθη στην Πολωνία τα Γερμανοπολωνικά Σύνορα στην ύποθετική περίπτωση σι Γερμανικής προσβολής της Στις 12.9.1990, ολιγότερο από ένα μήνα πρό της ένωσεως του δύο Γερμανιών, ή Σύνταξης 2+4 (οι δύο Γερμανίες και οι 4 Νότιες κήτηριες του Πολέμου - ή μᾶλλον οι 3 Νικήτριες και η Γαλλία - οι διευθετήσασες τό μεταπολεμού κόδι Εύρωπαϊκό καθεστώς) υπό την προεδρία της Γερμανίας.

Η κυβερνητική πολιτική έχει όδηγήσει την Έλλαδα σε άποτυχία και κατά τούς τρεῖς κύριους άξονες μιᾶς ρεαλιστικής Συνολικής Έθνικής Στρατηγικής (πβ. φύλλο 19.2.1996). Ο ακριτος και δογματικός, άναχρονιστικός Εύρωπαισμός της έχει άπομακρύνει την Έλλαδα έπειτα διωγματικό αγνόησσαμό

απὸ δυναμικὸ συνδυασμό μὲ τὴν κυρίαρχο γιὰ τὸ γεω- πολιτικὸ περιβάλλον τῆς Ἑλλάδος Ἀμερικανικὴ ζώνη ἐπιτροπῆς. Ἡ ἀνυπαρξία ὀξιοπίστου, σαφοῦς καὶ ἐνεργοῦ Βαλκανικῆς πολιτικῆς ἀποδένωσε τὴν χώρα καὶ ἀπὸ τὴν Σερβικὴ ἀκόμη Συνεννόησι. Τέλος ὁ ἐρασιτεχνι- σμός της ἔναντι τῆς συνεποῦς Τουρκικῆς στάσεως προκάλεσε μείζονα Διπλωματικὴ ἥττα κατὰ τὴν κρίσι τῶν Ἰμια, ἀπὸ τὴν ὁποῖα ἀγωνίζεται νὰ ἔξελθῃ σωμεύουσα λάθι ἐπὶ λαθῶν.

όριστικης ρυθμίσεως έν σχέσει πρὸς τὴν Γερμανία, διου τὸ ἀπάραβιστο τῶν ΓερμανοΠολωνικῶν Συνόρων ἐπανακαταφάσκεται. Ἀλλὰ οὔτε αὐτὸ ἀρκεῖ. Στὶς 14.11.1990 συνάπτεται ἡ διμερῆς ΓερμανοΠολωνικῆ Συνθήκη τῆς Βαρσοβίας, περιλαμβάνουσα ὅτι (ἀρθρο 1) τὰ συμβαλλόμενα μέρη ἐγκρίνουν τὰ Σύνορα ποὺ ὑψίστανται μεταξύ των καὶ ἐπανακαταφάσκουν (ἀρθρο 2) τὸν ἀπαραβίστο χαρακτήρα τῶν γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. Εἴναι σαφὲς ὅτι κάθε σημαντική ἀλλαγὴ ἀπαιτεῖ πρόσθετη ἔγ-

γύνησι ἀσφαλείας, καὶ μάλιστα πραγματική, μεταξὺ τῶν ἄμεσα ἐνδιαφερομένων, καὶ ὅχι ὁνομαστική, εἰς πλάσιο συλλογικῆς, καὶ ἄρα θεωρητικῆς, ἔξαστης.

μετώπισις τῆς πραγματικότητος κατὰ τοὺς ούσιωδεις της μάλιστα χαρακτῆρες ἀναδεικνύει ἀποφασιστικά καὶ ἀναπλεκτά τὸν δῆμο καὶ τὸν ἄναξιο. Γιὰ ἀυτὸ ἡ Ηγετικὴ Ἀναξιοκρατία τῶν ἀποφασιστικῶν ἀντικειμένων.

τία την άποφεύγει υπέστερικά.
Η Τουρκία δὲν έχει προσβάλ-
λει επι τὸ κύρος των Διεθνῶν Συν-
θηκῶν τῆς Λωζάνης καὶ τῶν
Παρισίων. Επιζητεῖ τὴν διευθέ-
τησι θεμάτων ποὺ οἱ Συνθήκες
αὐτὲς ἀφήνουν, ἡ μπορεῖ νὰ
θεωρηθῇ διτὶ ἀφήνουν, ἀπροσ-
διόριστα. Φέρεται δηλαδὴ νὰ
ἐπιδιώῃ τὴν κάλυψη κενῶν κυ-
ριαρχίας, διὰ νέων συμφωνιῶν.
Οἱ Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. ἐδήλω-
σε φρονήμως παρουσίᾳ τοῦ Ἐλ-
ληνοῦ. Πρωθυπουργοῦ, στὶς
9.4.1996 διτὶ απαιτεῖται στὶς
διμερεῖς συζητήσεις τῆς πτήσης τῆς
ἀρχῆς τῆς γενικῆς ἑδαφικῆς
ἀκεραιότητος. Η ἀρχὴ εἶναι βε-
βαίως διτηνεκώς ἐν ἴχυι - ἀκόμη
καὶ μετὰ ἀπὸ μία συμπεφωνημέ-
νη (πάντοτε, μὲ τὸν ἓνα ἢ ἄλλο
τρόπο) συνοριακή μεταβολή.

Γ) Τὸ ἄρθρο 12 τῆς Συνθήκης πτῆς Λωζάννης ὅμιλετ περὶ νῆσων ἀποκλειστικά, ἀναφέρεται δὲ στὸ ἄρθρο 15. Τὸ ἄρθρο 15 ὅμιλετ περὶ νῆσων, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐξαρτωμένων νησίδων. (Τὰ δρθρα αὐτὰ παρεπέθησαν ἀνωτέρῳ). Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ὑποστηθεῖται ἐπὶ τὸ Αιγαῖον αὐτὸς αὐτὸς.

Σημείων κανέντ ενεργού στακτού με-
ταξύν νήσων καὶ νησιδάνων: καὶ
μάλιστα διτί ἡ μῆτρα οφόρα της-
δῶν στὸ ἄρθρο 12, ἀφήνει
ἀπροσδιόριστο τὸ καθεστώς κυ-
ριαρχίας των. Ἰδιαίτερο καθε-
στώς ἀποδίδεται ἐξ ἄλλου σὲ
βραχονήσεις καὶ κατὰ τὴν Διε-
θνῆ Σύμβασι τοῦ Montego Bay
(10.12.1982) περὶ τοῦ Δικαίου
τῆς θαλάσσης.

Οιαδήποτε διεκδίκησις στίς Διεθνεῖς Σχέσεις μπορεῖ νά περιενδυθῇ ἑπαρκή νομικό τύπο. Ή ἀντιληφθεῖ διτί ή νομική ἀντιμετώπισις τῶν ἙλληνοΤουρκικῶν διαφορῶν στὸ Αἴγατο ἀποτελεῖ ἀδιαπέραστο θωράκιστο τῶν Ἑλληνικῶν δικαιωμάτων, εἰναι αὐτόχρονη ἀπλοϊκή. Πρῶτον, διότι ἡ Τουρκική θέσις στὸ ἔξεταζόμενο θέμα τῶν νησίδων τουλάχιστον δὲν είναι ἀνίσχυρος. Καὶ δεύτερον, καὶ οὐσιαστικώτερον, διότι ἡ νομική θέσις σὲ θέματα Διεθνῶν σχέσεων ἔχει πάντοτε ἐνα ώρισμένο πολιτικό βάρος, δὲν δύναται δὲ νά θεωρηθῇ ἐν ἀφαιρέσει ἀπὸ αὐτοῦ. Οἱ πραγματικοὶ συσχετισμοὶ

Η Διπλωματική Ήπα της Ελλάδος κατά την Κρίσι των Ιμια

• συνέχεια από την σελίδα 9

έχουν τὴν τάσι νὰ ἐπανεμφανίζωνται ἐντὸς τοῦ νομικοῦ πλαισίου. Προδίδει ἄνοια ἡ φαντασία ὅτι ἐνοχλητικὸς ούσιώδης συσχετισμὸς Δυνάμεων μπορεῖ νὰ ἔξουδετερωθῇ μὲ ἐπιμονὴ στὸν νομικὸ χαρακτηρὶσμὸ τῶν συνεπειῶν του καὶ τῶν ἀπογεννωμένων διενέξεων, καὶ ὅχι διὰ δημιουργικῆς ὑπερκεράσεως του μὲ ἀντικειμενικὰ ἴσχυρότερο συνδυασμό. Σὲ προηγούμενο φύλλο (18.3.1996) εἶχε δοθῆ ὁ ίκετο παράδειγμα τῆς ἀναποτελεσματικότητος νομικῶν προσεγγίσεων στὴν διασφάλισι ἐθνικῶν δικαίων. Σὲ δύο περιπτώσεις (Α καὶ Β) χρονικὰ προσεχεῖς (1923 καὶ 1925) μεθοριακά ἐπεισόδια στὰ ὄποια ἔφονεύθησαν Ἰταλοὶ (Α) καὶ Ἕλληνες (Β) ἀξιωματοῦχοι ἀντιστοίχως, ὠδήγησαν τὴν Ἰταλία (Α) καὶ τὴν Ἕλλαδα (Β) σὲ κατάληψι Κερκύρας (Α) καὶ τμῆματος τοῦ Βουλγαρικοῦ ἐδάφους παρὰ τὸ Πετρίτσι (Β) μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ὑποχρεωθοῦν οἱ πρῶτοι θεωρηθέντες ὑπαίτιοι Ἐλλὰς (Α) καὶ Βουλγαρία (Β) νὰ προσφέρουν τὶς ἀπαραίτητες ἐπανορθώσεις ἥθικες καὶ ύλικες. Η Διεθνῆς κοινότης καὶ νομιμότης ἐθεώρησε τὴν Ἰταλικὴ ἐνέργεια (Α) πρᾶξι ἔξαναγκασμοῦ, τὴν δὲ

ἀπολύτως ἀνάλογο Ἑλληνικὴ (Β) πολεμικὴ πρᾶξι, καὶ ἔξεδωσε καταδικαστικὴ τῆς Ἑλλάδος ἀπόφασι καὶ στὶς δύο περιπτώσεις.

Η Τουρκικὴ νομικὴ θέσις ἐνισχύεται ἐπιπλέον ἀπὸ τὸ ἄρθρο 16 τῆς Συνθήκης τῆς Λαζάνης: Η Τουρκία δηλοῦ ὅτι παραιτεῖται παντὸς τίτλου καὶ δικαιώματος πάσης φύσεως ἐπὶ τῶν ἐδαφῶν ἢ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐδάφη ἄτινα κεῖνται πέραν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς παρούσης Συνθήκης ὥριων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν νήσων, ἐκτὸς ἐκείνων ὃν ἡ κυριαρχία ἔχει ἀναγνωρισθῇ αὐτῇ διὰ τῆς παρούσης Συνθήκης, τῆς τύχης τῶν ἐδαφῶν καὶ τῶν νήσων τούτων κανονισθεῖσης ἡ κανονισθησμένης μεταξὺ τῶν ὄμόρων χωρῶν λόγῳ τῆς γειτνιάσεως αὐτῶν.

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος αρθρου δὲν θίγουσι τὰς συνομολογηθείσας ἢ συνομολογηθησμένας ἰδιαιτέρας συμφωνίας μεταξὺ τῆς Τουρκίας καὶ τῶν ὄμόρων χωρῶν λόγῳ τῆς γειτνιάσεως αὐτῶν.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀφήνει ἀνοικτὴ τὴν δυνατότητα συνάψεως μελλοντικῶν Συμφωνῶν μεταξὺ τῆς Τουρκίας καὶ γειτονικῆς τῆς χώρας οἱ ὅποιες θὰ ἀποδίδουν στὴν Τουρκία διαφόρους τίτλους καὶ δικαιώματα ἐπὶ τῶν παραχωρουμένων ἐδαφῶν καὶ

νήσων, τίτλους καὶ δικαιώματα σχετιζόμενα μέ, καὶ ἀπορρέοντα ἀπό, τὴν γειτνίασι τῶν δύο χωρῶν. Η δυνατότης αὐτὴ πρακτικὰ μερικῆς τροποποιήσεως καὶ ἀναθεωρήσεως τῆς Συνθήκης ὡς πρὸς τὴν πλήρη ἀποτοίησι πάντων τῶν Τουρκικῶν τίτλων καὶ δικαιωμάτων ἐπὶ ἐδάφους ἢ νήσου ρητῶς παραχωρουμένων διαύπης εἰς ἄλλη χώρα, ἀποτελεῖ τὸ νομικὸ μεῖζον τὸ ὅποιο συνεπιφέρει τὸ ἔλασσον τῆς διαπραγματεύσεως τῶν θεμάτων ποὺ μένουν ἀπροσδιόριστα ἀπὸ τὴν Συνθήκη.

(Η πολιτικὴ σημασία τῆς νομικῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ καθεστῶτος τῶν νησίδων καὶ ἡ γύμνωσις τῆς Ἑλλάδος λόγῳ τῆς ἐπιμονῆς τῆς σὲ ἀερόλογες γενικότητες (ὅπως κατὰ τὸ πρόσφατο ταξίδι τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ Υπουργοῦ Ἐξωτερικῶν εἰς Ἀμερικὴ) θὰ ἀναλυθῇ στὸ ἐπόμενο φύλλο, καθὼς καὶ τὸ πρακτικὸ νόμημα τῆς Ἑλληνικῆς θεωρίας περὶ βαθμιαίας ἐπιλύσεως τῶν ἙλληνοΤουρκικῶν διαφορῶν).

• **Η συνέχεια της ανάλυσης 'Οι Ελληνοτουρκικές σχέσεις κατά τον Μεσοπόλεμο' θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο.**

Του Απόστολου Λ. Πιερρή Καθηγητού Φιλοσοφίας I.B.R.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η Διπλωματική Ήπτα της Ελάδος κατά την Κρίσι των Ιμια

Mέρος Α'

H νομική ἀντιμετώπισις ἐνὸς έθνικοῦ θέματος εἶναι μία πολιτική θέσις, κρινομένη μὲ πολιτικά κριτήρια στρατηγικῆς ἰσχύος καὶ ἀποτελεσματικότητος. Εὰν μία Κυβέρνησις ἀντιθέτως ἐπιμένει στὴν *prima facie* ἐρμηνεία τῆς νομικῆς βάσεως μιᾶς πολιτικῆς, καὶ προφασίζεται ὅτι ἡ πολιτικὴ θέσις εἶναι θέμα νομικῆς διεκδικήσεως, τότε τρία μόνον πράγματα δυνατὸν νὰ συμβαίνουν κεχωρισμένα ἢ ἐν συνδυασμῷ: α) ἡ ἡ Κυβέρνησις ἔχει χάσει παντελῶς τὸν ελεγχό τῆς καταστάσεως, καὶ δὲν κυβερνᾷ πλέον τὴν Εξωτερικὴν Πολιτικὴν χώρας· β) ἡ ἐπιδιώκει νὰ κερδίσῃ χρόνο· γ) ἡ χρησιμοποιεῖ τὴν φαινομένη νομική ἀντιδικία ὡς προκάλυμμα παραχωρήσεων, ἀφοῦ εἶναι ἀνίκανος νὰ χειρισθῇ οὐσιαστικὰ καὶ πραγματολογικὰ τὸ συγκεκριμένο θέμα μὲ χάραξι δυναμικῆς, ρεαλιστικῆς Στρατηγικῆς. Στὴν περίπτωσι τῆς Ελληνικῆς Αναχρονιστικῆς Ήγετικῆς Αναξιοκρατίας συμβαίνει βασικὰ τὸ (α), ἐλπίζεται τὸ (β), θὰ συμβῇ τὸ (γ).

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΥΜΒΑΤΙΚΗΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΝ

H νομική βάσις της Ελληνικής θέσεως για τα ίδια, την λοιπή μεθοριακή χάραξη στό Δαδεκανησιακό χώρο, καὶ τὸ καθεστώς τῶν νησίδων στὸ Αἴγαιο πέλαγος δὲν εἶναι ιδιαιτέρως ἴσχυρά (πβ. Φύλλο 16.4.1996). Αὐτὸ ποὺ περαιτέρω καθιστᾶ ἀναξιόπιστο τὴν Ελληνική στάσιν εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἐλλὰς ἔχει κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθόν χρησιμοποίηση τὴν δομὴ καὶ τὸ περιεχόμενο τῶν Τουρκικῶν ἐπιχειρημάτων γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά της σὲ ἐναῦ λόγωτικὸ θέμα τοῦ Αἰγαίου, τὸ ζήτημα τῆς στρατικοποιίησεως τῶν Νήσων τοῦ Αἰγαίου.

νήσων τῆς Προποντίδος πλὴν τῆς Καλολίμου' καὶ γ) τῶν νήσων Σαμοθράκης, Λήμου, Ιμβρου, Τενέδου καὶ τῶν Λαγουσῶν ήσων (Μαυρῶν).

Τέλος ἡ Σύμβασις περὶ τῆς Μεθορίου τῆς Θράκης (ἄλλο Παράρτημα τῆς Συνθήκης Ειρήνης) ἀποστρατικοποιοῦσε τηλίκωρας ζώνην βάθους 30 km παρὰ τὰ ἘλληνοΤουρκικὰ καὶ ΒουλγαροΤουρκικά Σύνορα (ἅρθρο 1). Τὸ ἄρθρον 3. ἐπέβαλε ἀφοπλισμό καὶ κατεδάφισι ὅλων τῶν ὄχυρων ματικῶν ἔργων ἐντὸς τῆς ἔξουδετερου μένης ζώνης, τὴν ἀπαγόρευσι κατασκευῆς νέων ὄχυρων σεων ἡ πολεμικῶν ἀποθήκην, καὶ γενικάς ὥριζε ὅτι: ὡύδεμις ἐτέρα ἐπιθετική ἡ ἀμυντική ἐγκατάστασις τοῦ στρατιωτικῆς, ναυτικῆς ἡ ἀεροπορι-

Η Συνθήκη της Αωζάννης (24.7.1923) παρεχώρει τις νήσους του Βορείου και Άνατολικού Αίγαιου (πλήν της Δωδεκανήσου) στήν 'Ελλάδα (διάρθρο 12). Τό όρθρον 13 έπειβαλλε άποστρατιωτικοποίησι των νήσων τού Άνατολικού Αίγαιου:

Τωντική, ναυτική, η αεροπορική ήφασης θέλει ο όργανον ή. Το ειδός των κρατικών οργάνων (χωροφυλακής, άστυνομίας, τελωνειακών, όροφυλάκων), ό περιω-

Πρός έξασφάλιστην τής είρητ-
νης, ή Έλληνική Κυβέρνησις
ύποχρεώνται νὰ τηρη ἐν ταῖς
νήσοις Μυτιλήνη, Χίῳ, Σάμω
καὶ Ικαρίᾳ τὰ ἀκόλουθα μέτρα:

1) Αἱ ἐίρημέναι νῆσοι δὲν
θὰ χρησιμοποιηθῶσι εἰς ἐγκα-
τάστασι ναυτικῆς βάσεως ή
εἰς ἀνέγερσιν ὁχυρωματικοῦ
τινᾶς ἔργου.
2) Θὰ ἀπαγορευθῇ σίς τὴν

2) Θα απαγορεύει εις την Ελληνικήν Στρατιωτικήν 'Αεροπολούσαν νά ύπεριπταται του έδαφους της άκτης της Ανατολίας. Άντιστοίχως ή Τουρκική Κυβερνησίς θα απαγορεύση εις την Στρατιωτικήν 'Αεροπολούσαν αύτής νά ύπεριπταται τών ορθειστῶν νήσων.

Η Έξοδος από τον Μούδρο. Πίνακας του B. Χατζή. Επικεφαλής ο ΑΒΕΡΩΦ. Ο ρόλος του Πολεμικού Ναυτικού, κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ήταν καίριος γιά την εδραιώση της κυριαρχίας της Ελλάδος στο Αιγαίο.

ρισμένος ἀριθμός των (2.500 για τὴν Ἑλλάδα), ἄκομη και ὁ ὀπλισμός των καθωρίζοντο (παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 3), ἐνώ ταυτοχρόνων ἀπήγορεύετο ἡ ὑπέρφανα τῆς οὐδετεροποιημένης ζώνης πτῆσις στρατιώτικῶν ή ναυτικῶν ἀεροπλοίων, οἱ ιανδήποτε στηματαὶ καὶ ἀν φέρουσι ταῦτα (παρ. 3).

Η Τουρκία έπειτα την αναθέωρσε τού καθεστώτος τῶν Στενῶν μὲ τὴν Σύμβασι τοῦ Montreux (20.7.1936). Βουλγαρία, Γαλλία, Μ. Βρετανία, Έλλάς, Ιαπωνία, Ρουμανία, Τουρκία, Σοβιετική Ένωσις καὶ Γιουγκοσλαυία ἀπεφέστησαν νὰ υποκαταστήσωνται τὴν παροῦσαν Σύμβασιν εἰς τὴν Σύμβασιν τῆς Υπογραφεῖσαν ἐν Λωζάννη τῇ 24.7.1923 ἵπροοιμον τῆς Συμβάσεως). Τὰ τμῆματα I καὶ II τῆς Συμβάσεως καθορίζουν τὸν δρόσον τῆς θαλασσοπολίας στὰ Στενά γιὰ Ἐμπορικὰ καὶ Πολεμικά πολιτὰ ἀντιστόχως, χωριστὰ ὑπὸ τρεῖς περιστάσεις, ητοι ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἐν καιρῷ πολέμου τῆς Τουρκίας μὴ ὁ υστηρὸς ἐμπολέμου, καὶ ἐν καιρῷ πολέμου τῆς Τουρκίας ούσης ἐμπολέμου. Στὸ τμῆμα III προβλέπεται ἐλευθερία διδόου πολιτικῶν ἀστοκαπτῶν, ὑπὲρ τὰς Γενεύας

διά καθοριζομένων πρός τούτο
δύον διελέυσεως. Τὸ Τμῆμα IV
καταργεῖ τὴν Διεθνὴν Ἐπιτροπὴν
ἐποπτείας τοῦ καθεστώτος τῶν
Στενῶν καὶ ἀναθέτει τὸν ρόλο
της στὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησι,
ἐνώπιον τοῦ Τμήματος Η. Περιλαμβάνει
διατάξεις περὶ τῆς ἐπικυρώ-
σεως τῆς Συμβάσεως, τῆς μελ-

εως της Συμβάσεως, της μελ-
λοντικής ίσχους της και τού τρό-
που άναθεωρήσεως της. Η επα-
νοχύρωσις τῶν Στενῶν άναφέ-
ρεται καὶ στὸ σῶμα τῆς Συμβά-
σεως (ἀρθρόν 23): ἐπίσημο Πρω-
τόκολλο ἐπιυσαντόπομεν στὴν
Σύμβασι ἐπιτρέπει στὴν Τουρ-
κίᾳ τὴν ἀμεσο στρατιωτικοποίη-
σι τῶν Στενῶν (πρὸ δηλαδὴ τῆς
ἀγίεως τῆς προβλεπομένης δια-
κασίας νομικῆ ἐπικυρώσεως
τῆς Συμβάσεως κατὰ τὸ ἀρθρον
26):

*Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὑπο-
γραφῆς τῆς ὑπὸ σημεινῆν
ἡμερομηνίαν Συμβάσεως, οἱ
κάτωθι ὑπογεγραμμένοι πλη-
ρεξούσιοι δεσμεύοντες τὰς οἰ-
κειας αὐτῶν Κυβερνήσεις δη-
σοῦσιν διτάσθεται τὰς
κάτωθι διτάσθεται:*

1) Ἡ Τουρκία θὰ δύναται νὰ
έπανοπλίσῃ ἀμέσως τὴν ζώνην
τῶν Στενῶν οἴα καθορίζεται ἐν

άσεως.
2) Από της 15.8.1936 ή
ουρκική Κυβέρνησις θα
φαρμόσῃ προσωρινῶς τὸ κα-
εστῶς ὅπερ καθορίζει εἰδικῶς
ρηθεῖσα Σύμβασις.

3) Τὸ παρὸν πρωτόκολλον θὰ σχύῃ ἀπὸ τῆς σήμερον . (Οἱ ἀπάνεις πληρεξούσιοι ὑποράφουν *ad referendum*, ὑπὸ τηροῦσθεις εἰπικυρώσεως Ἀ. Κυβερνήσεώς των)

Η Σύμβασις τού Montreux ινανεωθεῖσα τό 1951) προσβλέπει 20ητή διάρκεια. "Άν δύο ἐπηρό τῆς λήξεως τῆς ἰσχύος τῆς ἐν κατηγγέλετο ἀπό κανέν συμ-
ληθὲν μέρος, τόπο τούχει ἐπί δρίστον. Η ἰσχύς της παύει 2
τὴ ἀφ' ὅτου καταγγέλθη, ὅποτε
1 Υψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη
υμφανούστι νά αντιπροσωπευ-
ώσι εἰς συνδιάσκεψι ἵνα καθο-
ιστώσασι τούς δρους τῆς νέας συμ-
άσεως (άρθρο 28). Η Σύμβασις
ροέβλεπε καὶ δυνατότητα ἀνα-
ρρήσεώς της (άρθρο 29) κα-
τὰ τὴν λῆξι πενταετῶν πειρίδων,
αλλὰ ἀπαίτεται παμψηφία,
λήγη θεμάτων ἀφορώντων στὸ
κτόπισμα τῶν διερχομένων
λόιων ὅπου ἀρκεῖ πλειοψηφία,
δικῆ ὅμως καὶ ἰσχυρωτάτη. Η
Σύμβασις τού Montreux παρὰ

τις πιέσεις έκ μέρους της Σο-
βιετικής Ένώσεως, Ιδίως μετά
τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, δὲν
εχει καταγγελθῆ, οὔτε εχει ζη-
τηθῆ ἡ ἀναθεώρησις της. Πα-
ραμένει ἐν Ισχύι. Η Ρωσία,-
απατά τὸ παρόν, ἐνώπιον τῆς δυ-
σμενεστέρας γιὰ αὐτὴν πολιτι-
κοῖστορικῆς συγκυρίας, ἀντιτί-
θεται πλέον σὲ ἐνδεχομένη τρο-
ποποίησι τῆς Συμβάσεως (δήλω-
σις τοῦ Ρώσου Πρέσβεως στὴν
Ἀνκυρα, Σεπτέμβριος 1931).

Αγκύρα, Σεπτεμβρίου του 1993).

Η Συνθήκη της Λαζάνης (1923) παρεχώρει την Δωδεκάνησο στήν Ιταλία χωρίς δροπάποστρατιωτικοποιήσεως. Με την Συνθήκη των Παρισίων (10.2.1947) τα Δωδεκάνησα παρεδίδονται στην Ελλάδα (άρθρον 14), αλλά έπειτα λαμβάνεται άποστρατιωτικοποιημένο καθεστώς (παρ. 2).

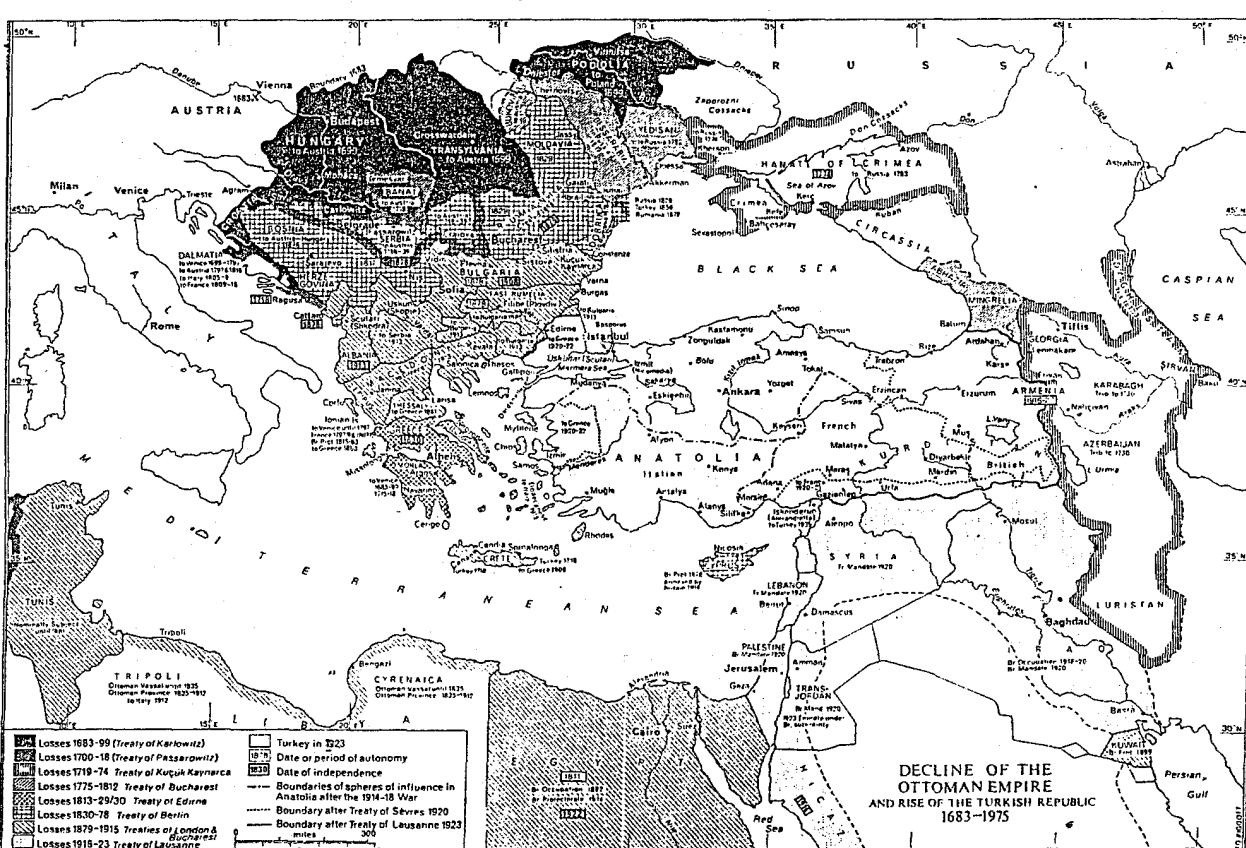
Αὐτὸς εἶναι τὸ συμβατικὸ καὶ νομικὸ καθεστώς τῶν νήσων τοῦ Αίγαιού καὶ τῶν Στενῶν ὡς πρός τὴν στρατιωτικοποίησι: στὰ τελευταῖα ἐπιτρέπεται, ἐνῷ στὶς

- συνεχίζεται αελίδιο 18

Ο κούφος τρόπος ἀσκήσεως
Εὐπειτικῆς Πολιτικῆς ἀπὸ τὴν
Ηγετικὴν Ἀναξιοκρατίαν καταχάι-
νεταιάπο τὸν ἀνόρτο φορμαλισμὸ-
τῆς ἀβεβαίου κατ' οὐσίαν Στρατη-
γικῆς της.

Για νὰ ὑπερασπισθῆ τὴν ἀπόλυτην προστήλωσι στὸ κέντρο τῶν παρελθουσῶν Συμβίωνων ὁ Ὑπουργὸς Εξωτερικῶν ἐμφάνιζεται διατεθειμένος νὰ ἀποδεχθῇ οὐσιαστικὴν ποστρατιωτικοποίησι τῶν νήσων τοῦ Ἀντολικοῦ Αἰγαίου (ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι τῆς ρίζινης ἀνίσου τηγανίσιας ἀπογράψεων τῆς Δ' Τουρκικῆς Στρατιᾶς ἀπὸ τὰ Μικρασιατικὰ παράλια). Η ἀποστρατιωτικοποίησις αὐτὴ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὰς Συνθήκες τῆς Λωζάννης καὶ τῶν Παρισίων. Έτσο δημιουργεῖται ἔνας πραγματικὸς παράγων μέστις της σηματίσιας (ἡ ὁχύρωσις καὶ ἐξοπλισμὸς τῶν νήσων) ἐναντί τῆς ἀμφιβόλου ἐνισχύσεως ἐνὸς νομικοῦ πιεγερτήματος γιὰ τὴν κυριαρχία τῶν Ίμια, ἡ δοπιά κυριαρχία ἐπὶ τὸ λέον θά ἐξητάχεται αὐτομάτως ἀλλὰ ὁ πραγματικὸς παράγων ἐλεγ-

Τίποτε δὲν είναι ἐπικινδυνώτερό τὸν Φορμαλισμὸν στὴν Ἑλληνικὴν Πολιτικήν τίποτε δὲν είναι απατηρόβιων περιθώριον ἀπό την Ἀνισότητα που τὸν ἐπικινδυνεῖται για ὄγκους αὐτούς να τηρήσεις.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΟΣΙΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η Διπλωματική Ήπα της Ελλάδος κατά την Κρίσι των Ιμια

• συνέχεια από την σελίδα 8
πρώτες άπαγορεύεται.

Η Έλλας δρήσεις νά στρατιωτικοποιήσει τίς νήσους του Βορείου και Άνατολικού Αιγαίου άπό τό 1964 μετά την ΈλληνοΤουρκική κρίση για τὸ Κυπριακό. Η διαδικασία ενέταθη μετά τό 1974. Η Έλλας μονίμως προσπαθεῖ άνεπιτυχῶς νά νομιμοποιήσῃ τὴν στρατιωτικοποίησί μη τὴν ἔνταξι τῆς Λήμουνοι ίδιαιτέρως στὸν Σχεδιασμὸ καὶ τὶς ἀσκήσεις τοῦ NATO, μὲ τὶς γνωστές άνεπιτηδειες ἐπιπλοκές. Οἱ διαδικασίες τῶν διαπραγματεύσεων γιὰ τὴν μειονά τῶν Συμβατικῶν Δυνάμεων στὴν Εύρωπη, παρέσχον ἐπίσης ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐπικυρωθῇ ἐμμέσως ἡ στρατιωτικὴ Έλληνικὴ παρουσία στὶς νήσους. Η Κυβέρνησις εἶχε προβῆσε σὲ ἀμφίστομο δήλωσι: διτὶ ή Έλλὰς ἔχει δηλώσει στρατιωτικὲς Δυνάμεις καὶ ὅπλικὰ Συστήματα γιὰ δᾶλο τὴν χώρα συμφώνως πρὸς τὶς Διεθνεῖς Συνθήκες: Γιὰ τὴν Τουρκία ἡ συνθήκη περὶ τῆς μειώσεως τῶν Συμβατικῶν Δυνάμεων στὴν Εύρωπη δὲν μεταβάλλει τὸ καθεστὼν ἀποστρατιωτικοποίησεως τῶν νήσων τοῦ Άνατολικοῦ Αιγαίου· (Δῆλωσις Τούρκου Υπουργοῦ Εξωτερικῶν Alptemoçin). Τελερέκης ἐπινοείσθαι τῆς

στὸ ζῆτημα τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος τῶν μεγάλων νήσων φωτογραφίζουν ἐπακριβῶς Τουρκικοὺ λόγους στὸ θέμα τοῦ καθεστῶτος κυριαρχίας τῶν νησίδων. Η νομικὴ ἐρμηνεία κατὰ συνεπαγωγὴ στὸ ἐπιχείρημα (3) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν συναγομένη διάκρισι, κατὰ τὴν Τουρκικὴ πλευρὰ μεταξὺ νήσων καὶ νησίδων στὴν Συνθήκη τῆς Λαζαννῆς. Τέλος τὸ (4) κόπτει ἀσφαλεῖα πρὸς ἀμφότερες τὶς ταυτεύουσεις. Η Τουρκία ὑποστηρίζει διτὶ ἡ πραγματικὴ σειρὰ διαδοχῆς τῶν γεγονότων εἶναι ἀντιστροφος τῆς προϋποτιθέμενης ὑπὸ τοῦ (4): ἡ Τουρκία προσβεί εἰς τὴν σύστασι καὶ κραταίωσι τῆς 4ης Στρατιᾶς στὴν Δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Άνατολίας λόγῳ ἀκριβῶς τῆς παραβιάσεως ἐκ μερους τῆς Έλλάδος τῆς συμβατικῆς ὑποχρέωσεως ἀποστρατιωτικοποίησεως τῶν νήσων. Η Έλλὰς βεβαίως συνδέει τὴν δικὴ τῆς ἐνέργεια μὲ τὴν Τουρκικὴ πολιτεία στὴν Κύπρο: ἡ ὁποία πάλι ἔχει τὶς οἰκεῖτες ἀμοιβαίες διεκδικήσεις καὶ ἀντεκδικήσεις. Ο πρῶτος δράστης μιᾶς ιστορικῆς ἀλληλουχίας σπανιών υπάρχει, ὥσπεδεικνύεται ἡ φωνήται: ἡ καὶ Σαμοθράκης τοῦ Ισχύσαντος κατὰ τὴν Συνθήκη τῆς Λαζαννῆς. Η Σύμβασις τοῦ Montreux αντικαθιστᾷ τὴν συνημένη στὴν Συνθήκη τῆς Λαζαννῆς Σύμβασι περὶ τοῦ Καθεστῶτος τῶν Στενῶν κατὰ τοὺς δρους διέκπλους καὶ τὴν διοικητικὴ ἀρμοδιότητα μόνον (δισ δηλαδὴ θέματα ἀναφέρονται ρητὰ εἰς αὐτήν), καὶ ὅχι κατὰ τὸ στρατιωτικὸ καθεστῶτος τῶν μη ἀναφερομένων νήσων τοῦ Βορείου Αιγαίου, ἐνῶ ἀντιθέτως ρητὰ καὶ μὲ εἰδικὸ Πρωτόκολλο ἀναγνωρίζεται ἡ στρατιωτικοποίησί τῆς Ζώνης τῶν Στενῶν ἀπὸ τὴν Τουρκία. Τὸ πεντέμα καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Συμβάσεως τοῦ Montreux εἶναι ἡ ἀνάθεσις στὴν Τουρκία τοῦ ἐλέγχου τῶν Στενῶν σημαίνεται δηλαδὴ ἀνάθραμψις καὶ ὅχι πειροισμὸς τοῦ ρόλου της, οἷος θὰ ἦται ἡ Στρατιωτικοποίησί τῶν Ἐλληνικῶν νήσων. Τὸ ἐπιχείρημα, ιστορικὰ, κρινόμενο, δὲν εἶναι ασφατιροί, εἶτε ἐπικαλούμενο εἰτε ὑπονοούμενό.

Ο Στρουθοκαμπηλισμὸς δὲν ὠφελεῖ. Προϋπόθεσις κάθε ἐπιτυχίας, εἶναι δι ἀντικειμενικὴ διαγνώσις εἰς βάθος τῆς πραγματικότητος.

Εἶναι τραγικὸ ὅτι ἡ ἔξατη-

Τὰ κύρια ἐπίχειρήματα τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν νομιμότητα τῆς στρατιωτικοποιήσεως τῶν νήσων τοῦ Αιγαίου κινοῦνται στοὺς ἔντες ἄξονες:

1) Οι περιστάσεις έχουν
άλλαξει αφ' όπου οι Συνθήκες
έπειτα λαν τό αποστρατιωτικο-
ποιημένο καθεστώς.
2) Η Τουρκία δεν έχει ύπο-

2) Η Τουρκία οντει από τον γράφει την Συνθήκη των Παρισίων της 10.2.1947· έπομβων ή Έλλας δὲν έχει ύποχρέωσι απέναντι στην Τουρκία νὰ κρατήσῃ ἀποστρατιώτικο ποιμένα τα Δωδεκάνησα.

3) Η Σύνθεσις τοῦ Μον-

3) Η Σύμβασης των Montreux (1936) έπειτε ρεψε τήν στρατιωτικοποίησή τῶν Στενῶν ὑπὸ τῆς Τουρκίας καὶ ὑποκατέστησε τὴν Σύμβασιν περὶ τοῦ Καθεστώτος τῶν Στενῶν, τὴν συνημμένην στὴν συνθήκη τῆς Λαζάννης (1923). Συνεπῶν ἀκύρωσε τὸ καθεστώς ὃποιος στρατιωτικοποιήσεως τῆς Λίμνης μνου καὶ Σαμοθράκης ποὺ καθώρισε ἡ προτέρευτη Σύμβασις.

4) Υπάρχει Τουρκική άπειλή για την Ελλάδα (όρθιμα τοῦ ἔξι Ανατολῶν κινδύνου) και ὡς ἐκ τούτου ἡ Ελλὰς ἔχει δικαιώμα νὰ ἀμυνθῇ στρατιωτικοποιοῦσα τις Ηγουμενὶς, συμφώνως πρὸς τὸ ὅρθο 50 τοῦ Χάρτου τῶν Ήνωμένων Έθνῶν.

Τὸ δέ πιχεῖρμα (2) ἀπευθύνεται στὴν στρατιωτικοῦσι τῶν Δωδεκανήσου, τὸ (3) στὸ Θέμα Λήμουνο, τὸ (4) ἀφορᾶ κυρίως τὶς μεγάλες νήσους τοῦ Ἀνατολικοῦ Αἰγαίου Λέσβου, Χίο, Σάμο, Ικαρία, ἐνώ τὸ (1) ἀποσκοπεῖ νὰ καλύψῃ δὲς τὶς κατηγορίες.

Η Ἑλληνικὴ Ἐξωτερικὴ Πολιτικὴ κατὰ τὴν κρίσιν καὶ μετὰ τὴν ἡπτα τῶν Ἰμια ἔχει παντελῶς ἀποσυντονισθῆ: φαίνεται ἀλλοπρόσαλλος. Ἐπικαλεῖται πρὸς ἀντιμετώπισι του θέματος τῶν νησιδῶν ἄρχες ἀντιφατικὲς πρὸς ἑκεῖνες ποὺ προβάλλεται για τὴν ὑποστήριξι τῶν θέσεών της στρατιωτικού καθεστώτος των Ἑλληνικῶν Νήσων τοῦ Βορείου Αἰγαίου, ἐν্য ἀντιθέτως ἐπιτρέπεται μὲ εἰδικὸ Πρωτόκολλο ἡ ἀμεσος στρατιωτικοποίησις ὑπὸ τῆς Τουρκίας τῆς Ζώνης τῶν Στενῶν. Δύναται λοιπὸν νὰ ὑποστηριχθῇ δτι τὸ ἐπιχείρημα τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀφρημένα τυπικὸ, κατὰ τὸ

ιωτικού οδαφών. και (2) ιωτικού λαών νήση-επακρι- ρους στὸ κυριαρ- νομική παγωὴ ντιστοι- ένη διά- υρκική και νη- τῆς Λω- κόπτει ερες τὶς Γουρκία γραμτική γονόντων μηδὲν προϋ- σθετος (4): ή τὴν σύ- της 4ης κῇ ἀκτή- ἀκριβῶς μέρους ιωβατικῆς στρατι- ν. Η Ἐλ- θηνή δική Γουρκική ή ὅποια εις ἀμοι- βατικά καὶ

όποιο ὑπάρχει σιωπηρὰ κα- τάργησις τοῦ καθεστῶτος ὃ πο- στρατικόποιήσεω Λήμουν και Σαμοθρακός τοῦ Ισχύσα- ντος κατὰ τὴν Συνθήκη τῆς Λω- ζάννης. Ή Σύμβασις τοῦ Mont- treux ἀντικαθιστᾷ τὴν συνημ- μένη συνθήκη τῆς Λωζάν- νης Σύμβασι τεριὶ τοῦ Καθε- στῶτος τῶν Στενῶν κατὰ τοὺς δρους διέκπιλου και τὴν διοι- κητικὴ ἀρμοδιότητα μόνον (ὅσα δηλαδὴ θέματα ἀναφέρο- νται ρητὰ εἰς αὐτήν), και οχι κατὰ τὸ στρατιωτικὸ καθεστῶντας τῶν μη ἀναφερομένων νήσων τοῦ Βορείου Αιγαίου, ἐνώ ἀντι- θέτως ρητὰ και μὲ εἰδικὸ Πρω- τόκολλο ἀναγνωρίζεται ἡ στρα- τιωτικοποίησις τῆς Ζώνης τῶν Στενῶν ἀπὸ τὴν Τουρκία. Τὸ πνεῦμα και ὁ σκοπὸς τῆς Συμ- βάσεως τοῦ Montreux είναι ἡ θετικότητα στὴν Τουρκία τοῦ ἐλέγχου τῶν Στενῶν σημαίνε- ται δηλαδὴ ἀναβάθμισις και οχι περιορισμὸς τοῦ ρόλου της, οἷος θὰ ἦταν ἡ Στρατιω- τικοποίησις τῆς Ἐλληνικῶν νήσων. Τὸ ἐπιγείρομα, ίστορι- κά κρινόμενο, δὲν εἶναι ασφατροί, εἴτε ἐπικαλούμενο ε- ιτε ὑπονοούμενο.

Ο Στρουθοκαμπλισμὸς δὲν ἀνετελεῖ. Ποιοποίεσσις κάθε

ώφελετ. Προϋπόθεσίς καθε
έπιτυχίας, είναι ή αντικειμε-
νική διαγνώστως είς βάθος τῆς
πραγματικότητος.

Είναι τραγικό ότι ή έξωτε-
ρική πολιτική τῆς 'Έλλασδος
παρουσιάζεται αντιφατική σε
ένα και τὸ αὐτὸ μετίζον ζήτη-
μα, τὶς 'ΈλληνοΤουρκικὲς σχέ-
σεις, προκειμένου ἀφ' ἐνὸς
γιὰ τὸ τελευταῖο ζήτημα τῶν
νησίδων καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰ τὸ
προϋπάρχον θέμα τῆς στρα-
τιωτικοποίησεως τῶν νήσων.
Είναι δημαρχικό, δυστυχῶς,
ὅτι η Ηγετικὴ Αναξιοκρατία
ἐπιλέγει τὸ ἀκατάλληλότερο
σκάλος τῆς ὑπειρόσεως γιὰ

πραγματιστή στην ομίσταται προφοργή κατά την πρώτων θητική της θηθή με καταδίκη (όρχικῶς) μετετόπισε την πόρδο τὸ κατέβαστον. Η Σύμβαση επετέρεψε την τῶν Στεπανούσιους ἀρχὴ τῆς πληθαίνουσαν καὶ ὅρους μὲν Τουρκικὴ Σύμβασις μέντοι μεταξύ της τῆς πόλου καὶ τῆς ἴκανοντος ἀποτελεσμάτων τερικῆς ἐρμηνείας πρέπει πάλι τεκμαρόνταν καὶ μὴ να εἰς αὐ-

γούς, ένας κύριος έκ των όποιων ήταν ή ἀναθέστρηση τῆς Συμβάσεως περὶ τοῦ Καθεστοτός τῶν Στενών ἐνδί άντι θέτως διίσχυρίζεται οὐδιτώδη μεταβολὴ τῶν περιστάσεων ἀπὸ τὴν ἐποχὴ Ταύτη Διενώνει Συνθήκων τῆς Λωζάνης καὶ τῶν Παρισίων ὡς πρός τὸ στρατιωτικό καθεστώς τῶν νήσων τοῦ Βορείου καὶ Ἀνατολικοῦ Αιγαίου, διαν άκριβώς τὸ γεγονός διτι ἡ ἀποστρατιωτικαὶ ποίησις τῶν νήσων αὐτῶν διε-

ηρήθη ἐν Ἰσχύι μετὰ τοις κομιγονίκες μεταβολές τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου δεικνύει τὸ καθεστώς ἀνταπεκρίνειο σὲ μονιμώτερη ἀπάτησι λιγιστικοπλαγικῆς Γεωστρατηγικῆς.

Τὸ καθεστώς στὸ Αιγαῖο περὶ τὴν Συνθήκη τῆς Λωζάνης ἀντεπροσώπευε (ὅπως σὲ κάθε Συμφωνία) τὴν πραγματικότητα διαιροφωθεῖσα κατάστασιν: νίκη τῆς Ἐλλάδος ὡς Συμμάχου τῆς Συνεννοήσεως κατὰ τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμον, ἥττα τῆς κατὰ τὸν Μικρασιατικὸν Πόλεμον: καὶ ἀντιστρόφως γιγὰ τὴν Τουρκία. Ή κατάστασις αὐτὴ ἀπετυπώθη στὸ Αἰγαϊστο Λόγομα: οἱ νῆσοι τοῦ (Βορείου καὶ Ἀνατολικοῦ) Αἰγαίου ἀποδίδονται ἐδαφικὰ στὴν Ἐλλάδα ὑπὸ τὸ δρό νὰ μὴν ἐκφράζῃ ἡ ἐδαφικὴ κυριαρχία στρατιωτικὴ ἀπειλή κατὰ τῆς Τουρκίας. Όθεν ἡ ἀποστρατικοποίησις τῶν. Ή ἐπέκτασις τῆς Ἐλλάδος ἐδαφικὰ ὅπ' ὀδου τοῦ Αιγαίου ἐγένετο ὑπὸ τὸν δρό ἀναγνωρίσεως Τουρκικῶν στρατηγικῶν συμφερόντων στὴν περιοχὴν (πρᾶγμα ποὺ ἔθεμελιοῦτο καὶ συμβιτικὰ μὲ τὴν ἀνοικιτήν πολιτείαν τῆς ἕπεισαν τέλος τοῦ Β' Παγκόσμιου Πολέμου).

Στὴν Ἀγκυρα ἐπὶ τοῦ Ιπποτούρκικου Πρωτοκόλλου τοῦ Δεκεμβρίου 1932 (γιὰ τὴν Δωδεκανησιακὴ δριοθέτησι) σχετικὰ μὲ ἀνακύψασες ἐκ τῶν δύο χωρῶν. Παρόμοια ἀχρηστοσύνα κακάλυψις συνάδευσε καὶ τὴν Ἑλληνικὴ ἐπιχειρηματολογία ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς στρατιωτικοποίησεως τῶν νήσων τοῦ Αιγαίου. Ἔτοι ἡ Ἀναϊσκορατία εἰχε ἀποκαλύψει (πάλι στὴν Καθημερινὴ 21.4.1985 κατὰ δαιμονικὴ διαμυπωσία) διὰ στὶς 17.4.1936 δὲ τὸ Τούρκος Υπουργὸς Ἐξωτερικῶν ἐδήλωσε στὸν Ἐλληνα Ἐπιτετραμμένο διὰ ἡ Ἐλλὰς οὐδεμίαν ἔκποιει τῆς Τουρκίας θὰ συναντήσῃ ἀντίδρασιν, ἐὰν δι' ἀσφάλειάν της θὰ προετίθετο νὰ προβῇ εἰς ὁχύρωσιν ἐκτὸς Σαμοθράκης, Λήμυνον καὶ δὲλλων νήσων τοῦ Αιγαίου Πελάγους: Στὶς 2.5.1936 ἡ Τουρκικὴ θέσις περιορίζεται στὴν Σαμοθράκη καὶ Λήμυνον μόνον. Στὶς 6.5.1936 ὁ πρέσβυτος τῆς Τουρκίας στὴν Ἀθήνα δηλώνει σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ Υπουργὸν Εξωτερικῶν I. Μεταξὺ: Εἰμεδα δέσιον ἀφορᾶ κήρυξ σύμφωνοι δύον ἀφορᾶσθαι στὴν στρατιωτικοποίησι τῶν

συναπτότα του υφρού την Ηγε-
σινθή κηκις Λαζάνηνης, διπώς
άνεπτυχθή στο προηγούμενο
φύλλο). Το Δόγμα αύτὸν μιᾶς
σχετικῆς ἙλληνοΤουρκικῆς
Ισορροπίας στὸ Αιγαῖο διεπι-
ρήθη καὶ μετὰ τὸν ^{Β'} Παγκό-
σμιο πόλεμο. Βεβαίως δὲ ἀκρι-
βής δρισμὸς τῆς Ισορροπίας
αὐτῆς ἔξαρτότασι μακροπρόθε-
σμα (καὶ σὲ πειρίδους γενι-
κῶν ἀνακατατάξεων μεσοπρό-
θεσμα καὶ βραχυπρόθεσμα
ἀκόμη) ἀπὸ τὸ σχετικὸ Δυνα-
μικὸ τῶν δύο πόλων καὶ ἀπὸ
τὸν βαθὺ συνεννοήσεως των.
καὶ ἐφανταστικὴ ἄνοια τῆς
Ἀναξιοκρατικῆς Ἑλληνικῆς
Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς ἀπο-
δεικνύεται πασιφανῶς καὶ
ἀπὸ μόνο αὐτὸν τὸ σφάλμα:
ἐπικαλεῖται ἀλλαγὴ περιστά-
σεων σὲ θέμα γενικῆς Στρατη-
γικῆς ὅπου ἡ ἀλλαγὴ εἶναι
ὑπὲρ τῆς Τουρκίας. Ἡ Τουρ-
κίαν στρατιωτικῶν πολεμικῶν
νήσων Σαμοθράκης καὶ Λήμνου,
ταυτοχρόνως μὲ τὴν στρατιωτι-
κοποίσι τῶν Στενῶν. Ἡ Τουρ-
κικὴ Συμφωνία δύμας δὲν περιε-
λήφθη στὴν Σύμβασι τοῦ Μα-
τρευκοῦ συνήψθη μετ' ὀλίγον
(20.7.1936). Ἐτοι ἔμεινε ἀπλῆ
δῆλωσις προθέσεως ἐν μέρους
τῆς Τουρκίας χωρὶς νὰ περιεν-
δυθῇ κυρωμένο συμβατικό τίτ-
λο. Μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ ἐπομέ-
νως ὀποτεδήποτε μὲ ἀλλη δῆ-
λωσι πολιτικῆς, καὶ ὑπόκειται
εἰς κατευθείαν, ἀμεσο καὶ
ανεῦ ὅρων δισπαριγμάτευσι.
Αὐτορίας δειξοὶ εἶναν ἀν παρα-
πλανῶνται οἱ Ἰδιοὶ οἱ ἐφευρί-
σκοντες τὶς ἀσήμαντες αὐτὲς
ἀνακαλύψεις, ἢ ἀπλῶς ἐπιχει-
ροῦν νὰ παραπλανήσουν τοὺς
ἀπλουστέρους: διν πρόκειται
δηλαδὴ γιὰ αὐταπάτη ἡ δημα-
γγεία.

(Στὸ ἐπόμενο φύλλο θὰ ἀναλυθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐξωτερικὴ Πολιτικὴ μετὰ τὴν ἡπτα τῶν ἵμια καὶ τὸ πλέγμα τῶν Αἰγαίων κῶν Ἐλληνοτουρκικῶν διενέξεων).

Η απίστευτος άνικανοτής της Νεοελληνικής 'Αναξιοκρατίας άποκαλύπτεται είς δηλη τὴν ὁμοίδη γυμνότητά της μὲ τὸν φορμαλισμὸν ὡρισμένων ἐπιχειρημάτων τῆς, τὰ ὅποια ὅσσα ἀνουσιώτερα εἶναι τόσο ἐπισημότερα διατυμπανίζονται. Σὺν φύλλῳ τῆς 8.4.1996 διεπόμπευσα τὴν διαβοηθεῖσα μεγάλη ἀνακάλυψι ὄσειρᾶς ἐπιστολὴν μεταξὺ τοῦ Τουρκικοῦ Υπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τοῦ Ιταλοῦ πρέσβεως

*Τα πετρέλαια της Κασπίας και
ο στρατηγικός ρόλος της Τουρκίας*

• συνέχεια από την σελίδα 9

τὴν αἰγῖδα τῶν Η.Π.Α.

Τὰ πετρέλαια τῆς Κασπίας μποροῦν νὰ ἀκολουθήσουν τούς ἔχεις δρόμους: °

1) Τό καλως ὥργανωμενο Ιρανικό συστήμα αγωγών πετρελαίου τὸν Περσικὸν κόλπο.

2) Τὴν Ρωσική ὁδὸν μέσῳ τοῦ Grozny (Τσετσενία) ρός τούς λιμένες Novorossiisk καὶ Touapse στὸν Εὔξεινο Πόντο.

3) Τὴν Τουρκικὴν λίμνην (προτίτσιτος διὰ τῆς Ἀρμεγίας) πρὸς

3) Ηγιν ιουρκικη λογι (πρωτιστων στην Ηγιν Αρμενια), προ-
την Μεσογειο.

Άλλα δυσ το ιράν παραμένει μήδια παρερατό και άμφι-
βιλο στρατηγικά, το Περσικό σύστημα παραμένει άνε-
ψάρμοστος δυνατότης· ή κατάληξι στόν Περσικό άπο-
μακρύνει άσκοπα έπισης την τροφοδοσία άπό την κατα-
νάλωσι στήν Δύσι.

Ο πρόλειμπος στήν Τσετσενία άποκτηδιαίτερη οιμα-

Ο πολεμός στην Τουρκία αποτέλεσε το μεγαλύτερη σε διάρκεια για την δεύτερη εναλλακτική λύση. ¹ Η Τουρκία ήδη άλλου έχει άποκλειστει την διόδο των Στενών σε πετρελαιοφόρα. ² Η Ρωσία άθετήται συνεπώς στην ιδέα μεταφοράς του πετρελαίου άπό την άνατολική ακτή του Εύξεινου στέμματος της Βουλγαρίδας και έκειθεν μέχρι σήμερα στην Αλβανία στον ορεύοντα πολι. Άλλα τόσυστημα είναι περίπλοκο και πολυμερές.

Η απολύτου τέρα λύσης είναι η ποικιλή με κάτευθειά.
Μεσογειακή κατάληξη. Οι Η.Π.Α. φαίνεται να εύοντον για
στρατηγικούς λόγους την λύση 'Αζερμπαϊτζάν - Άρμενιας
ή έπειτα προένει στην Τουρκία την διμετάστρωτη νάνα παιδιά

ή άποια παρέχει στήν Τουρκία την δυνατότητα να παιξι ήδημένο δυναμικό ρόλο στό Καικάσιο πεδίο. Ή λύση είναι η εύσταθης στρατηγικά: υπεισέρχεται μία μόνον με γάλλη τοπική Δύναμης. Προϋπόθεσης όμως είναι η διευθέτησης τών διαφορών Άλερμπατζάν - Αρμενίας. (Ο δρόμος θα μπορούσε να παρακάμπτη τήν Αρμενία μέσω Γεωργίας, αλλά η στρατηγική αστάθεια τής περιοχῆς έδων συνεχίζετο ή διένειξις, θα ήταν σοβαρό άντιβαρο). Ή διόδος διά του Ίραν θα ήταν ένδιαφέρουσα εναλλακτική λύσης έδων δέν προέκρουνε στο παρόν Περσικό στρατηγικό άπειρο βλέπτο. Άλλα δεδομένης τής Αρμενικής διόδου, ή Τουρκίκη λύσης ιπτιδέχεται συνδυασμό με τό Ίρανικό σύστημα, ώστε νά μπορούν νά διοχετεύωνται πρός δλες τίς κατευθύνσεις πετρέλαιο εντός ένδιαφερούσα συστήματος Κασπίας - Ίραν - Τουρκίας. Στις 10.3.1996 η Τουρκία ύπεργραψε Συμφωνία μέ το Ίράκ γιά τήν διοχέτευσ Ιρακινών πετρελαίων στήν Μεσόγειο διά τών ύπαρχοντων Τουρκικών άγωνων. Μέ τήν μελλοντική δρσι τής έπικρο τουύσης άπομονώσεως του Ίράκ, και ύπό τις προηγουμένων άναφερθείσεις προϋποθέσεις, μπορεί νά δημιουργηθή έτσι ένα κολοσσιαίο ένοποιημένο σύστημα μεταφραστών πετρελαίου μέ δύο καταληκτικούς πόλους παροχής τήν Άλεξανδρέττα στήν Μεσόγειο γιά τήν Δύση (Εύρα πη, Άτλαντικός), και τόν μυχό του Περσικού Κόλπου γιά τήν Ανατολή (Ασία, Ειρηνικός). Στρατηγική προϋπόθεσης τής λειτουργικότητος αύτού του συστήματος είναι διευθέτησης τού Κουρδικού προβλήματος.

Αὐτοὶ είναι συνδρικοὶ στρατηγοὶ συνδεόμενοι τῶν προκλήσεων τῶν καιρῶν. Τί τὸ ἀντίστοιχον εἶχει νὰ ἐπινέξῃ ἡ Ἑλληνικὴ Ἡγετικὴ Ἀναξιοκρατία καὶ ὁ ἀναχρονιστικὸς Εὐρωπαϊσμός τῆς;

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΙΚΗΣ ΤΩΝ ΑΙΓΑΙΪΚΩΝ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Καθεστώς στὸ Αἴγαο

de jure ἔδαφικὸς *status quo*: Συμβατικὸς καθεστώς ἡλιατιωμένης 'Ελληνικῆς κυριαρχίας
(1. ἀποστρατιωτικοποίησις νήσων ΒΑ και 'Α. Αίγαίου,
2. νομικὸς κενὸς ἔδαφικῆς κυριαρχίας γιὰ τὶς νησίδες).

de facto έδαφικό status quo:
(μέχρι της 31.1.1996) Πραγματικό καθεστώς 'Ελληνικής κυριαρχίας.
1. Στρατιωτικοποίησις νήσων.
2. 'Έδαφική κυριαρχία στις νησίδες).

* Τουρκική Στρατηγική πρός ανάθεωρησί του Γοχνούτος καθεστώτος

ZHTHMATA	TOYRKIA	ELLAΣ	APOTELEZEMA		
	BAΣIS DIΕKAIKHSEΩS	TRΟPOS EPILYSEΩS DIΑFORAΣ	BAΣIS DIΕKAIKHSEΩS	TRΟPOS EPILYSEΩS DIΑFORAΣ	
A) "Εγερσις μὴ έδαιφικῶν σπημάτων, ἀκάλυπτων... ἀπὸ τις Συνθηκες Λωζάνης καὶ Παρισίων: 1) δριοθέπτοις θυφαλοκρυπτίδος 2) χωρικὰ ζδατα 3) έναεριος χώρος	Νομικό κενό: εἰδικές συνθήκες ὀνυπαρξία ὑποχρεωτικῶν γενικῶν κανόνων ανάγκη ερμηνευτικῶν αποσαφονίσεων πολιτικῆς χαρακτηρὸν τῶν διαφορῶν.	Ανάγκη 'ΕλληνοΤουρκικῆς Συμφωνίας πρὸς διευθέτουσίν των. Προϋπόθεσις Διμερεῖς Διαπραγματεύσεις.	Θέματα νομικά σφώς ωρισμένα, που καλύπτονται πλήρως ἀπό συμφωνίες καὶ ἐμπίπουν σε γενικούς τύπους ποὺ δὲν ἔπιδεχονται εἰδικές περιπτώσεις. Εφαρμογὴ γενικῶν κανόνων.	Tό (1) νὰ λυθεῖ μὲ Διεθνὴ Διαιτοσία ἀπὸ ἄρμόδιο Διεθνὲς Forum (Δ. Δ. Χάγης). Τά (2)&(3) αἱρούνται αδιαπραγμάτευτα δικαιώματα τῆς 'Ελλάδος.	'Άδιεξοδο. Τὰ προλίματα ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως παραμένουν ἄλιτα. 'Η de facto κατάστασις ἐκφράζει τὴν ἀνυπαρξία λύσεως. (1) 'Η Υφαλοκρηπίς θεωρεῖται δεδομένη μόνο γιὰ τὰ ἰσχύοντα καὶ ἀνεγνωρισμένα χωρικὰ ζδατα (6 μῆνα). Πέραν τούτων οι δικαιοδοσίες διμοιθητοῦνται. 'Η 'ΕλληνοΤουρκικὴ κρίσις τοῦ Μαρτίου 1987 ἐπεβαλλε de facto τὸ καθεστῶς αὐτὸ. (2) Τὸ θέμα τῆς ἐπεκτάσεως τῶν χωρικῶν ζδατῶν δὲν ἔχει διδηγθεῖ σὲ κρίσι μὲκρι τούτου, ἀλλὰ ἡ Τουρκία ἀσφαλῶς θὰ ἀντιδράσῃ δυναμικὰ στὴν περίπτωσι 'Ελληνικῆς μονομεροῦν, μὴ συμπεφωνημένης ἐπεκτάσεως. (3) Τέλος ὁ ἔναεριος χώρος τῶν 10 μιλιῶν ('Ελληνικὴ θέσις) διαμφισθεῖται ἐκ μέρους τῆς Τουρκίας ἐπὶ μονίμου βάσεως μὲ ἐνέργεις δέροπορικὲς ἐμπλοκές. Είναι καὶ αὐτὸς ἀμφισβητούμενος.
B) "Έγερσις έδαιφικῶν σπημάτων. 1) Ίμια καὶ ανάλογες περιπτώσεις στα Δωδεκάνησα. 2) Έδαφικὴ κυριαρχία στὶς νησίδες τοῦ Αίγαιον καὶ Ἀποστρατιωτικοποίησις τῶν νησῶν	?		Πολιτικὴ πρὸ 31/1/96		
	Άκυρότης καὶ μὴ ίσχυς τῆς ΙατοΤουρκικῆς Συμφωνίας τοῦ 1932.	'ΕλληνοΤουρκικὴς διαπραγματεύσεις καὶ Συμφωνία.	'Απαράθατος ίσχυς δλῶν ἀνεξαιρέως τῶν Διεθνῶν Συμβάσεων καὶ Συμφωνιῶν.	Διαιτοσία σὲ διεθνὲς Forum (εἰδικῶτερα τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο τῆς Χάγης).	'Άδιεξοδο. De factο κατάστασις μετὰ τὴν κρίσι τῶν Ίμια: διμοιθητούμενο καθεστῶς κυριαρχίας. 'Αμοιθαία ἀποκλή ἀπὸ πράξεις ποὺ αἴρουν τὸ διμοιθητούμενο. ('Ακριβῶς δημοσιεύεται μετὰ τὴν κρίσι τοῦ 1987 γιὰ τὴν υφαλοκρηπίδα).
	Συνθῆκες Λωζάνης καὶ Παρισίων.	Συνολικὴς 'Ελληνοτουρκικὴς Διαπραγματεύσεις καὶ Συμφωνία.	• ?	• ?	Πιθανὴ προσωρινὴ διευθέτησις: πάγωμα στὰ παρόντα ἐπίπεδα τῆς στρατιωτικῆς παρουσίας στὶς νησίσους ἐμπρακτος σεβασμὸς τῶν διαφιλονεικουμένου χαρακτηρὸς κυριαρχίας τῶν νησιδῶν καθιέρωσις γκρίζων περιοχῶν κυριαρχίας στὸ Αίγαιο.

Είναι καταφανής ή άπειρηστική θέσις στην οποία έχει περιελθεί η 'Ελλάς. Να προταθή Διαιτητική λύσις των θεμάτων αβίων είναι άσυλόπιο, καὶ έξι δάλους ἐπὶ ποίας βάσεως; Τις ἀλλαγῆς τῶν στρατηγικῶν συσκευών καὶ περιστάσεων καὶ τῆς μερικῆς ἀκυρότητος τῶν Διεθνῶν Συνθηκῶν; 'Αλλὰ έναν θα γίνουν διαπράγματεύσεις γιὰ αὐτά (όποις καὶ ἀνάγκαιος τελικά θα γίνουν) γιατί δεῖ καὶ γιὰ τὰ δάλλα στὸ πλαίσιο μιᾶς Σφαιρικῆς Στρατηγικῆς Συνεννοίσεως;

σιγοράφους στὸ Βουκουρέστι, μετὰ τὴν συνάντησί του μὲ τὸν Ἑλληνα ὄμόλογο του. Ὁ τελευταῖος ἔδωσε συνέντευξι μετὰ τὴν ἄφιξι του στὴν Ἑλλάδα πρὸς τοὺς Ἑλληνες δῆμος ισογράφους. Κατ’ αὐτὸν ἐν μόνον σημεῖον ὑποτιθεμένης ἀσφαίεις διεπιστώσεις πλέον στὶς Τουρκικές θέσεις: ποιῶν νησίδων τὸ ἐδαφικὸ καθεστώς θεωρεῖ ἡ Τουρκικὴ πλευρὰ μὴ ὥρισμένο καὶ ἀμφισσητούμενο. Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις στὸ ἐρώτημα αὐτὸ-εἶναι νομικὰ ἀπλούστατη: α) ὅλων τῶν νησίδων τοῦ ΒορειοΑνατολικοῦ καὶ Ἀνατολικοῦ Αιγαίου (μὲ τὴν ἔξαιρεσι τοῦ καθεστώτος τῆς Δωδεκανήσου), ἀφοῦ ἡ Συνθήκη ἀναφέρει μόνον περὶ νήσων (πβ. φύλλο 16.4.1996); β) τῶν νησίδων τοῦ Δωδεκανησιακοῦ συμπλέγματος ποὺ εισήσκονται παρὰ τὴν Μικρασιατικὴ παραλία καὶ δὲν μποροῦν νά θεωρηθοῦν ἔξηρτημένες ἀπὸ τὶς κυρίως νήσους του (πβ. φύλλο 16.4.1996).

Η Ηγετική Αναχρονιστική Αναξιοκρατία κατώρθωσε νά μετάτρεψη ένα σχετικά έλασσον θέμα περὶ τις βραχονησίδες Ιμια σὲ χιονοστιβάδα μειζόνων θεμάτων, Ελληνικής στρατιωτικής παρουσίας στὸ Αἴγαοι καὶ Ελληνικῆς κυριαρχίας στὶς νησίδες τὸ Πελάγους. Ή τακτικὴ στὴν Έξωτερικὴ Πολιτικὴ ποὺ ἡκολουθήθη ἐνώ δὲν βοήθησε στὸ έλασσον, ἐνίσχυσε τὶς Τουρκικὲς θέσεις στὰ μεῖζονα. Άρχετυπικώτερη περίπτωσις παταγώδους καὶ ἀμέσου ἀποτυχίας στὴν Έξωτερικὴ Πολιτικὴ δύσκολα μπορεῖ νά συλληφθῇ.

Η Έλλας έμφανιζεται νά εκπλήσσεται από την Τουρκική στάσια κατά την έξελιξι των γεγονότων, ή νά την κατηγορηγία σύγχυσιτ. Στήν πραγματικότητα η Τουρκική θέσις είναι διαμορφώστατη και οι Τουρκικές διεκδικήσεις ρητότατες από την στιγμή έπιδόσεως στήν Έλληνική Πρεσβεία της Αγκύρας της θεμελιώδους σημασίας Τουρκικής Ρηματικής Διακοινώσεως της 29.1.1996 (v. έκδοση 8.4.1996 κατί της άναλυσης εις πάρα πολλούμεθαστο φύλλα)

Ο Έλλην Υπουργός Εξωτερικών έδήλωσε μετά την συνάντησή του με τὸν Τούρκο όμολογό του στὸ Βουκουρέστι ὅτι ἡ γερεσιαὶ θέματος καθεστώτος κυριαρχίας τῶν νησίδων στὸ εὐθυνέρω Αίγατο (γκρίζες περιοχές) εἶναι νέα κίνησις τῆς ουρκίας, τὴν ὁποία μάλιστα εχαρακτήρισε ὡς μη φιλική

Αρχαία Διαιτησία γιά τον έλεγχο της εισόδου των Στενών

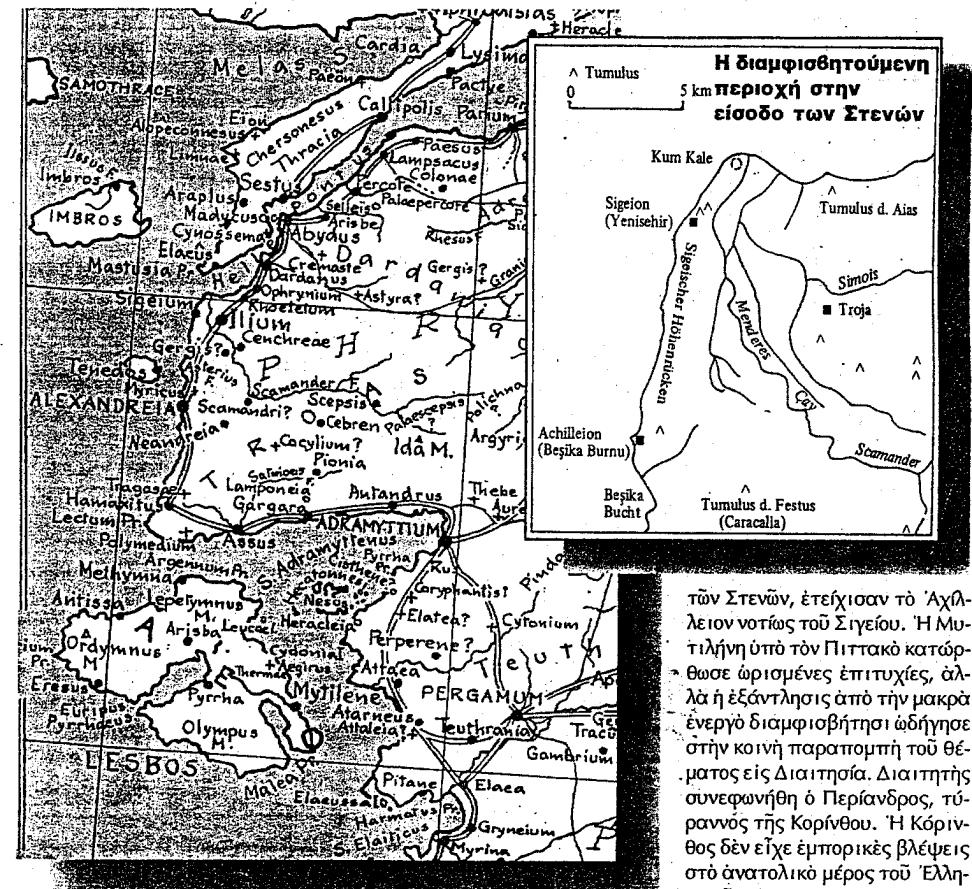
H Διαιτσίσα ἦταν χρακτηριστικά ἄχαιος Ἑλληνικός τρόπος λύσεως διφορών μεταξύ Πλευρών. Ήδη περὶ 600 π.Χ. μαρτυρεῖται προσφυγή εἰς Διαιτσίσα γιὰ ἐδόφικές διαφορές μεταξύ Ἀθηνῶν καὶ Λέσβου. Ἀπὸ τὸν πρώτον ἡδη Ἑλληνικὸν Ἀποικισμόριον παραλία τῆς Βορείου Μ. Ἀσίας ἀπὸ τὸν Ἐλλήσποντον μέχρι της Κύμης ἐθεωρεῖτο Αἰολικὴ καὶ ἐκαλεῖτο Αἰολίς. Ή πειριχθὸν τοῦ Τρωάδος, στὸ βορειότατο ἀκρωτήριον ἐλειτούργει κατὰ τὸν 7ο σικάντα π.Χ. βασικὰ ὡς περάσι τοῦ Λέσβου. Ἡ Λέσβος ἴδρυσε τὴν Σγέιον πλησίον τοῦ χελωνίου τοῦ Ἐλλησπόντου, κατὰ τὴν παραδοσιν ἀπὸ τοὺς λίθους τῆς ὅλης σχερῶς κατεστραμμένης Τροίας.

Τὸ ἐμπόριο διὰ τῶν Στενῶν πρὸς καὶ ἀπὸ τὸν Εὔξεινο Πόντο ήταν ἀρχικά εἰς χειράς τῆς Μιλήσου καὶ τῶν Μεγάρων: πινδὸν δίκτυο ἀποκιῶν τὸν διάφορον αὐτῶν πόλεων ἔξασφαλίζει συγκέντρωσι· καὶ διοχέτευσι τοῦ παρευξείνου ἐμπόριος στὸ Αιγαῖον. Την Αιγαϊκὴν ἄκρην τοῦ Ἐλλησπόντου ἥλεγχαν οἱ Αιολικὲς κτίσεις Σηστός στὴν Θρακικὴ Χερσόνησο καὶ Σύγειος στὴν Τρωάδα. Κατὰ τὸ 600 π.Χ.

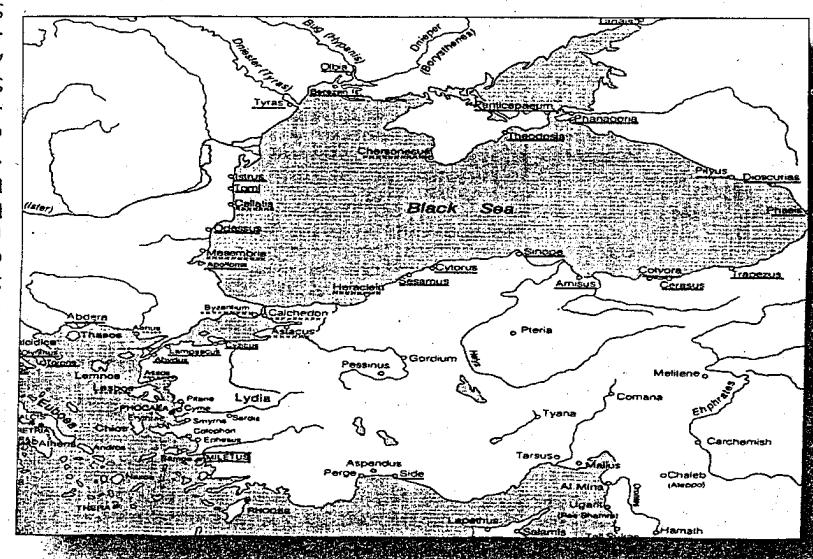
ἡ Ἀθῆνα ἀρχίζει ἐνεργὸ πολιτικής της στην Ελλάδα.

στοιχείς πολιτειακές, πολιτικές
μεταβολές έπι
Σόλωνος. Πρώτη
άποφασιστική έξωτε-
ρική δράσις τῶν Ἀθη-
νῶν είναι ή ἐπίδιωξίς
των ἐλέγχου τῶν ΣΤΕ-
νῶν. Μακρὸς ἀγών
διεξάγεται μετὰ τῆς
Μιτυλήνης πρὸς κυ-
ριαρχία τοῦ Σιγίσιου
καὶ τῆς περιοχῆς του.
Υπὸ τὸν Μιλτιάδην
τὸν πρεσβύτερο ή
Ἀθῆνα ἔδασφαλίζει
ἐπίσης τὸν ἀποικισμὸν
καὶ τὴν κυριαρχία τῆς
Θρακικῆς Χερσονῆ-
σου μὲ κύρια τοποθε-
σία τὴν Σποτό: ἐλέγ-
χει τότε τὴν εἰσόδο
καὶ ἔσοδο στὸν Εὔξει-
νο Πόντο.

Κατὰ τὴν πρώτη φάσι τῶν Ἀθηνολεσβιακῶν ἀγώνων ὁ πόλεμος ἦταν ἀβεβαίου ἐκβάσεως. Οι

Ιωνικές Αποικίες της Μιλήτου
xxxxxxxx Μεγαρικές Αποικίες

τῶν Στενῶν, ἐτέχισαν τὸ Ἀχμό-
λειον νοτίων τοῦ Σιγείου. Ἡ Μυ-
τιλήνη ύπὸ τὸ Πιττακό κατώρ-
θωσε ὡρισμένες ἐπιτυχίες, ἀλ-
λὰ ἡ ἔξαντλησις ἀπὸ τὴν μακρὰ
ἐνεργῷ διαμφιοβήτηρι ὀδῆγησε
στὴν κοινὴν παραπομπὴ τοῦ θέ-
ματος εἰς Διαιτησίαν. Διαιτητής
συνεψωνήθη ὁ Περιάνδρος, τύ-
ραννός τῆς Κορίνθου. Ἡ Κόριν-
θος δὲν εἶχε ἐμπορικές βλέψεις
στὸ ἀντολικὸν μέρος τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ Κόσμου. Ἡ μόνη ἀποικία
της στὸ Αιγαῖο ἦταν στὴν Πο-
τίδαια τῆς Χαλκιδικῆς, ἐνῷ ἐστερεῖτο ἀποι-
κίων στὴν Μ. Ἀσίᾳ ἢ τὸν Εὔξεινο Πόντο. Ἡ

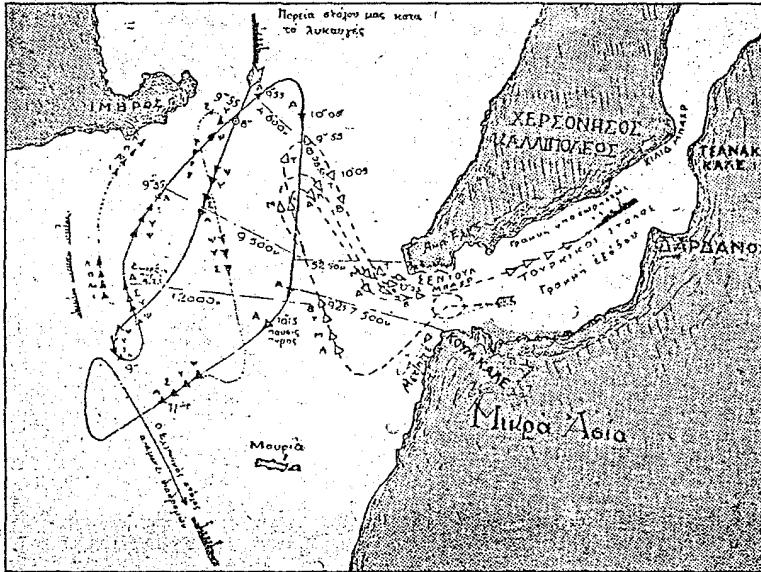
Η Κόρινθος ἐφάριε-
το λοιπὸν νὰ πληροῖ
τὴν θεμελιώδη συνθήκη
διαιτησίας: παρουσιά-
ζετο οὐδετέρα ώς πρὸς
τὶς διαφερόμενες πό-

Αρχαία Διαιτησία γιά τον έλεγχο της εισόδου των Στενών

• συνέχεια από την σελίδα 9

λεις καὶ χωρὶς ισχυρὸν συμφέρον σχετικὰ μὲ τὴν ἐπιδικαζομένην διαφοράν. Βεβαίως εἰς ἐποχὴν ὑστερότερην, μὲ τὴν Ἀθήνα προχωρημένη σημαντικά στὴν πορεία τῆς οἰκονομῆς καὶ στρατιωτικῆς ἀναπτυξέως τῆς, ἡ Κόρινθος δὲν θὰ ἥταν ἀστραλῶς οὐδέτερα. Ἁκόμη καὶ περὶ τὸ 600 π.Χ. λόγοι γεωστρατηγικοὶ ἀδημιούργουν ροπὴ στὴν Κόρινθο νότιερού τῆς τολμηρὴ Ἀθηναϊκὴ πρωτοβουλίαν τῆς ὅποιας ὁ μείζων στόχος (έλεγχος τοῦ νοτίου τμήματος τῆς ἔξοδου τῶν Στενῶν) ύπεδηλών, ηδη τὸ μέγεθος καὶ τὸ βεληνεκὲς τῶν μελλουσῶν Ἀθηναϊκῶν ἐπιδιωξεων. Ὁ ἔλεγχος τοῦ νοτίου μέρους τῆς εἰσόδου τῶν Στενῶν ἀποτελεῖ σχέδον πρακτικὰ καθολικὸν ἔλεγχο τῶν Στενῶν: ισχυρὸν ρεύμα ἔρχεται τῶν Στενῶν στὸ Λιγαῖο κατὰ τὸ Βόρειο καὶ κεντρικὸ τμῆμα τῶν, ἐνῷ ἀσθενὲς ἀντίθετο εἰσέρχεται στὸ νότιο. Τὸ εἰσέρχομενα ἐπομένως πλοῖα πρέπει νὰ διελθουν παρὰ τὴν νότιο ἄκρη τοῦ στόματος, ἀκριβῶς ἔω τοῦ Σιγείου.

Φαινεταις ἔξεδωσε τὴν Διαιτητικὴν κρίσι του ἐπὶ τῆς Ἀθηναϊκολεσβιακῆς διαφορᾶς ὑπόλογίζων καὶ τὴν πολιτικὴ διδόσαστο τοῦ θέματος. Ἡ στρατηγικὴ ἐμπλοκὴ περισσότερων Δυνάμεων στὸ Ἀνατολικὸ Ἐμπόριο ἦταν πρός δρέπος τῆς Κορίνθου, ἡ ὅποια ἀπουσιάζει πα-

Τα Στενά είναι σημείο μονίμου στρατηγικῆς εντάσεως καὶ συγκρούσεων. Η Αθήνα επεδίωξε τὸν ἔλεγχό των από τὸ 600 π.Χ. Η ἥπτα των Αθηνῶν κατά τὴν ναυμαχία στὸν Αιγαῖο Πόταμο (στὴν Θρακικὴ Χερσόνησο τῶν Στενῶν) τὸ 404 π.Χ. εσήμανε τὸ τέλος του Πελοποννησιακού Πολέμου καὶ τὴν κατάρρευση τῆς Αθηναϊκῆς Αυτοκρατορίας.

Το σχεδιάγραμμα παριστά λεπτομερώς τὴν εξέλιξη τῆς Ναυμαχίας τῆς Ελληνικῆς (3/12/1912) μεταξὺ Ελληνικού καὶ Τουρκικού στόλου, η κυριαρχία τῆς Ελλάδας στο Αιγαῖο εδραιώθη με τὴν νίκη τῆς στὴν ναυμαχία αυτῇ. Η εκστρατεία των Δαρδανελίων κατά τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο ἔγινε επίσης για τὸν ἔλεγχο τῶν Στενῶν.

πνεδῶς ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν σφράγιστα ἐνῷ ἐπαὶς πρωτεύοντα ρόλο στὸ Δυτικὸ ἐμπόριο. Έτσι, λέγεται ὅτι ὁ Περίσανδρος συνεβούλευσε ἀρχικὰ τοὺς Μυτιληναῖους νὰ ὀχυρώσουν μία τοποθεσία ἐπὶ τῆς Τρωάδος πρὸς Νότον τοῦ Σιγείου, πρᾶγμα ποὺ οἱ Λέσβιοι ἐπραγματοποίησαν· ιδρύθη ἐτοὶ τὸ Ἀχιλλειον, στὸν τόπο ὅπου κατὰ τὴν παράδοσι ἔκειτο τὸ μνῆμα τοῦ Ἀχιλλέως. Τελικά ὁ Περίσανδρος συνδιῆλαξε Ἀθήνας καὶ Λέσβο μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς συνήθους ἀρχῆς: νέμεσθαι ἔκατερους

τὴν ἔχουσι (λέγει ὁ Ἡρόδοτος), δηλαδὴ νὰ ἀποκτήσῃ κάθε μέρος τὸ ἔδαφος ποὺ τὴν στιγμὴ τῆς Εἰρήνης οντως κατεῖχε (συμφωνία νομίμου κυριαρχίας στὸ de facto κατεχόμενο ἔδαφος). Έτσι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέκτησαν τὸ Σίγειον, ἐνῷ οἱ Λέ-

Η Διπλωματική Ήπτα τῆς Ελλάδος κατά την Κρίσι των Ιμια καὶ οι Συνέπειές της

• συνέχεια από την σελίδα 9

τη συνέπεια στὸ ζήτημα τῶν χωρικῶν ύδατων ἀρκεῖ γιὰ νὰ φανῇ τὸ μέγεθος της βλάβης. Τὴν Νύκτα τῆς Αἰσχύνης ἡ Ελλὰς φαίνεται ἀδεσμεύθη νὰ μην ἐπεκτείνῃ ἐντὸς τοῦ προβλεπομένου μέλλοντος τὰ χωρικὰ τῆς ύδατα στὰ 12 μίλια (π.β. φύλλο 1.4.1996). Μετὰ τὴν συνάντησι τῶν δύο Υπουργῶν Εξωτερικού στὸ Βουκουρέστιο στὸ Τούρκος ΥΠ. ΕΞ. συνήργησαν κατὰ βάσιν τὴν μὴ χρῆσι βίας ἡ ἀπειλής βίας στὶς ἙλληνοΤουρκικές ἔξελίξεις ἀπὸ τὴν ἀποφυγὴ προκλήσεως γέγονότων ποὺ θὰ ἀλλοιώνουν ἡ θὰ τείνουν νὰ ἀλλοιώνουν τὸ συμβατικὸ status quo (ἢ θὰ μεγενθύνουν ἡ θὰ τείνουν νὰ μεγενθύνουν τὴν de facto ἀλλοίωσή του) στὸ Αιγαῖο.

Προφανῶς ἡ ἐπέκτασις τῶν χωρικῶν ύδατων συνιστᾶ τέτοιο γεγονός, ἀλλὰ καὶ ἡ ἔνισχυσις τῶν ὀχυρώσεων ἡ τῆς στρατιωτικῆς παρουσίας στὶς νήσους, ἡ ἐγκατάστασις ἀτόμων ἡ ἐπιχειρησίας ἀναπτύξεως οἰκονομικῆς ζωῆς στὶς νησίδες κ.λπ. Επίσης συμπεριλαμβάνεται ἀσφαλῶς στὴν ἐπικίνδυνη κατηγορία ἡ μὴ συνέχισις τῆς de facto ισχυούσης ἀποχῆς ἀπὸ ἐνέργειες ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ θεωρηθοῦν πρόκριμα γιὰ τὴν ὄριοθέτησι τῆς ὑφαλοκρηπίδος. Στὸ θέμα αὐτὸν (ὅπως καὶ στὸ ζήτημα τῶν χωρικῶν ύδατων) ἡ Ελλὰς διακηρύσσει τὴν ἀναξιόπιστο θέσι

ἀναγνωρίζει ὅμως ἡ Τουρκία), δὲν τὸ ἀσκεῖ δέ.

Ο Ἑλλην. ΥΠ. ΕΞ. ἐδήλωσε μετὰ τὴν συνάντησι τοῦ Βουκουρεστίου ἐπὶ τοῦ θέματος ὅτι ἡ Ελλὰς δὲν προτίθεται νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ χωρικὰ ύδατά της, καὶ ὅτι ἐάν ἐπρόκειτο στὸ μέλλον νὰ τὸ πράξῃ θὰ ἐξησφάλιζε δλους τούς δρους ποὺ θὰ ἀπέρρεαν ἀπὸ τὴν συμμετοχή τῆς σὲ Διεθνῆς Όργανοσμούς, περιλαμβανομένου τοῦ ΝΑΤΟ. Δηλαδὴ θὰ διδίσε δλες τὸ ἔγγυήσεις γιὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἐνδιαφερομένων χωρῶν καὶ εἰδικώτερα τῆς Τουρκίας (γιὰ τὴν ὅποια είνε διτὶ δὲν. θὰ πρέπει νὰ ἀνησυχῇ ἀπὸ τὴν πραγματοποίηση μιᾶς τέτοιας μελλοντικῆς καὶ ὑποθετικῆς πιθανότητος). Η Ελληνικὴ Ηγετικὴ Αναξιοκρατία είναι εἶτε ἀπειλητικά ἀφελής εἴτε αἰσχρὰ δημαργγική.

Η Ελληνικὴ Ηγετικὴ Αναξιοκρατία φαίνεται νὰ ἔκπλήσσεται ἀπὸ τὴν ὑπαρξι ἐθνικῶν Ηγετιῶν μὲ σοβαρότητα καὶ συνέπεια στὴν ἐπιδιωξὶ τῶν στρατιωτικῶν ζωτικῶν συμφερόνων τῶν χωρῶν των. Θὰ ἐγνωρίζει καλύτερα ἐάν δηντρας ἀνήκει κατὰ τὰ διατεινόμενα στὴν Χρυσὴ Ιστορικὴ Σειρὰ καὶ Παράδοσι τοῦ οἰκείου γεωπολιτικοῦ χώρου ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σύστημα τῶν Ἀρχαίων Ελληνικῶν πόλεων, διέρχεται διὰ τῶν Ελληνιστικῶν Βασιλείων καὶ Συνομοσπονδιῶν, καὶ καταλήγει στὶς τρεῖς διαδοχικές Αύτοκρατορικές ὄργανώσεις τοῦ πεδίου, Ρωμαϊκή - Βυζαντινή - Οθωμανική.

οβιοὶ ἐκράτησαν τὸ Ἀχιλλεῖον.

Η πάλη μεταξὺ Αθηνῶν καὶ Λέσβου γιὰ τὴν στρατηγικὴ σημαντική περιοχὴ συνέβη ἀπὸ τὴν ἀρχή της ζήτημα τῶν χωρικῶν ύδατων διακηρύσσεις ἐπὶ πέρισσους λόγους κάθε φορά. Η σημασία

του καὶ ἀργότερα κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸ Πόλεμο. Ο προσεχῆς μέλλον (ἀπαγόρευσις ἡ μὴ ἡ ποσόστωσις διελεύσεως πετρελαιοφόρων, στρατηγικὴ προσέγγιση στὸν Εὔξεινο Πόντο).

Του Απόστολου Α. Πιερρή

Καθηγητού Φιλοσοφίας I.B.R.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ
ΑΝΑΛΥΣΗ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η Διπλωματική Ήπια της Ελλάδος κατά την Κρίσι των Ιμια και οι Συνέπειές της

Μέρος Ζ'

Λέγω δὴ τὸ καὶ ὁποιανοῦν τινα κεκτημένον δύναμιν εἴτ' εἰς τὸ ποιεῖν ἔτερον ὅτιοῦν πεφικός εἴτ' εἰς τὸ παθεῖν καὶ σμικρότατον ὑπὸ τοῦ φυλοτάτου, κανεὶς εἰς μόνον εἴς ἄπαξ, πᾶν τοῦτο ὄντας εἶναι· τίθεμαι γάρ ὅρον ὀρίζειν τὰ ὄντα ὡς ἔστιν οὐκ ἄλλο τι πλὴν δύναμις.

(Πλάτων, Σοφιστής, 247d-e).

Ισχυρίζομαι λοιπὸν ὅτι αὐτὸν ποὺ ἀπὸ τὴν φύσι του κατέχει τὴν ὁποιαδήποτε δύναμιν εἴτε νὰ ἐπιφέρῃ κάποιο ἀποτέλεσμα σὲ ἄλλο πράγμα, εἴτε νὰ πάσχῃ ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον τὴν ἐπίδρασι ἀκόμη καὶ τοῦ ἀσθενεστάτου πράγματος, ἃς εἶναι καὶ γιὰ μία μόνο φορά, αὐτὸν εἶναι ποὺ ὄντας ὑπάρχει διότι θέτω ὄρισμό ὄριζοντα τὰ ὄντα ὅτι δὲν εἶναι αλλο τι παρὰ δύναμις.

· Επειδὴ ὄντος τὸ ποιεῖν τι καὶ πάσχειν.

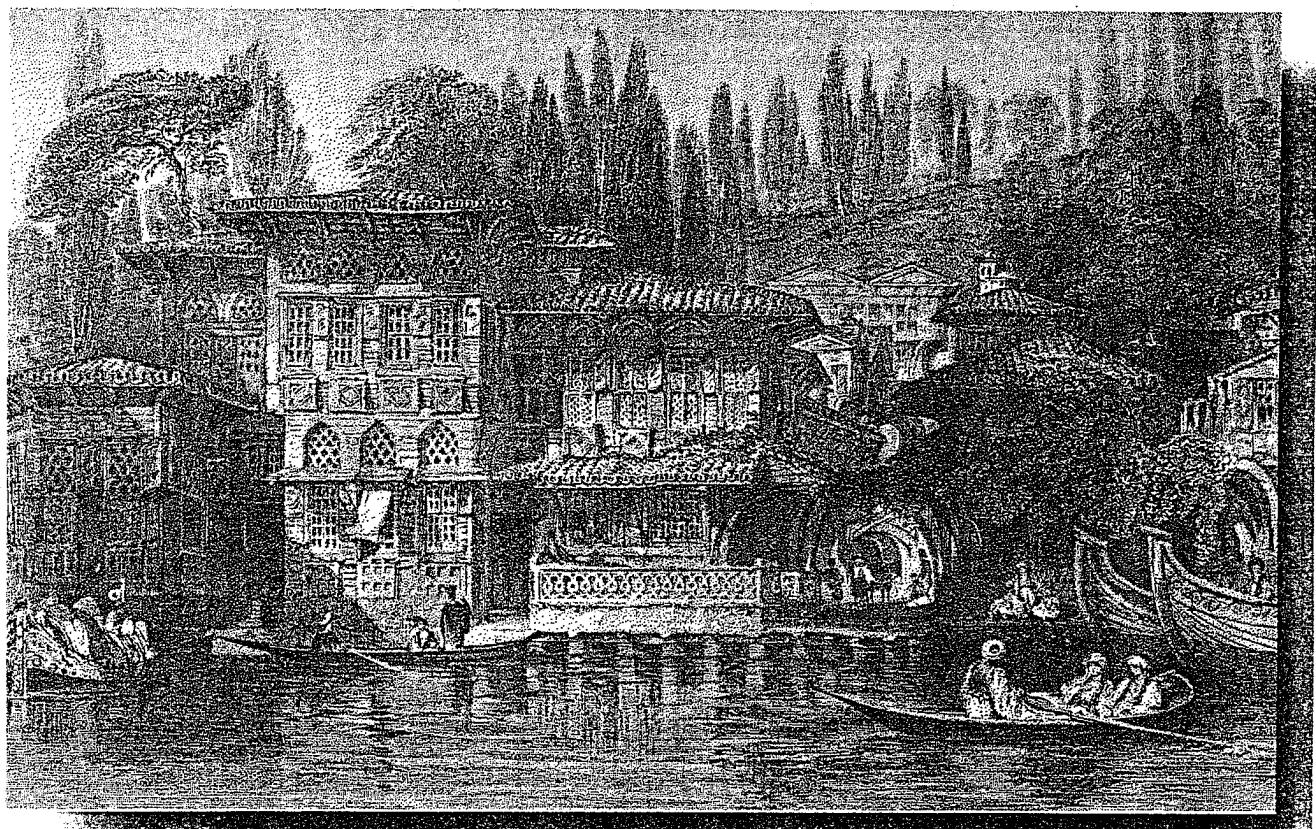
Πλούταρχος, Περὶ τῶν κοινῶν Έννοιῶν, 1073e
(Στωϊκὴ θέσις).

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗ ΟΝΤΟΣ ΩΣ ΕΘΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ:
ΔΕΝ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΕ
ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΑΡΑΧΩΡΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΕ:

Οπρωθυπουργός κατὰ τὴν πρόσφατο ἐπίσκεψι του στὴν Θράκη ἐδήλωσε δια τὸ άκρον ιντερνατιαί βάσις τῆς Ελληνικῆς πολιτικῆς μας Πολιτικῆς, ίδως ὡς πρὸς τὶς σχέσεις μας πρὸς τὰ γειτονικὰ κράτη, εἶναι, καὶ θὰ παραμένῃ ἀμετάθετῶς στὴν αἰωνιότητα, ἡ ἀρχὴ διεκδικοῦμε μὲν ἄλλα καὶ δὲν παραχωροῦμε τίποτε. Η Ελληνικὴ Ηγετικὴ Αναξιοκρατία ἔχει ὄντως πολλάκις προσφύγει δημαγωγικὰ στὴν ἐπίκλησι τοῦ δόγματος αὐτοῦ τῆς διατυπωνιζόμενης ἀεργίας καὶ ανοικοτελεσματικότητος γιὰ νὰ ἀποσείσῃ τὴν ἀναγκαία εὐθύνη καταστρώσεως συνθετικῆς πολιτικῆς καὶ λήψεως κρισίμων ἀπόφασεων.

Τὸ Δόγμα ἀποτελεῖ ἀρχετυπικὴ περίπτωσι ἀπολύτου κενολογίας. Υπὸ τὴν ἀγαθωτέρα ἐμμενεία ἐκφράζει εὐχὴ παντελοῦς ἀσχετότοπος τῆς Ελλάδος πρὸς τὸ περιβάλλον της. Ἰδεολογικοὶ εἰναι τὴν κούφη ἐλπίς νὰ μὴν μᾶς ἐνοχλῇ κανεὶς ἔναντι τῆς υποσχέσεως νὰ μὴν ἐνοχλούμε κανένα. Τὸ ίλαρτραγικὸ τῆς ὑποσχέσεως συνίσταται εἰς τὸ διετοῦ ἐνῷ η Ηγετικὴ Αναξιοκρατία ἔνοει νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσί της, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκληφθῇ σοβαρὰ ἀπὸ οἰνόδηποτε.

Κάθε φυσικὴ ὑπόστασις καὶ κάθε ζωντανὸς ὄργανος ισμὸς συμμετέχει στὴν πλοκὴ τοῦ πραγματικοῦ γίγνεσθαι μὲ τὴν λειτουργικότητα ποὺ ὁ τόνος τῆς ούσίας του καθορίζει. Τὸ μέγιστο τῆς δραστικότητος καὶ τὸ βελτιστό τῆς ἐνέργειας τοῦ ὄργανου ισμοῦ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν τελειότητα τῆς ἀκμαζόντης ὑγείας του, ποὺ εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρχεις του. Κάθε πράγμα, ἐφ δοσον ὑπάρχει δύναται καὶ ἐφ 'δοσον δύναται ενεργεῖται καὶ ἐφ 'δοσον δύναται ενεργεῖται τὴν ἀντίδρασι τῆς δράσεως του επὶ τοῦ συστήματος τῆς πραγματικότητος. Η τριαδικὴ συνυπόστασις ούσιας, δυνάμεως καὶ ἐνέργειας

Οικία Ορθοδόξου ιερέως στον Βόσπορο. Παλαιά γκραβούρα.

Τὸ Δυναμικὸ τῶν Κρατικῶν Ὀντοτήπων (τὸ μέγεθος τῶν Δυνάμεων) ἀναλύεται σὲ τέσσερις βασικὰ σύνθετους παράγοντες ἰσχύος: τὸν δημογραφικό, τὸν πνευματικό, τὸν οἰκονομικό καὶ τὸ στρατιωτικό. Η ισχὺς τῆς φύσεως καθέ τριτικῆς ὑποστάσεως σὲ μία δημιουργικὴ ούσιαστικής πρωτοβουλίες τῶν Ελλήνων Αλβανικῶν. Σχέσεων: οἱ πρόσφατες συμφωνίες εἶναι ἀπλῶς ὑπεκφυγὴ ἐνώπιον τῆς ἀπαίτουμενης σοβαρᾶς δράσεως πρὸς τὴν ὁρθὴ κατεύθυνσι, προκάλυψις κατὰ βάσιν γιὰ νὰ πεισθοῦν οἱ Η.Π.Α. περὶ τῆς διῆθην ὑπάρχεως ούσιαστικῆς Ελληνικῆς Βαλκανικῆς Πολιτικῆς. Περαιτέρω οἱ σημαντικοὶ διαπομποὶ στὸ έπιπεδο της Εθνικῆς Ηγετικῆς Αναξιοκρατίας εἰς ἄντα Κράτος σημαντικοὶ διαπομποὶ στὸν Παραστατικὸ καθεστώς της Εθνικῆς Ηγετικῆς Αναξιοκρατίας.

Μόνιμο καὶ διαπεραστικὸ καθεστώς της Εθνικῆς Ηγετικῆς Αναξιοκρατίας εἶναι ἀποτέλεσμα μὲ τὸν διεκδικοῦμενο προσφάτως ἀπὸ τὸν Πρωθυπουργό. Χωρὶς καὶ νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀντίφασι, τὸ δίδυμο Πρωθυπουργοῦ καὶ Υπουργοῦ Εξωτερικῶν διετράπωσε στὴν Βουλὴ τὴν ἀναγκαῖοτηταν ἐνεργητικοῦ ρόλου τῆς Ελλάδος στὴν Βαλκανική. Καὶ ὡς εὖν γιὰ νὰ διαπομπευθῇ ἡ ἀνικανότης τῆς Αναξιοκρατίας νὰ συλλαμβάνῃ τὸ περιεχόμενο τῶν λόγων της, η Ελλὰς ἀπεμονώθη τεχνητὰ ἀπὸ ὅλο τὸ φυσικὸ περιβάλλον της. Πρῶτον καὶ κυριώτερο ἀπεξενώθη (προσωπικὴ ἔστω) ἀπὸ τὴν Σερβία ὅταν ἀκριβῶς νέες προσποτικὲς γιὰ μείζονα ρόλο τῆς Δυνάμεως αὐτῆς στὰ Βαλκάνια ἐθεμελιώθησαν μὲ τὴν υπογραφὴ τῆς Συμφωνίας Dayton, ἐφ' ὅσον η Γιουγκοσλαβία ἐμμείνει στὸν Αμερικανικὸ προσανατολισμὸ τῆς στρατιωτικῆς της. Αὐτὶ η Ελλὰς νὰ δράξῃ τὴν εύκαιρια ποὺ παρουσίαζε ἡ τελικὴ κατά τὸ δυνατόν πρόσθιον της ούσιαστικής της σερβικής η τελειότητα τῆς διαδραματίζουν ρόλο ἀνάλογο πρὸς τὸ ἐνέργει δυναμικοῦ τῶν ικανοτήτων των. Ένα ἀδρανὲς Κράτος εἶναι μια πολιτικοὶ στορικὴ θνησιμότης. Δράσις σημαίνει ἐπίδρασι, καὶ συνεπάγεται ἀντίδρασι, καὶ ἀνάδρασι.

Τὰ Κράτη συνιστοῦν στὸ πολιτικοὶ στορικὸ σύστημα Δυνάμεως ἀλληλεπιδράσεως, δηλαδὴ ἐστίες ἐνεργῶν δυνατοτήτων καὶ δυναμικὴ ἀκανοτήτων δράσεων. Κατὰ τὴν συμπλοκὴ καὶ ἀλληλεπιδραση τῶν ἐνέργειῶν των τὰ Κράτη διαδραματίζουν ρόλο ἀνάλογο πρὸς τὴν λειτουργικότητα τῶν, συνεπῶς ἀνάλογο πρὸς τὸ ἐνέργει δυναμικοῦ τῶν ικανοτήτων των. Ένα ἀδρανὲς Κράτος εἶναι μια πολιτικοὶ στορικὴ θνησιμότης. Δράσις σημαίνει ἐπίδρασι, καὶ συνεπάγεται ἀντίδρασι, καὶ ἀνάδρασι.

Ο χαρακτὴρ τῆς φύσεως τῶν Κρατικῶν Ὀντοτήπων καθορίζεται ἀπὸ τὴν γειτονική πολιτιστικοθρησκευτική καὶ θεοφιλογραφικὴ ταυτότητα τῶν (πβ. φύλα 4 καὶ 11.12.1995).

γενικώτερα νὰ συνέργειασθῇ μετὰ τῆς Σερβίας στὴν ὄργανωσι τῶν Δυτικῶν Βαλκανῶν κατὰ τὴν Δυναμικὴ τοῦ ὑπεράριθμος στρατηγικοῦ συνδυασμοῦ μὲ τὴν Οἰκουμενικὴ Υπερδύναμι. Ταυτοχρόνως ἡ Ελλὰς δὲν προβαίνει στὴν βελτιώσι μὲ δημιουργικὴ ούσιαστικής πρωτοβουλίες τῶν Ελλήνων Αλβανικῶν. Σχέσεων: οἱ πρόσφατες συμφωνίες εἶναι ἀπλῶς ὑπεκφυγὴ ἐνώπιον τῆς ἀπαίτουμενης σοβαρᾶς δράσεως πρὸς τὴν ὁρθὴ κατεύθυνσι, προκάλυψις κατὰ βάσιν γιὰ νὰ πεισθοῦν οἱ Η.Π.Α. περὶ τῆς διῆθην ὑπάρχεως ούσιαστικῆς Ελληνικῆς Βαλκανικῆς Πολιτικῆς. Περαιτέρω οἱ σημαντικοὶ διαπομποὶ στὸ έπιπεδο της Εθνικῆς Ηγετικῆς Αναξιοκρατίας εἶναι ἀποτέλεσμα μὲ τὸν διεκδικοῦμενο προσφάτως ἀπὸ τὸν Πρωθυπουργό. Χωρὶς καὶ νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀντίφασι, τὸ δίδυμο Πρωθυπουργοῦ καὶ Υπουργοῦ Εξωτερικῶν διετράπωσε στὴν Βουλὴ τὴν ἀναγκαῖοτηταν ἐνεργητικοῦ ρόλου τῆς Ελλάδος στὴν Βαλκανική. Καὶ ὡς εὖν γιὰ νὰ διαπομπευθῇ ἡ ἀνικανότης τῆς Αναξιοκρατίας νὰ συλλαμβάνῃ τὸ περιεχόμενο τῶν λόγων της, η Ελλὰς ἀπεμονώθη τεχνητὰ ἀπὸ ὅλο τὸ φυσικὸ περιβάλλον της. Πρῶτον καὶ κυριώτερο ἀπεξενώθη (προσωπικὴ ἔστω) ἀπὸ τὴν Σερβία ὅταν ἀκριβῶς νέες προσποτικὲς γιὰ μείζονα ρόλο τῆς Δυνάμεως αὐτῆς στὰ Βαλκάνια ἐθεμελιώθησαν μὲ τὴν υπογραφὴ τῆς Συμφωνίας Dayton, ἐφ' ὅσον η Γιουγκοσλαβία ἐμμείνει στὸν Αμερικανικὸ προσανατολισμὸ τῆς στρατιωτικῆς της. Αὐτὶ η Ελλὰς νὰ δράξῃ τὴν εύκαιρια ποὺ παρουσίαζε ἡ τελικὴ κατά τὸ δυνατόν πρόσθιον της ούσιαστικής της σερβικής η τελειότητα τῆς διαδραματίζουν ρόλο ἀνάλογο πρὸς τὸ ἐνέργει δυναμικοῦ τῶν ικανοτήτων των. Ένα ἀδρανὲς Κράτος εἶναι μια πολιτικοὶ στορικὴ θνησιμότης. Δράσις σημαίνει ἐπίδρασι, καὶ συνεπάγεται ἀντίδρασι, καὶ ἀνάδρασι.

Τὸ προσφιλή της καταδημαγώγησι τοῦ λαοῦ, ούδεν νέωτερον. Τὸ φαιδρὸ εἶναι ὅμως δὴτη ἡ προσπάθεια αὐτὴ προβάλλεται πρὸς τὸν Η.Π.Α. τὴν ἰδιαίτερη μὲ ποὺ διακρηύσεται η ἴδεοληψία τοῦ παρακματικοῦ καὶ ἀναχρονιστικοῦ Εύρωπασμοῦ της. Εἴτε μᾶλλον: τὸ ἀξιοθέρηντο προσειδέει τὸν ιδεοληψία τοῦ παρακματικοῦ καὶ ἀναχρονιστικοῦ Εύρωπασμοῦ της. Εἴτε μᾶλλον: τὸ ἀξιοθέρηντο προσειδέει τὸν ιδεοληψία τοῦ παρακματικοῦ καὶ ἀναχρονιστικοῦ Εύρωπασμοῦ της. Τοῦ μάλλον: τὸ ἀξιοθέρηντο προσειδέει τὸν ιδεοληψία τοῦ παρακματικοῦ καὶ ἀναχρονιστικοῦ Εύρωπασμοῦ της. Τοῦ μάλλον: τὸ ἀξιοθέρηντο προσειδέει τὸν ιδεοληψία τοῦ παρακματικοῦ καὶ ἀναχρονιστικοῦ Εύρωπασμοῦ της. Τοῦ μάλλον: τὸ ἀξιοθέρηντο προσειδέει τὸν ιδεοληψία τοῦ παρακματικοῦ καὶ ἀναχρονιστικοῦ Εύρωπασμοῦ της. Τοῦ μάλλο

Οι Ελληνοτουρκικές σχέσεις κατά τον Μεσοπόλεμο

Μέρος 60

Eίναι άποκαλυπτική ή Στρατηγική τῆς Τουρκίας όπως διαφαίνεται από μία μελέτη τῶν συναφθεισῶν Συνθηκῶν. Έχουσα ἔξασφαλίσει τὰ Ρωσικά σύνορα (Συνθήκη τοῦ Kars, 1921) προβαίνει εἰς ύπογραφή Συνθηκῶν Φιλίας μὲ τὶς ἡττημένες δυνάμεις: Οὐγγαρία (18.12.1923), Αὐστρία (28.1.1924), Γερμανία (3.3.1924)^{*} στὶς 7.4.1924 κλείνει μάλιστα μεγάλου αἱρέθου γαλλικῶν καὶ ιταλικῶν σχολῶν στὰ ἐδάφη της. Εκφράζεται δηλαδὴ ὡς μία δύναμις μὲ ἔντονα ρεβιζιονιστικὸ προσανατολισμό. Ἀκολουθεῖ καταιγισμὸς Συνθηκῶν Φιλίας μὲ χῶρες χωρὶς γεωπολιτικὸ συσχετισμὸ πρὸς τὴν Τουρκία, ἐν πολλοῖς ἀδιάφορες, πολλὲς οὐδέπετες ἀλλὰ καὶ μερικὲς συντηρητικὲς τοῦ status quo: Σουηδία (31.5.1924· Ἰσπανία (28.9.1924)· Τσεχοσλοβακία (1.10.1924)· Εσθονία (1.12.1924)· Φινλανδία (9.12.1924)· Λεττονία (3.1.1925)· Δανία (26.1.1925)· Ἐλετία (19.9.1925)· Ἀργεντινή (29.6.1926)· Μεξικό (25.5.1927)· Βραζιλία (8.9.1927). Οἱ σχέσεις μὲ τὴν ἔντονα φιλογαλλικὴ Τσε-

τὰ τρόπο κούφο νὰ ἀρθρώσῃ πρὸς τὸ θεατῆναι τὶς δύο ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀναγκαῖες συνιστῶσες μᾶς δυναμικῆς Συνολικῆς Ἐθνικῆς Στρατηγικῆς (ὅπως ἀνελύθη στὸ φύλλο τῆς 19.2.1996): τὸν στρατηγικὸ συνδυασμὸ πρὸς τὴν Οἰκουμενικὴ Ἡγεμονικὴ Δύναμι καὶ τὸν δημιουργικὸ Βαλκανικὸ προσανατολισμὸ τῆς Εξωτερικῆς Πολιτικῆς τῆς χώρας. Ἀλλὰ ἡ ἀνάλυσις ἐκείνη βεβαίως δὲν κατενοήθη. Ἡ τρίτη παράμετρος, ἡ ἀνάγκη τολμηρᾶς συνολικῆς Συνεννοήσεως μὲ τὴν Τουρκία, ὑπεκφεύγεται. Ἀλλὰ καὶ ἔνας ρεαλιστικὸς Βαλκανοκεντρισμὸς ἀθετεῖται (ὅπως ἀνελύθη) στὴν πράξι (μὲ αἷχμη τὴν ἘλληνοΣερβικὴ ἀποξένωσι): ἡ δὲ Ἑλληνικὴ συνδιάταξις πρὸς τὴν Ἀμερικανικὴ ἀναφορὰ τῆς εύσταθοῦς ὅργανωσεως τοῦ ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ γεωπολιτικοῦ χώρου ἀποτελεῖ κīβδηλο, καὶ τὸ κυριώτερο ἀναποτελεσματικὴ ὑπόκρισι τῆς ἀσταθοῦς Ἡγετικῆς Ἀναξιοκρατίας.

Δημιουργική πολιτική δὲν είναι ή λεκτική διατύπωσις βουλήσεως καὶ προθέσεως, ἀλλὰ ή τολμηρὰ σύλληψις καὶ δραστικὴ ἀνάληψις ὁρθῶν πρωτοβουλίων μὲν σαφές, συγκεκριμένο περιεχόμενο, συντεταγμένον εἰς ἔνα ἐνιατίο σχεδιασμὸν ἀπολύτως ὡρισμένου στόχου. Ἡ Δυναμική πολιτική προκαλεῖ καταλυτικὰ θετικὰ κίνησι καὶ συλλειτουργία τῶν σχετιζόμενών μερῶν, καὶ οχι ἀπλῶς συνθῆκες ἀνοχῆς, ἀλληλοαποχῆς καὶ οὐδετερότατος.

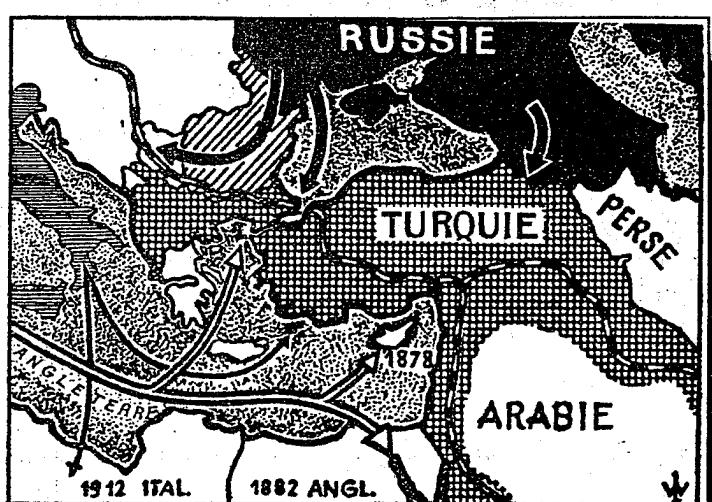
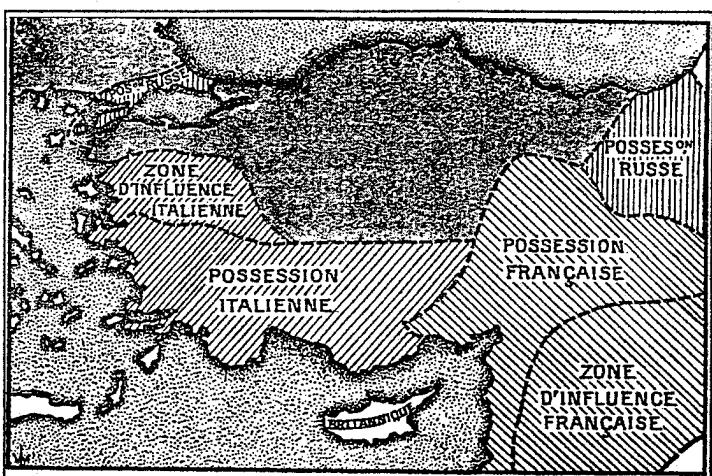
τηρίαται: Ήπειροκαπαλική Συμφωνία περὶ κτημάτων Συρίας καὶ χρήσεως σιδηροδρομικῆς γονιαῖς (?)

προφασίζεται ότι άκολουθετ
δυναμική πολιτική: καταλήγει
έστι σε συνεχεῖς ύποχωρή-
σεις. Έντούτοις εν πράγμα θά
είναι χειρότερο και άπο αύ-
την την κατάπτωσι τῆς βλαπτι-
κής άεργιας: τὸ νὰ ὑποκρίνε-
ται τὸ δόγμα τοῦ Μῆ δοκίου καὶ
νὰ ἐφαρμόζῃ πολιτικὴ διεκ-
δικήσεων καὶ παραχωρήσεων,
δράσεως καὶ ἀντιδράσεως.
Διότι τότε ἐπίκειται μειζών
καταστροφή. Ὁνομαστικὲς
διεκδικήσεις θὰ ἀντικαταλ-
λάσσωνται μὲ οὐσιαστικὲς
παραχωρήσεις. Ἐπὶ πλέον: οἱ
δεύτερες θὰ είναι πραγματι-
κές· οἱ πρώτες οὕτε κάν θὰ
ἐπιτυγχάνουνται. Μόνον ἡ
Ἄξιοκρατία μπορεῖ νὰ χαρά-
ξῃ καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ δημιουρ-
γικὴ πολιτικὴ σπειροειδοῦς
ἄλλεταιδράστων.

Η επέκτασις της Ελλάδος στο Εύξεινο Πόντο και στην Ιωνία κατά τη Συνθήκη των Σερβών.

Ο διαμελισμός της Τουρκίας κατά τις Μυστικές Συμφωνίες 1915-1917 μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων. Ζώνες Κατοχής και Επιρροής Γαλλίας και Ιταλίας περιβάλλονται από Ρωσικές προσαρτήσεις (περί την Αρμενία και τα επενδι με την Κωνσταντινούπολι) και Αγγλική Κυριαρχία στην Κύπρο.

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία (και οι οικονομικές αρτηρίες του Σι-δηροδρόμου της Βαγδάτης αφ' ενός και των Στενών αφ' ετέρου στο μέτωπο της Αγγλορωσικής αντιπαλότητος και τις παραμονές του Α' Παγκοσμίου Πολέμου.

Εμφαίνεται η πίεση των Κεντρικών Δυνάμεων και η Παρέμβασις των Ιταλικών συμφερόντων στον ΒαλκανοΜικρασιατικό γεοπολιτικό γύρο.

πού ἐβλάβη ἀπὸ τὴν μεταπολεμική εἰρήνη. 4) Διὰ αὐτὸῦ κατὰ τὴν πρώτην περίοδο καλλιεργεῖ σχέσεις μὲ τὶς ἡπτηθεῖταις καὶ δυσαρεστημένες κεντρικὲς Δυνάμεις (καὶ ἀργότερα μὲ τὴν εντονὰ ἀναθεωρητικὴ Βουλγαρία). 5) Μὲ τὴν ἔξασφάλισι τῶν Ἀνατολικῶν της Συνόρων, ἡ Τουρκία εἰσέρχεται στὸ Βαλκανικό πεδίο, ἀφοῦ πρῶτα συνδυασθῇ μὲ κατάλληλο Μεγάλη Δύναμι. Δεδομένου ὅτι ἡ Γαλλία δὲν ἔνδεικνυται, καὶ ἡ Γερμανία εἶναι ὁ ἄλλος πόλος, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ Ἀγγλία ἐπιδιώκει τὴν ἀλληλοεξισορρόπησι καὶ ἀλληλεξουδετέρων τῶν δύο προτιγουμένων, προκύπτει ἡ Ἰταλία ὡς τέτοιασδύργανωτική τοῦ Ν.Α. χώρου Δύναμις, δεδομένων καὶ τῶν μονίμων ἐπιδιώξεων τῆς στὸ

Hαγωνιώδης προσπάθεια τῆς ἀσταθοῦς Ήγετικῆς Αναδιοκρατίας νά ύποκρύπτη τὴν ἀνικανότητά της υπὸ βαρὺν νέφος θολῆς αεργίας σκέψεως καὶ δράσεως κατεφάνη καὶ κατὰ την πράσφατο συζήτησι σπήν Βουλή (7.5.1996).

Ο Πρωθυπουργός (όπως και ο Υπουργός Εξωτερικών) έπεδόθη είς μίαν ύποκρισι Βαλκανικής Πολιτικής διαψευδομένης από τα ίδια τα πράγματα των διμερών σχέσεων της χώρας πρὸς τὶς γείτονες. Ἐπὶ πλεόν ἐφάνη ως νὰ ἐπεζητησε νὰ τοποθετησῃ τὴν γενικῶτερη Ἑλληνικὴ Στρατηγικὴ στὸ πλαίσιο τῶν ισχυροτέρων πεδίων ἐπιρροῶν. Καὶ ἀπεκάλυψε τὴν ἀσυναρτησία τοῦ οἰονεὶ σχεδιασμοῦ.

Ωμίλησε γιά

(α) σύμπτωσι Ελληνικής και Γερμανικής Πολιτικής ώς πρὸς τους μακροπρόθεσμους στόχους ολοκληρώσεως της Ευρωπαϊκής Ένωσεως και (β) σύμπτωσι Ελληνικής και Αμερικανικής πολιτικής ως πρὸς το κοινό ενδιφέρον, για επιγειοποίηση δραστηριότητα στη Βαλκανία.

Ο μακροπρόθεσμος στόχος της Γερμανικής Στρατηγικής είναι αταλάντευτα ο ίδιος από το 800 μ.Χ. μέχρι σήμερα: ή Γερμανική Ολοκλήρωσις της Εύρωπης. A' Reich (η Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους), B' Reich (η Πρωσική Ολοκληρώσις της Γερμανίας), Γ' Reich (η Μεσοπολεμική Γερμανία) και Δ' Reich (η Γερμανία ίδιας μετα-την ενοποίηση) έχουν κοινό στόχο: την οργάνωση της Εύρωπης κατά την Τευτονική της ρίζα (πβ. φύλλο 20, 27.11.1995 και 4, 11, 18.12.1995. Πβ. επίσης φύλλο 26.3.1996).

Στα φύλλα 19.2.1996, 11-18-26.3.1996 και 16.4.1996 ανελυθόσαν στο λόγο της διά τους όποιους τα ζωτικά συμφέροντα της Ελλάδος παραβλαπτούνται από την Στρατιωτική του Περιουσία ολλικού άξονος για την Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση.

Η Εγκρίνασις της περιφερειακής δοκιμήρωσης της Επαρχιακής αναστορθούσας μεμένου στον παρακτικό αναχρονιστικό περιφεραισμό της είναι για αυτό θέμα αυτούσιαν προσέσως. Κατηγοριαλίστα με την απογνωστή της εσχάτης ούδεγειας που την διακατέχει, τὸν προβάλλει επιδεικτικό ως δηλωτικότεως ακριβώς σε εξ αντικειμένου σημαντικές στιγμές, οπως κατα τον οιορισμό του νέου Πρωθυπουργού, ή προ της έναρξεως ΕλληνοΑμερικανικών συνομιλιών.

Καὶ δεν είναι μόνον αυτό. Όριοθετεῖ την ου-
νταυτιστική της Ελληνικής και Αμερικανικής Πολιτι-
κής στα Βαλκάνια στο κοινό ενδιαφέρον μα-
επιχειρηματικού ικονομική δραστηριότητα
στον χώρο, και όχι σε κοινόπτερα στρατηγικών
σχεδιασμών. Και αυτό παρ’ όλες τις Συμφωνίες
Dayton την ειδική σχεσή Η.Π.Α.-Αλβανίας τον
στρατιωτικό ρόλο των Η.Π.Α. στην Βορειο Μα-
κεδονία, το Μουσουλμανικό τόσο στα Βαλκάνια
και τον αναβαθμισμένο ρόλο της Τουρκίας στην
περιοχή. Παρ’ όλη την αποφασιστική εμπειρί-
ληψη τού ΒαλκανοΜικρασιατικού γεωπολιτικού
χώρου στο Αμερικανικό πεδίο επιρροών. Παρ’
όλη την ουσιώδη Αμερικανική έπανει λημμένη
συμβολή (έκαστοτε ζητουμενή τις ώρες της κρί-
σεως) στο να μην ύποφερη η χώρα την όλοκλη-
ρωτική κρούστι τῶν φυσικῶν συνεπειῶν από
τους έκαστοτε έσφαλμένους χειρισμοὺς τῆς
Αναξιοκρατικής Αστοχίας. Παρ’ όλο που η Ελ-
λάς ως Κράτος έχει καταφέρη να μην χρειάζε-
ται ούσιωδως στην χάραξι Βαλκανικής Πολιτι-
κής είτε από τις Η.Π.Α. είτε από τις χώρες της
περιοχής. Παρ’ όλο που ή από καθαρά επιχει-
ρηματικής δυναμικής αναπτυχθείσα Ελληνική
οικονομική δραστηριότης στην Βαλκανική δεν
άρκει για να παξεί ρόλο σε συνδυασμούς πε-
δίων Δυνάμεων, ούτε μπορεί να φθάση στο με-
γιστο της αποδόσεως της, χωρίς την απήριξη της

από κατάλληλο συνολική Στρατηγική.
Βαρυδαίων Απή περιώθει τους μωρούς Νεοφαναριωτικούς διαφωτιστές δολοπλόκους της αυτοθύος Άναξιοκρατίας εἰς ολέθριες οδούς. Καὶ αὐτοὺς μὲν εὐτυχῶς ερετωσαν. Αλοίμονος για τὴν χώρα ἔαν η ἐρασιτεχνική περιπλάνησίς των εν οὐ πατκοῖς μακρύνη.

Οι Ελληνοτουρκικές σχέσεις κατά τον Μεσοπόλεμο

• συνέχεια από την σελίδα 9

ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο. 6) Στά Βαλκάνια ή Τουρκία άκολουθη την Ιταλική πολιτική και υπεισέρχεται θετικά μετά την ΙταλοΕλληνοΤουρκική Συνεννόηση τού 1928 ('ΙταλοΤουρκική Συνθήκη 30.5.1928, άκολουθουμένη από την ΙταλοΕλληνική 23.9.1928) στους στρατηγικούς συνδυασμούς της Ιταλίας έπι τού εύρυτέρου ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου. Σκοπός είναι νὰ άποδυναμωθῇ τόσο η Γαλλική (Γιουγκοσλαβία, Ρουμανία) όσο και η Κεντρική (Βουλγαρία) έπιφροή. Έτσι μὲ δξονα την Τριπλή Συνεννόηση Ιταλίας - Έλλαδος - Τουρκίας (και την Άλβανία εξαρτηματική της Ιταλίας), συνάπτωνται σχέσεις τόσο με Γιουγκοσλαβία (από το 1925) και Ρουμανία (1929) όσο και με την Βουλγαρία (3.1929: Συνθήκη Ούδετερόποτος και Διαιτησίας, άκολουθουμένη από Έμπορικο Σύμφωνο, 5.1930). Η Τουρκία εύθυνη έξ αρχής έδρα μὲ σοφό στρατηγικό ύπολογισμό και ρεαλισμὸ υψηλοῦ τόνου.

Από μέρους της Τουρκίας η πολυσχιδής και έντονος διπλωματική δραστηριότης ύλοποιούσα σαφή στρατηγική έπιδιωξεων μὲ διασχιδή γνώση τῶν γεωπολιτικῶν διαπλοκῶν, απένδιδε τὸν έπιδιωκόμενο ύπ' αὐτῆς σκοπό. Στις 11.4.1936 ή Τουρκία εζήτησε από τὶς συμβληθεῖσες Δυνάμεις εἰς τὴν Συνθήκη τῆς Λαζάννης, τὴν ἀναθεώρησι τῶν Συμφωνιῶν ώς πρὸς τὸ καθεστώς τῶν Στενῶν, δηλαδὴ τὴν ἀναγνώρισι τῆς πλήρους κυριαρχίας τῆς Τουρκίας ἐπ' αὐτῶν συμπεριλαμβανομένου τοῦ δικαιώματος δχρωσεώς τῶν. Η Συνθήκη τοῦ Μοντρέ (20.7.1936) ικανοποίησε τὸ Τουρκικὸ αίτημα και καθώρισε τοὺς σύμφωνους πρὸς αὐτὸν περιορισμοὺς τῆς ἐλευθέρας ναυσιπλοΐας διὰ τῶν Στενῶν. Όλες οἱ υπογράφασες τὴν Συνθήκη τῆς Λαζάννης Δυνάμεις, συνεφάνησαν, ἔξαιρουμένης, χαρακτηριστικά, τῆς Ιταλίας, ή όποια πάντως ἀπεδέχθη τὴν νέες Διάταξι μὲ χωριστὴ συμφωνία (12.5.1938) ὅταν πλέον ἀμφότεροι οἱ διαμορφωθεῖτες δύο μεγάλοι Εύρωπαικοὶ συνασπισμοὶ ἐπεδίωκαν τὸν προστατισμὸ τῆς Τουρκίας. Η ἀρχικὴ ἄρνησις τῆς Ιταλίας νὰ συνυπογράψῃ τὸν νέο διακανονισμὸ τοῦ καθεστώτος τῶν Στενῶν ἔχει τὴν έξηγο τοῦ. Η Ιταλία ἐδυσφόρει γιὰ τὴν ἀντίδραση ποὺ εἶχε προκαλέσει. ή ἐπεκτατικὴ πολιτικὴ της πρὸς τὴν Ανατολὴ (Εισβολὴ Ἀβιουσηνίας 10.1935 - προσάρτησις 1936). Έθεώρει ἐπιπλέον ὅτι τὸ ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο ἀνήκε στὴν δική της ἐπιφροή (ιδιῶς στὸ Νότιο τρίμηνο του) και ὅτι ἐπομένως τὸ καθεστώς τῶν Στενῶν επρεπε κατὰ πρῶτον νὰ ἀποτελῇ θέμα ΙταλοΤουρκικοῦ Συνδυασμοῦ στὸ πλαίσιο τῆς παλαιᾶς συνεννόησεως τοῦ 1928-1930. Έξαλλου ἀπὸ τοῦ 1936 εἶχε διακηρυχθῆ ὁ ΓερμανοΙταλικὸς Ἀξων, ή δὲ Γερμανία (ῷς ηττηθεῖσα Δύναμις) δὲν εἶχε συμμετάσχη στὴν τακτοποίησι τῶν Ανατολικῶν θεμάτων διὰ τῆς Συνθήκης τῆς Λαζάννης, τὴν όποια βεβαίως δὲν εἶχε υπογράψει.

Η Τουρκικὴ Διπλωματία ἦταν ἐπιτυχῆς διότι ἐβασίζετο σὲ ἀληθή, οὐσιώδη γνῶση τῆς πραγματικότητος και ἡκολούθει ἰσχύρες Στρατηγικὲς ἀρχές. Αντίθετως, η Ἐλληνικὴ Έξωτερικὴ Πολιτικὴ επασχε απὸ θεμελιώδη σφράλματα ἐκτιμήσεως τῶν δραστικῶν γεωπολιτικῶν παραγόντων και χαράξεως ἐπιτυχοῦς γραμμῆς πλεύσεως. Χαρακτηριστικὴ τῆς διαφορᾶς είναι η ἐκατέρωθεν προσεγγιστικούς τοῦ ζωτικωτάτου γιὰ τὴν Έλλαδα Βαλκανικοῦ ζητήματος.

Η Τουρκία ἐπεθύμει Βαλκανικὴ χωρὶς ισχυρὴ φυσιογνωμία και σαφῶς ὥρισμένη, θετικὴ Στρατηγικὴ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ ἀνάμειξις τῆς στὸ Βαλκανικὸ πεδίο μεγιστοποιεῖ τὶς δυνατότητες τῆς θέσεως και ρόλου της. Η Έλλας ἀντίθετως ἐπρεπε (και πρέπει σήμερα ἐπίσης) νὰ προσέρχεται στὴ συνολικὴ διευθέτηση μιᾶς ΕλληνοΤουρκικῆς διανομῆς ρόλων διαθέτουσα μία ἄκρως καθώρισμένη Στρατηγικὴ δργανώσεως τοῦ Βαλκανικοῦ χώρου, ή όποια (τότε ὅπως και τώρα) δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ περιστρέψεται δυναμικὰ γύρω απὸ τὸν Ἀξονα Βελιγραδίου - Αθηνῶν μὲ ἔνα σαφῶς Βαλκανικό, ἀντίζελος υιοθέτησε ἀστοχα τὴν Τουρκικὴ ἄρχη μιᾶς ἀρχώμου Βαλκανικῆς Συνεννόησεως. Τὸ ἀδύναμο αὐτομάτως ἐπιτυγχάνεται ὅταν ἀναμειχθοῦν ἐτερογενῆ δομικὰ στοιχεῖα ἀντικρουσμένων συμφρόντων.

Η ίδεα τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως εἶχε ἀτυχῶς ἀποδυναμωθῆ λόγω τῆς ἐπενδύσεως της μὲ τὴν ἀναποτελεσματικὴ μορφὴ καποιας Βαλκανικῆς Συνομοσπονδίας. Ή ἐπένδυσις ἔγινε ὅταν ἴσχυρωτερη (καὶ πραγματικῶς, ἐὰν ἦταν δυνατή) ιδέα ἐνιαίας Ελληνικῆς κρατικῆς δργανώσεως τοῦ ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ χώρου εἰς ἀντικατάστασι τῆς παρακμαζούσης Όθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπέτυχε. Ή τρανώτερη ιδέα ἀνταπεκρίνετο στὰ δνειρα τοῦ Ρήγα Φεραίου και τὶς οὐτοπίες τῆς Φιλικο-φαναριωτικῆς συμμαχίας Διαφωτισμοῦ και Δολοπλοκίας. Τὸ δράμα μιᾶς Βαλκανικῆς Συνομοσπονδίας, στὴν ὁποία θὰ συμμετεῖχε και μία ἀναμορφωμένη Τουρκία, προεβλήθη π.χ. απὸ τὴν Σερβία κατὰ τὸ τέλος τοῦ ΡωσοΤουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1877. Ο Τρικούπης ἐπρότεινε τὸ 1891 μία ἐπιθετικὴ Βαλκανικὴ Συμμαχία κατὰ τῆς Όθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, πρᾶγμα ποὺ ἐπραγματώθη τὸ 1912 μὲ πρωτοβουλία τοῦ Βενιζέλου. Τὸ 1913 ἀνεδομήθη τὸ πολιτικὸ Βαλκανικὸ Σκηνικὸ μὲ τὴν Συμμαχία βασικὰ Σερβίας - Έλλαδος - Ρουμανίας - Τουρκίας κατὰ τῆς Βουλγαρίας. Ή μεταποδεμικὴ ἥττα τῆς Έλλάδος στὴν Τουρκία, και οἱ ἀπακολουθήσαντες ἐπαμφοτερισμοὶ τῆς ἀβεβαίου Έλληνικῆς Έξωτερικῆς Πολιτικῆς ἐδημιούργησαν παρατεταμένο κενὸ ισχύος στὴν ΝΑ Εύρωπη, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ πολιτικὴ Stresemann (εὐμενῆς συνεργασία τῆς Γερμανίας μὲ τὶς νικήτριες δυνάμεις ἐπ' ἀνταλλάσσματι τῆς συμπτεφωνημένης ἀνακούφισεως τῶν βαρῶν τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλῶν και μὲ σκοπὸ τὴν ἐκ νέου ἀνάδειξι τῆς Γερμανίας εἰς θέσι Μεγάλης Δυνάμεως) κατέληγε ἐνωρὶς στὸ Συνέδριο τοῦ Λοκάρνο ('Οκτώβριος τοῦ 1925), ὅπου η διαφορικὴ ἀντιμετώπισης τοῦ Δυτικοῦ και Ἀνατολικοῦ ὄριου τῆς Γερμανίας καθίστατο προφανῆς. Η Συνθήκη Ἀμοιβαίας Ἐγγυήσεως μεταξὺ Γαλλίας, Βρετανίας, Ιταλίας, Βελγίου και Γερμανίας καθώριζε τὸ καθεστώς τῶν Συνόρων τοῦ Ρήγου· η Γερμανία ἡγγῦστο ἀπαραβίαστα τὰ Δυτικὰ Σύνορά της μὲ τὴν συνεγγύησι της Βρετανίας και Ιταλίας ἐπὶ πλέον τὸν ὄμορφον κρατῶν Γαλλίας και Βελγίου. Αντὶ τῆς ισχυρᾶς αὐτῆς συνθήκης (ποὺ συνωδεύετο ἀπὸ χωριστὰ Σύμφωνα Διαιτησίας μὲ Γαλλία και Βελγίο πρὸς διευθέτησι τυχὸν ἀναφυσομένων διαφορῶν), τὰ Ἀνατολικὰ Σύνορα ἐκαλύπτοντο μόνον μὲ χωριστὲς Συνθῆκες Διαιτησίας τῆς Γερμανίας μὲ Πολωνία και Τσεχοσλοβακία: η Γερμανία ἐζητεῖτο νὰ ἀναλάβῃ τὴν ύποχρέωσι νὰ μὴν κάνῃ ἀλλαγῆς διὰ βίας στὰ Σύνορα, και νὰ ἀναγνωρίσῃ τὶς Ἀμυντικὲς Συμφωνίες τῆς Γαλλίας μὲ αὐτές τὶς χῶρες· η Γερμανία δὲν ἐδεσμεύετο συμβατικὰ στὴν ἀναγνώρισι τῶν ύπαρχοντων Ανατολικῶν Συνόρων. Κατὰ βάσιν, οἱ Συμφωνίες τοῦ Locarno ἀνοιγαν τὸν δρόμο γιὰ τὴν ἀναθέτων τῶν ἀνατολικῶν Γερμανικῶν όριων, ἔναντι τοῦ υποτιθεμένου κλεισμοῦ τοῦ Δυτικοῦ ζητήματος (τὸ ὅποιο μάλιστα ἐσφραγίσθη μὲ τὴν μόνιμο ἀποστρατιωτικοποίησι τῆς Ρηγανίας. Η Γερμανία κατήγγειλε τὴν μόνιμότητα ὅταν ἦταν ἔτοιμη, 11 επὶ ἀργότερα). Οι συνθήκες στὰ Βαλκάνια ἦταν βεβαίως ἀκόμη πιὸ ρευστές. Η σημερινὴ κατάστασις ἀντιγράφει μὲ ἀκρίβεια τὴν τότε ισχύουσα: είναι χαρακτηριστικὸ ὅτι οἱ ὀδηγοὶ τῆς Έξωτερικῆς Πολιτικῆς Γερμανίας και Γαλλίας κατὰ τὴν πρώτη δεκαετία τοῦ Μεσοπολέμου Stresemann και Brüand ἦταν ἀκριβῶν οἱ ἐμπνευστές τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου περὶ Ήνωμένων Πολιτειῶν τῆς Εύρωπης. Η Ιστορία παρουσιάζει δομικὰ και ἀρχετυπικὰ ἀναλλοίωτα.

Η σειρὰ τῶν γεγονότων τὸ 1925-1926 εἶναι ἐνδεικτική. Ο Στρατηγὸς Πάγκαλος ἀνήλθε στὴν ἔξουσία στὶς 25.6.1925. Οι διαπραγματεύσεις στὸ Λοκάρνο συνεχίζοντο κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ 1925 (ὑπογραφὴ).

Μέρος 7ο

Hσειρά τῶν γεγονότων τὸ 1925-1926 εἶναι ἐνδεικτική. Ο Στρατηγὸς Πάγκαλος ἀνῆλθε στὴν ἔξουσία στὶς 25.6.1925. Οἱ διαπραγματεύσεις στὸ λοκάρνο συνεχίζοντο κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ 1925 (ὑπόγραφὴ τῶν συμφωνιῶν 26.10.1925). Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1925 ἡ Ἑλλὰς προτείνει στὴν Γιουγκοσλαվία καὶ Ρουμανίᾳ τὴν σύμπριτη Βαλκανικοῦ Συμφώνου. Ἡ πρότασις εὐρύτατη εἰς τὴν ὁρὴν κατεύθυνσι: ἀποβλέπει εἰς ισχυρὸ δργανό συγκεκριμένων στόχων καὶ δχι γενικῇ ἀπόνο συμπραξὶ χωρῶν μὲ ὅλῃ λοεῖσθαι δετερούμενες ἐπιδιώξεις. Ἀλλὰ ἡ Γιουγκοσλαվία σίχει καταγγελεῖ καὶ τὴν προπολεμικὴν ἀκόμη Συνθήκη λόγῳ τῶν πρωτοκόλλων Πολίτη - Καλφώφ. Τὸν Οκτώβριο λαμβάνει χώρα τὸ ἐπεισόδιο τοῦ Πετρίτσιον. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1926 ἡ Γιουγκοσλαվία δηλώνει στὴν Ἑλλάδα δτὶ εἶναι ἔτοιμη γιὰ συνεννόησι πρὸς σύμπτης τοῦ Συμφώνου ὑπὸ τὸν ὄρο βασικὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἀνει λιμηνῆς ἐπανει λιμηνῶν συμφωνίας τῆς Ἑλλάδος παροχήσεως ἐλευθεροῦ Σερβικοῦ τμήματος λιμένος στὴν Θεσσαλονίκη. Υπογράφονται οἱ Ἑλληνοσερβικὲς Συμφωνίες τοῦ 1926, ὅλα μὲ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ Πάγκαλου ἀπορρίπτονται ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος (ὅπως ἔχει περιγραφεῖ ἀνωτέρω στὸ Α' καὶ Β' Μέρος). Τὸ 1928 ὁ Βενιζέλος, ὑπὸ τὴν ἐπήρειο τῆς ἐσφαλμένης πολιτικῆς Πολίτη, ματαιώνει τὴν

τὸ πλαίσιο ἐντὸς τοῦ ὅποιου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ κληθῇ νὰ ἀποφασίσῃ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο. Εἳν δὲ τὸ ἔτερο μέρος ἀρνηθῆ νὰ προσφύγῃ εἰς αὐτό, τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο στερεῖται σικατούσιας νὰ ἀποφανθῇ, ἐκτὸς ἐάν τὸ ἐν λόγῳ μέρος ἔχει ἐκ προοιμίου δεχθῆ την δικιοδοσία τοῦ Δικαστηρίου ὑπὸ γενικώτερθυς δρους περιλαμβάνοντας τὴν εἰδικὴ περίπτωσι (πβ. τὸν ἰσχύοντα Κανονισμό τοῦ-Διεθνοῦς Δικαστηρίου, Ιδίως ἄρθρο 36 παρ. 2. Τὸ θέμα θὰ ἀναλυθῇ εἰς ἐπόμενο φύλλο).

Τά άρθρα 4-6 και 23 της Συνθήκης προσδιορίζουν τις έξαιρέσεις στις προβλεπόμενες από την Συνθήκη διακασίες έπιλύσεως των διαφορών.

Άπο τούς όρους και τις διαδικασίες της Συνθήκης έξαιρούνται κατά βασινέ πομένων

Δέν ύπάγονται στίς διαδικασίες:

- 1) Ζητήματα που έχουν γεννηθῆ από γενονότα προγενέστερα της Συνθήκης και άνωφερόμενα στο παρόν ένταξη (έργοι 4).

στο παρέλθον (ἀρθρο 4).
2) Διαφορὲς σχετιζόμενες μὲ θέματα καὶ διακιασεῖς ἐπιλύσεώς των περὶ τῶν ὄποιών ὑφίστανται εἰδικές Συμφωνίες μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν (ἀρθρο 5).

3) Διαφορές που άπονται ι θεμάτων ἀνάφερομένων σε ἐσωτερικές δικαιοδοσίες μιᾶς ἐκ τῶν ριαρχίας.
Η δομή συστηματικής ἀντιμετωπίσεως ἀναφυομένων διμε

ρικες δικαιοδοσίες μιας εκ των δύο χωρῶν (π.χ. σε δικαστικές ἀρμόδιοτητες). Είς αὐτές τις περιπτώσεις τὸ ἄλλο μέρος πρέπει νὰ περιψένθη εὔλογο χρόνο γιὰ τὴν περάτωσι τῶν διαδικασιῶν τῶν ἀρμόδιων ἐσωτερικῶν

δικαιοδοτικών όργάνων τού ἐν λόγῳ μέρους καὶ τὴν ἔκδοσι σχετικῆς ἀποφάσεως (Ἄρθρο 6). Μετὰ ἀπὸ αὐτὸν, τὸ δεύτερο μέρος μπορεῖ νὰ ἐπιμείνῃ νά δόργησῃ, τὸ θέμα στὶς διαδικασίες Συνδιαλλαγῆς καὶ Διαιτησίας ποὺ προβλέπει ή Συνθήκη. Έὰν τότε τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο ἐν τέλει ἔκδωσει ἀπόφασι κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἑσωτερικῆς ρυθμίσεως τοῦ πρώτου μέρους, καὶ ἔὰν τὸ Συνταγματικὸ Δίκαιο αὐτοῦ τοῦ μέρους δὲν ἐπιτρέπει, ή ἐπιτρέπει μερικῶς μόνο, τὴν ἔξαφάνισι τῶν συνεπειῶν τῆς ἑσωτερικῆς ρυθμίσεως, τότε συμφωνεῖται ὅτι τὸ δεύτερο μέρος θὰ δεσμεύεται. Εάν δὲ τούτων τῶν

χθῆ ἄλλη ἰσοδύναμη ἱκανοποίησι. Τὸ ἀσωτερικὸ Δίκαιο εἶναι ισχυρώτερο τοῦ Διεθνοῦς.

4) Τὸ συνουδιότερο: οἱ διατάξεις τῆς Συνθήκης δὲν ἐφαρμόζονται σὲ θέματα, τὰ ὅποια, σύμφωνα μὲ ίσχύουσες Συνθῆκες μεταξὺ τῶν Υψηλῶν Συμβαλλομένων Μερῶν, ἐμπίπτουν στὴν ἀρμόδιότητα τοῦ ἐνὸς ἢ συτῶν, οὐτε σὲ θέματα τὰ ὅποια ἀναφέονται σὲ δικαιώματα ἑθνι-

Οι Ελληνογουρκικές σχέσεις κατά τον Μεσοπόλεμο

A high-contrast, black-and-white photograph capturing a long, low-profile vessel, possibly a barge or a flat-bottomed boat, moving across a body of water. The vessel's hull is visible as it cuts through the dark, choppy waves, creating a distinct wake. The background is very dark and lacks detail, emphasizing the movement of the water and the ship.

σύγκλισι Συνδιαστέψεως μὲ
θέμα τὴν οἰκονομική Βαλκανική
συνεργασία, ἐπικαλούμενος ὡς
λόγο τὴν πρωτοφανή ὅποψι ὅτι
ἡ Ἑλλὰς ἔνδιαιφέρεται για μία
Μεσογειακή καὶ σχι Βαλκανική
πολιτική. Ως ἐάν ἡ μία ἀναφέ-
ρει καὶ δὲν συμπληρώνει τὴν
αλλη. Άλλο στὴν ούσια ἐπρόκει-
το για συνδυασμὸ μὲ τὴν Ἰταλ-
ική Στρατηγική πρὸς Ἀνατολάς.
Όταν τὸ 1929 ἐπιτέλους ὑπογρά-

φονται νέες Έλληνογιουγκόστα λαϊκές Συμφωνίες, τα πράγματα είναι έτοιμα για την έναρξη της διαπραγμάτευσης περί το Βαλκανικό Σύμφωνο, οι όποιες καί οντας αρχίζουν υπό την μορφή απώνυμων άλλα επισήμων, έπτησών Συνεδρίων με μή κυβερνητικές ή λαϊκές διοριζόμενες αντιπροσωπείες των ξένων Βαλκανικών χωρών (τη πρώτη συνήλθε στην Αθήνα, 5 Δεκεμβρίου 1930). Η όρθιη πολιτική

έγκαταλείπεται πρός χάριν ἀφορμένων οὐτοπιῶν περὶ συλλογῆς κῆς ἀσφαλείας. Συντόμως ὅμως ο Συνδιασκέψις καταλήγουν στην αντικειμενική ἀναμενόμενη πρόσκομψα: τὸ ἀνικανόποιτό τῶν ἔθνικῶν βλέψων τῆς Βουλγαρίας καὶ τὴν συνεπακόλουθην ἀντιθετική πρὸς τὶς λοιπές χώρες ρεβιζιονιστική γραμμῇ προσέρχεται. Ο Βενιζέλος ἐπιμένων κατὰ βάσον στὴν φιλοΒουλγαρικὴ πολιτικὴν Πολύτιμη εἶναι ποστέμενη κατὰ τὴν

τὸ πλαίσιον ἐντὸς τοῦ ὁπίου ἐν τοιάυτῃ περιπτώσει θὰ κληθῇ νὰ ἀποφασίσῃ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο. Έὰν δὲ τὸ ἔτερο μέρος ἀρνηθῇ νὰ προσφύγῃ εἰς αὐτό, τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο στερεῖται δικαιοδοσίας νὰ ἀποφανθῇ, ἔκτος ἔὰν τὸ ἐν λόγῳ μέρος ἔχει ἐκ προοιμίου δεχθῆ τὴν δικιοδοσία τοῦ Δικαστηρίου ύπὸ γενικώτερδυς ὅρους περιλαμβάνοντας τὴν εἰδικὴ περίπτωσιν (πβ. τὸν ισχύοντα Κανονισμὸν τοῦ-Διεθνοῦς Δικαστηρίου, Ιδίως ἄρθρο 36 παρ. 2. Τὸ θέμα θὰ ἀναλυθῇ εἰς ἐπόμενο φύλλο).

κῆς κυριαρχίας (ἄρθρο 4). Στὴν τελευταίᾳ περίπτωσι ἀρκεῖ δήλωσις ἐνδὸς μέρους ὅτι θεωρεῖ κάποιο τὸν μὲν ὡς ζήτημα ἐθνικῆς κυριαρχίας. Τὸ ἄλλο μέρος μπορεῖ μόνον νὰ διαμφισθῆται τὴν διακήρυξιν αὐτή μὲ προσφυγὴ σὲ Διαιτησίᾳ ἢ στὸ Διεθνὲς Δικαστήριο τῆς Χάγης. Προφανῶς γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ αὕτη ἡ δυνατότης πρέπει νὰ συμφωνήσῃ καὶ τὸ πρότο μέρος καὶ νὰ συμπαραπέμψῃ τὸ θέμα σὲ ἕνα τέτοιο Ὀργανο-Διαιτηρτὸ ἐπομένως ἀθικτὸ καὶ ἀκέραιο τὸ δικαιώματος ἀπολύτου

συνδιάρθρωσι προσανατολημῶν καὶ στόχων ποὺ μπορεῖ νὰ παράσχῃ ἐπαρκὲς κίνητρο για τὴν υἱοθέτησι καὶ λειτουργία τοῦ συστήματος. Η ἀποτυχία τῆς ἀποπειρᾶς τοῦ 1930 ὠφείλεται ἀκριβῶς στὴν ἐσφαλμένη γεωστρατηγικὴ ἀνάλυσι καὶ στὴ συνεπακόλουθη ἀσαφή στόχευσι, ὡς ὁ πόλις ἡμίδοισε τὸν απορίτητο θετικὸ δυναμισμὸ στὴν ἘλληνοΤουρκικὴ Προσέγγιση διῶς καὶ στὴν τότε Βαλκανικὴ Συνεννόση καὶ ΒαλκανοΜικρασιατικὴ Ὁλοκλήρωση.

Πέραν τούτου μείζονος αὐτοκοινωνικήτως καὶ ώς ἀποτέλλεται πολλούς

Τά άρθρα 4-6 και 23 της Συνθήκης προβοστορίζουν τις έξαιρεσις στις προβοστομένες από την Συνθήκη διαδικασίες επιτύλωσεων των διαφορῶν.

Δεν ύπαγονται στις διαδικασίες περαστίσεως της κυριαρχίας του.

Από τους δύο θρούς και τις διαδικασίες της Συνθήκης έξαιρούνται κατά βασινές περιμένωνται ζητήματα αναφεύντα στο πα-

μειονεκτήματος και ως αποτέλεσμα ουα αύτου, τη Σύστημα Ελληνικής Τουρκικής Προσεγγίσεως το 1930 πάσχει σχετική συμβατική άπολιθωσι, την οποία θμως από το δύλλο μέρος επέβαλλε η διάθεση της οποίας ήταν στοιχείο της

Δεν σημανεια τη γενικη σταθμησιες:
 1) Ζητήματα που έχουν γεννηθή από γεγονότα προγενέστερα της Σύνθηκης και ιαναφερόμενα στην παραλλήλη (Άρθρο 4)

ρελθόν, ζητήματα που άφορούν εσωτερικές δικαιοδοσίες, διαφορές περί τών οπίουν ύπαρχουν ειδικές ρυθμίσεις άντιμετωπίσεως των, θέματα ως πρός δόσον τό δυνατόν υποχρεωτική άντιμετωπίσεως των διμερών διφορών, χωρις άποτελμάτως οι νόμοι των φορών, καταστάσεις ά-συναρτητικής. Πρός χάριν της υποχρεωτικής.

στο παρέλθον (άρθρο 4).
 2) Διαφορές σχετιζόμενες μὲ θέματα καὶ διαδικασίες ἐπιλύσεων τῶν περὶ τῶν ὄποιων ὑφίστανται εἰδίκεις Συμφωνίες μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν (άρθρο 5).

Ιωνίων τῶν, εξετάσας ἡ πρόταποπτα τὰ δύο μέρη συμφωνοῦν νὰ θεωρήσουν ὡς ἐμπίπτοντα στὴν ἀποκλειστικὴ ἀρμοδιότητα τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ τέλος ζητήματα έθνικῆς κυ-
 τικῆς ἀντιμετώπισεων τῶν προβλημάτων, ἡ Συνθῆκη σιοθέτη τὴν ὁμοιόμορφο μέθοδο ἀντιμετωπίσεως τῶν, ἐπὶ θυσίᾳ τῆς ἀπετελεσμάτων τηνεράσα διασφαλίζεις ἀποδέκεται ἀπολύτως τῶν. Με τὰ

μεθόδου επιλύσεως των. Με τη Στρατηγική 'Ολοκλήρωση της ΕλληνοΤουρκικού συνδυασμού

ρικές δικαιοδοσίες μας εκ των δύο χωρών (π.χ. σε δικαστικές άρμοδιότητες). Είναι αύτές τις περιπτώσεις τό διάλογο μέρος πρέπει να περιλέγεται εύλογο χρόνο για την περάτωση τών διαδικασιών τών άρμοδιών έσωτεροι κώνων μετωπισθείσας αναφορεμένων στρατηγικών διαφορών κατά την Συνθήκη είναι κατά σειρά:

1) Διμερεῖς Διπλωματικές Διαπραγματεύσεις.

2) Παραπομπή σε κοινά όρι-ζόμενη Επιτροπή Συνδιαλλαγής (Έπος Διαμεσολαβήσεων)

δικαιοδοτικῶν ὄργάνων τοῦ ἐν λόγῳ μέρους καὶ τὴν ἔκδοσι σχετικῆς ἀποφάσεως (Ἄρθρο 6). Μετὰ ἀπὸ αὐτό, τὸ δεύτερο μέρος μπορεῖ νὰ ἐπιμείνῃ τὸ διαγήρηστο τὸ θέμα στὶς διαδικασίες Συνδιαλλαγῆς καὶ Διαιτησίας ποὺ προβλέπει ἡ Συνθήκη. Έὰν τότε τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο ἐν τέλει ἐκδώσει ἀπόφασι κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἑσωτερικῆς ρυθμίσεων τοῦ πρώτου μέρους, καὶ ἂν τὸ Συνταγματικὸ Δίκαιο αὐτοῦ τοῦ μέρους δὲν ἐπιτρέπει, ἡ ἐπιτρέπει μερικῶς μόνο, τὴν ἔξαφάνισι τῶν συνεπειῶν τῆς ἑσωτερικῆς ρυθμίσεως, τότε συμφωνεῖται ὅτι τὸ δεύτερο μέρος θὰ δεσμεύῃ τὴν ἔξαφάνισι τῶν συνεπειῶν τῆς ἑσωτερικῆς ρυθμίσεως.

χθῆ ἄλλη ἴσοδύναμη ἱκανοποίησι. Τὸ ἑστατερικὸ Δίκαιο εἶναι ἰσχυρώτερο τοῦ Διεθνοῦς.

4) Τὸ σπουδαιότερο: οἱ διατάξεις τῆς Συνθήκης δὲν ἐφαρμόζονται σὲ θέματα, τὰ ὅποια, σύμφωνα μὲ ίσχύουσες Συνθήκες μεταξὺ τῶν Υψηλῶν Συμβαλομένων Μερῶν, ἐμπίπονται στὴν ἀμφορία της τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, οὔτε σὲ θέματα τὰ ὅποια ἀναφέονται σὲ δικαιώματα ἔθνη-

ση μία στρέφει βασικὰ καὶ ελαστική ταυτοχρόνων Διμεροῦς προσεγγίσεως ἀντιθετικῶν ἵστορικῶν περιπλοκῶν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν. Βεβαίως, τὸ σύστημα δὲν μπορεῖ νὰ ἐμπεδωθῇ, νὰ λειτουργήσῃ καὶ νὰ ἁπόσωθη καρπούς χωρὶς Στρατηγικὴ Σύγκλισι τῶν δύο χωρῶν. Καὶ εἶναι ἀσφαλῶς ἔνας προεπιβαλλόμενος Στρατηγικὸς Συνδυασμὸς στὸ Γεωπολιτικὸ Δυναμικὸ μὲ στηλικατάρια, οἰκανάρια, μεταρρυθμικά, μεταρρυθμικά στοιχεῖα, μὲ τρίτο συνδιάλασσον διαμεσολαβοῦν μέρος τὴν Οκουμενικὴ Ἕγεμονικὴ Δύναμη καὶ ἐν συνεχείᾳ, ὡς ἀπότελεσμα τῆς πρόσδου τῶν Δισπαραγμάτων, διαφορικὴ παραπομπὴν ἐκκρεμῶν θεμάτων σὲ διφορά δργανα καὶ τρόπους ἐπιλύσεως, ἀπὸ τὴν διμερή συμφωνία μέχρι τὸ Διεθνὲς Δίκαιο.

*Τα ανάκτορα Ντολμά
Μπαζέ στον Βόσπορο
οικοδομηθέντα απί Σουλ
τάνον Αμπντούλ Μετζίτ
(1839-1861) μετά τον
Κρηταικό πόλεμο. Ενδια
φέρουσα σύζευξις αρ-
χαιοανατολικής αρχιτε-
κτονικής αντιλήψεως κα
νεοκλασσικισμού.*

πισσα. Όταν τόν Φεβρουάριο τού 1931, κατέ τήν διάρκεια ένδος το-
πικού ΈλληνοΒουλγαρικού συνο-
ριακού έπεισοδίου, Έλλην στρα-
τιώτης έχαιρε τήν ζωή του, ή Κυ-
βέρνησης Βενιζέλου δέν έδωσε τις
άρμοδουσες προεκτάσεις στὸ γε-
γονός (άντιθέτως πρὸς τὰ γεγονό-
τα τοῦ Πετριτσίου τὸ 1925 ἐπὶ
Στρατηγοῦ Παγκάλου).

Ἡ Τουρκία ἦταν ἡ μόνη Βαλκανι-
κὴ χώρα εύρισκομένη εἰς ὄντως
καὶ κανονικῶς φιλικές σχέσεις μὲ-
τήν Βουλγαρία. Οἱ υπάρχουσες
διαφορές ὑποβαθμίθησαν ἀπό
την Βουλγαρία εἰς τὴν προσπάθεια
ἔξαστασις εὐθέως τῶν νώτων τῆς
ὑπὲρ τῶν κυρίων βλέψεων τῆς στὸ
Μακεδονικό, τήν δίοδο πρὸς τὸ Αι-
γαῖο, τήν Dobrudja στήν Παρευ-
ξείνιο Ρουμανία. ΤουρκοΒουλγαρι-
κὴ Συνθήκη Οὐδέτερητάς καὶ
Διατήσις ὑπεγράφθη (3.1929),
καὶ Εμπορικὴ Συμφωνία (5.1930).
Ἡ Τουρκία ένδιεφέρετο ἐντόνως
γιὰ τὴν ξεμάλυνσι τῶν Έλληνο-
Βουλγαρικῶν σχέσεων, ἐπιδιώ-
κουσα τὴν ἀπόσχανσι τῆς καθαρ-
ρὰ Βαλκανικῆς Δυναμικῆς στὸν
ΒαλκανοΜικρασιατικὸ γεωπολι-
τικὸ χῶρο. Παρ' ὅλα αὐτά, τὰ
πράγματα ἀκολούθησαν τὸν φυ-
σικὸ ροῦν τους, καὶ στὶς 9.2.1934
(ἐπὶ κυβερνήσεως Τσαλδάρη) συ-
νεπήχη ἡ Βαλκανικὴ Συνεννό-
σης (Ἐλλάς, Γιουγκοσλαβία, Ρου-
μανία, Τουρκία) χωρὶς Βουλγαρία
καὶ Ἀλβανία, εἰς τὴν ὅποια ἐπρό-
κειτο ὅμως μᾶλλον γιὰ ἀποκατά-
στασι τῆς βατόματος τακτικῶν διαβού-
λευσεών τῶν χωρῶν - μελῶν, εἰς
πολιτικούς καὶ οἰκονομικούς το-
μεῖς, μὲ σκοπὸ τὴν σύσφιγξι τῶν
σχέσεων, τὴν ἐγγύησι τῆς ἀνεξαρ-

τησίας και ἐδαφικής ἀκεραιότητας τῶν ὑπογεγραμμένων κρατῶν, καὶ, εὐκάτια, τὴν ὄντα πτυξὶ κοινῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ συστήματος Ἀσφαλείας. Ἐπειδει-
κατέστη τοῦ ἀρχιν καὶ ὡς ιδέα γιὰ μία
ἡπτα τῆς Ἰταλικῆς ἐξωτερικῆς
Πολιτικῆς στὴν περιοχή. Ἄλλα
Ἐλληνικές καὶ Τουρκικές αναστο-
λὲς συνέχισαν τὴν στρατηγικὴν
σαφήνεια καὶ ἐπομένως ἀποδυ-
νάμωσαν τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ Συμφώνου. Ἔνω δηλαδὴ τὰ
συμβαλλόμενα μέρη ἔπειτε προ-
τίστως νὰ συνδυασθοῦν καταλλή-
λως μὲ τὴν πλοκὴ τῶν ἐπιρροῶν
στὸ δυναμικό πεδίο τῶν Μεγάλων
Δυνάμεων, ἐπελεξαν ἀντιθέτως
μία οὐτοπικὴ οὐδετερότητα ἡ
ὅποια καὶ τελικὰ ἀγρίστευσε τὴν
δειτουργικότητα τοῦ Συμφώνου.
Ἐτοι ἡ ὁρθὴ ἐγκατάλειψις τοῦ
Ιταλικοῦ Συνδέσμου δὲν ἀντεκα-
τεστάθη ὅποι ἄλλο συμφέροτερο.
Υιοθετήθη Στρατηγικὴ ἐξασφαλί-
σεως τῶν ἐσωτερικῶν συνόρων
τοῦ ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ πε-
δίου ἀπὸ ἐπίθεσι εἰς τὴν ὅποια
συμμετεῖχε κάποια χῶρα τοῦ πε-
δίου, χωρὶς πολιτικὴ Ἀσφαλείας
κατὰ τῶν ἐνδεχομένων ἐξωτερικῶν
ὡς πρὸς τὸ σύστημα (Μεγάλων)
Δυνάμεων. Έτοι τὸ ἄρθρο 3, τοῦ
συνήμενου πρωτοκόλλου καθαρίζει: «Ἐάν μία ἐκ τῶν ὡς ἐνω συμ-
βαλλομένων πλευρῶν πέσῃ θύμα
ἐπιθέσεως ἐκ μέρους οἰασδήπο-
τε ἄλλης μὴ Βαλκανικῆς Δυνά-
μεως καὶ ἐάν Βαλκανικὸς Κράτος
συμμετάσχῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπίθε-
σι, εἴτε ταυτοχρόνως εἴτε ἀργό-
τερον, τὸ Σύμφωνον Βαλκανικῆς
Συνεννοήσεως θὰ τεθῇ εἰς πλήρη
ἔφαρμογή ἔναντι αὐτοῦ τοῦ Βαλ-
κανικοῦ Κράτους: «Ἐάν δηλαδὴ
π.χ. ἡ Γερμανία ἡ Ἰταλία ὑπο-
κινοῦσε ἐπίθεσι τῆς Βουλγαρίας
κατὰ τῆς Γιουγκοσλαβίας ἐνῷ
ταυτοχρόνως ἐπειθέτο κατ’ αὐ-
τῆς ἀπὸ Βορρᾶ, τὸ Σύμφωνο θὰ
ἐνεργοποιεῖτο κατὰ τῆς Βουλ-
γαρίας μόνον. Ἐάν δημος ἡ Βουλ-
γαρία δὲν ἐπειθέτο, ἡ Γιουγκο-
σλαβία θὰ ἀνελάμβανε τὴν ὅλη
κρούσι τῆς ἐξωτερικῆς (Μεγάλης)
Δυνάμεως χωρὶς ὑποχρέωσι συ-
ναλληλάσσεις ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν
συμβαλλομένων χωρῶν.» Ἡ ἀρχὴ
τῆς οὐδετερότητος ἦταν αὐτὴ ποὺ
κατέσπει τὸν ἀνεγέργο οὐδαειστικά
τὴν Βαλκανικὴ Συνεννόση, ἔνα
forum ἐν πολλοῖς συζητήσεων και-
ἀνταλλαγῆς ὀποφεύον.

* ΟΥΝΕΧΙΣΤΑΙ

*Η υπογραφή
της Ελληνουρκικής
συνθήκης του 1930
(Βενιζέλος και Ινονοί)*

Χάρτης των Βαλκανίων του γεωγραφου Herman Moll (1717). 1) Το θέατρο του Ρωσούρκικου πολέμου (1710-1711): Νίκη της Πύλης επί του Τσάρου Πέτρου. 2) Εκοτρατεία της Πύλης εις την Πελοπόννησο κατά της Βενετίας (1715): Ο Ελληνικός πληθυσμός στρέφεται υπέρ των Οθωμανικών στρατευμάτων. 3) Πόλεμος της Αυστοκρατορίας Αψβούργων κατά της Πύλης εις υποστήριξι της Βενετίας. Ανατριακή εκοτρατεία εις τα Βαλκάνια. Συνθήκη του Passrowitz (1718) δίδει στην Μοναρχία των Αψβούργων την Βόρειο Σερβία (με Βελιγράδι) και το Banat της Temesvar.

Του Απόστολου Λ. Πιερρή

Καθηγητού Φιλοσοφίας Ι.Β.Ρ.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ
ΑΝΑΛΥΣΗ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η Διπλωματική Ήπα της Ελλάδος κατά την Κρίσι των Ιωα και οι Συνέπειές της

ΜΕΡΟΣ Θ'

H Διαιτησία ώς μέθοδος έπιλύσεως διακρατικών διαφορῶν εἶναι άπό τὴν φύσι τῆς περιωρισμένης ἐμβελείας. Τὰ Κράτη εἰναι! άπόλυτα ύποκείμενα πολιτικοῖστορικῆς δράσεως, ποὺ δὲν δεσμεύονται στὸ οἰκεῖο πεδίο άπό τίποτε ἄλλο ἔκτος ἀπὸ τὴν ἔλλογο βούλησι τῶν. Κανεὶς ύγιης ὄργανισμὸς δὲν θέτει τὴν ἐπίλυσι ζωτικοῦ ἢ σημαίνοντος προβλήματος του ἐν σχέσει πρὸς ἄλλον ὑπὸ τὴν ὑποχρεωτικῆ κρίσι τρίτου. Κάθε ύγιης ὄργανισμὸς ἐπιδιώκει στὴν περίπτωσι σημαντικῶν ἴδιων διαφορῶν νὰ ἔχῃ τὴν ἀποκλειστικὴ εὐθύνη λήψεως τῶν τελικῶν ἀποφάσεων, ἐστω καὶ ὑπὸ πίεσι. Κάθε ύγιης ὄργανισμὸς ποὺ αἰσθάνεται βέβαιος ὅτι μπορεῖ νὰ προσφέρῃ δημιουργικὰ στὴν συνολικὴ τάξι προτιμᾶ τὴν ἐνέργο, ἐλευθέρα διαμεσολάβησι ἐνὸς ἀποτελεσματικοῦ (καὶ ἄρα ισχυροῦ) τρίτου ἀπὸ τὶς ἄχρωμες ὑποχρεωτικές διαιτησίες φαινομένης οὐδετερότητος. Ο ἀδύναμος ὄργανισμὸς φοβᾶται τὴν ἀχροστία του· καὶ προσπαθεῖ νὰ καλυφθῇ ἀπεμπόλων τὶς εὐθύνες χειρισμοῦ τοῦ πεπρωμένου του. Εχει ἐσωτερικὴ κρίσι ταυτότητος· ἐπιζητεῖ νὰ συχνευθῇ σὲ εύρυτερα παρακμιακὰ σύνολα· καὶ ἀποφεύγει συστηματικὴ τὴν οὐσιαστικὴ ἀντιμετώπισι προβλημάτων. Εἶναι ἀσθενής.

Ίδου ὁ Νεοελληνικὸς Στρουθοκαμηλισμός καὶ η καλπάζουσα Βιομηχανία τοῦ Ψεύδους.

Η ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ ΩΣ ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΠΙΛΥΣΕΩΣ ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

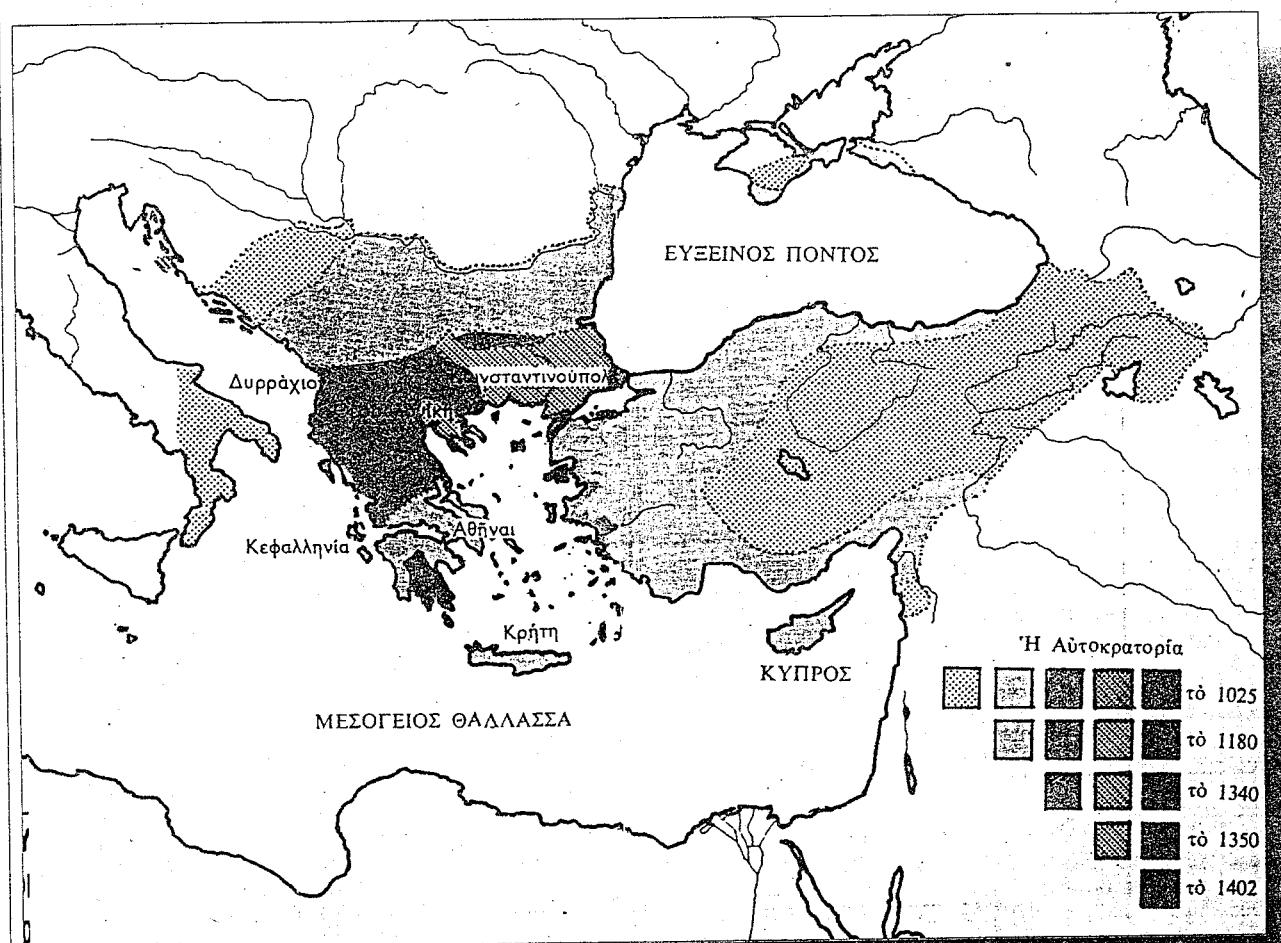
H Διαιτητικὴ μέθοδος ἐπιλύσεως διακρατικῶν διαφορῶν συνίσταται στὴν ἀπὸ κοινοῦ μεταξὺ τῶν διαφερομένων χωρῶν παραπομπὴ τῆς ἀντιδικίας τῶν εἰς συμπεριφένειαν. "Οργανοὶ (μόνιμο ἢ σχηγκροτούμενο ἐπὶ τούτῳ γία τὸ ὑπὸ διφύιν θέμα) μέρη τῶν προτέρων ἀνειλημμένη υποχρέωσι ἀποδοχῆς τῆς κρίσεώς του ἐπὶ τῆς διαφορᾶς. Η Διαιτητικὴ ἀρμόδιεις κατὰ φύσι τοῦ περίπτωτος πληροῦσα τὰς ἀκόλουθες συνθήκες:

α) νὰ εἶναι καθ' ἐαυτὴ ἡ σύνονος σχετικὴ σημασία;

β) νὰ μήν ἀνήκει εἰς εἰς εἰς εὐρύτερο ὄχυναμικὸ πεδίο ἐν ἐνεργείᾳ διαφορῶν μεταξὺ τῶν δεδομένων χωρῶν.

γ) νὰ μήν ἀνήκῃ εἰς εἰς εἰς εὐρύτερο πεδίο διαφορότητος ἐν δυνάμει, τοῦ ὅπου οἱ μὴ ἐνεργοποιησάς νὰ εἶναι συμπιπτουσα πολιτικὴ ἀμφοτέρων τῶν χωρῶν (πβ. φύλο 29.4.1996).

Η Διαιτησία προφανῶς δὲν ἐνδείκνυται καὶ δὲν εἶναι ἀποδεκτὴ προκειμένου περὶ ζητημάτων εἰς τὰ ποιά ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐμπλέκονται ζωτικὴ ἢ, εστω, μείζονα συμφέροντα τῶν διαφερομένων χωρῶν. Εἳναι γιὰ διαφόρους λόγους ἔξωτερικοὺς ὡς πρὸς τὸ κρινόμενο θέμα, τοῦτο ἀναχθῆ εἰς Διαιτησία ἐνῷ εἰς τὸ ἀποτελεῖται ζωτικὴ ἢ μείζονα διαφορά, εἴτε συστηματικὰ συναρτάται μὲ τέτοια διαφορά, τότε ἡ Διαιτησία δὲν εἶναι γνησία, καὶ οἱ διαδικασίες τῆς εχουν παραχωρῆσθαι ἐκ τῶν πρότερων ὥστε Διπλωματικὴ, Πολιτικὴ λύσις νὰ παρουσιασθῇ ὡς Διαιτητικὴ Ἀπόφασις πρὸς εὐχερεστέρα ἀποδοχῆ ἀπὸ τὸ δυστροποῦν μέρος τῆς διαφορᾶς.

Η διαδοχική υποκατάστασης τῆς Βυζαντινῆς από την Οθωμανικὴ Αυτοκρατορία.

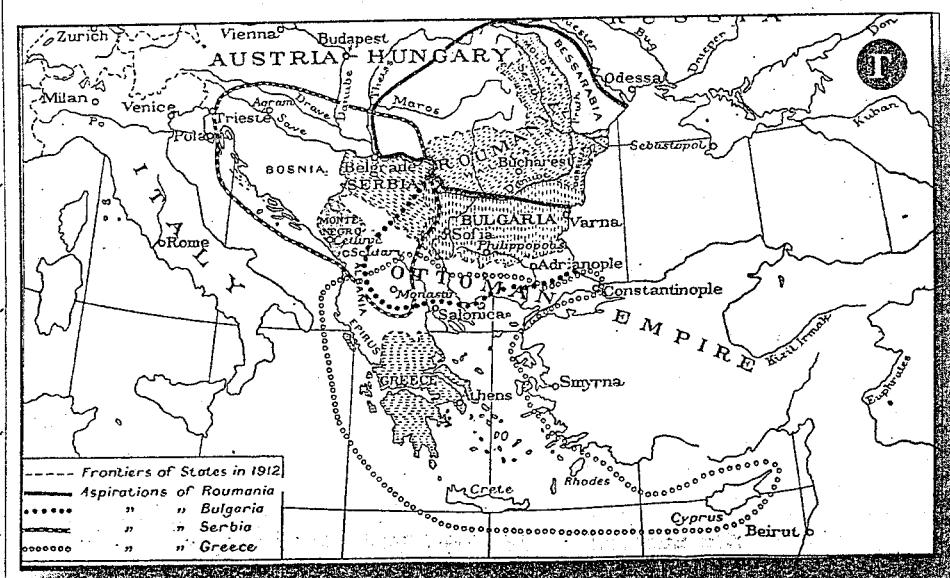
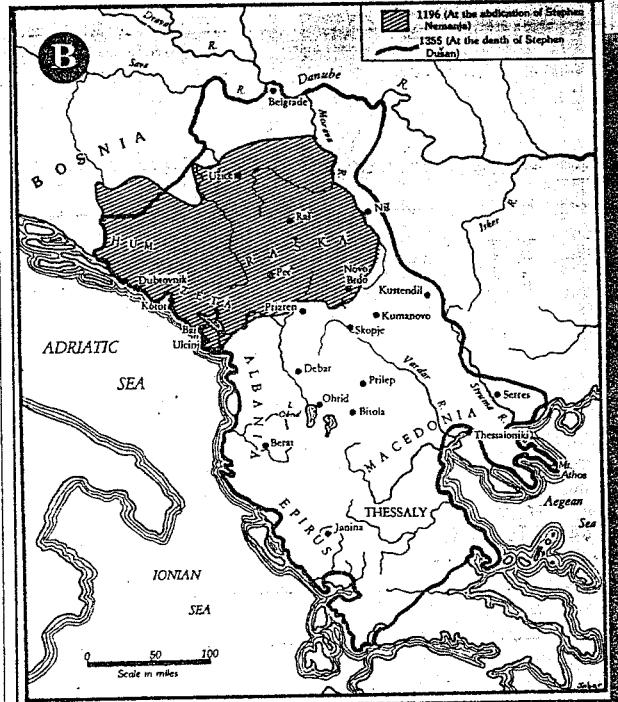
καὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν διαφορῶν που ἀρμόζουν στὴν Διαιτητικὴ Διαδικασία, ἀνευρίσκονται νὰ λειτουργοῦν εἰς ὅλες τὶς περιπτώσεις ἐπιπτυχοῦν ἢ μὴ ἐφαρμογῆς τῆς.

Α) Τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα συνιστᾷ τὴν ἐστία τῆς Δυναμικῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ πεδίου ἐπιρροῶν στὰ Βαλκανία ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴ περίοδο μέχρι σήμερα. Οἱ συνδυασμοὶ ποὺ ἀνεπτύχθησαν στὸν Βαλκανικὸ χώρο μετὰ τὸ 1908 (προσάρτησις τῆς Βοσνίας - Ἐρζεγοβίνης στὴν ΑύστροΟύγγρηκη Αυτοκρατορία) μεταξὺ τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν, κυρίως Ἑλλάδος - Σερβίας - Βουλγαρίας, καὶ ὡδήγησαν στὸν Α' Βαλκανικὸ Πόλεμο καὶ τὴν κατάρρευσι τῆς Οθωμανικῆς Κυριαρχίας στὸ Βαλκανικὸ γεωπολιτικὸ πεδίο, ἐπανέφεραν τὴν δυναμικὴ δομὴ στὴν Βυζαντινὴ περίοδο ἀνταγωνισμοῦ ἐπικρατήσεως.

Οἱ Συνθήκες τοῦ 1912 που προγήθησαν τὸν Α' Βαλκανικὸ Πόλεμο ἀφήναν ἐπολλοῖς τὸ θέμα ἀδιαφόριστο. Μόνον ἡ πρώτη στὴν σειρὰ ΣερβοΒουλγαρικὴ Συμφωνία (Μάρτιος 1912) προέβλεπε μία κατ' ἀρχὴν διανομὴ τῆς Ἄνω Μακεδονίας καὶ διαδικασία μεταγενεστέρας συμπληρώσεως τῆς. Η Βουλγαρία ὑπεστήριξε τὴν ἰδρυσι ἐνὸς Αύτονόμου Μακεδονικοῦ Κράτους, μὲ τὴν προσπική τῆς μελλοντικῆς ἐν τέλει ἐνσωματώσεως του στὴν Βουλγαρία. Η Σερβία ἀντιθέως ἐπέμενε σὲ μία συμπεφωνημένη διανομή τοῦ 1913.

Ο αγώνις κυριαρχίας καὶ επιρροῶν στὴ Βαλκανικὴ κατά τη Βυζαντινὴ περίοδο. (Α) Η Βουλγαρικὴ προβολή. (Β) Η Σερβικὴ προβολή.

Ο αγώνις κυριαρχίας καὶ επιρροῶν στὴ Βαλκανικὴ κατά τη σύγχρονο περίοδο από τα τέλη τοῦ 19ου αἰώνος. (Γ) Οι μείζονες διεκδικήσεις των Βαλκανικῶν πόλων τοῦ 1912. (Δ) Η επιτευχείστα διανομή τοῦ 1913.

Η Διπλωματική Ήττα της Ελλάδος κατά την Κρίσι των Ιμια και οι Συνέπειες της

συνέχεια από την σελίδα 7

ουιάνας ένέτειναν τήν ρεπτανική πίεση πρός Δυτικά. Το 1880 ή Αγγλία γιειρε' διεκδικήσεις είς δάφη δυτικά του Εσσεκούτιπο, περιελαμβάνοντα δόλον όν κάπτω ρού του Cuyuni, στα πότα προσβήται καὶ εἰς *de fact* ἐγκαταστάσεις καὶ ἐκμε-
αλλεύσεις. Το 1886 ή Βενε-
ζουέλα ἤξινας διένει πότελέ-
ματος την ἀποχώρηση τῶν
ρεπτανῶν οἱ ἀπλωτικές
χέσεις μεταξὺ τῶν δύο χω-
ῶν διεκόπησαν τὸ 1887.
ατὰ τὴν ἐπομένη δεκαετία
Βρετανία ηὔξανε τις
ιεκδίκησεις της καὶ εἶχε
θάσεις ών πάσιτη τὰ ἔδαφα
ἔχοι καί τοῦ Δέλτα τοῦ Ορί-
οccο (κυρίου ποταμοῦ τῆς
φρειστάτης Νοτίου Αμερι-
πη). Η αύξασθαι καὶ ἀνιστρ

Η συνοριακή διενέξις απίστατο λοιπὸν ἐδαφικό ήτημα μεγάλης κλίμακος. Η βρετανική Κυβέρνησης ρνεύτη ἐπίμονα νὰ ἀποδεθῇ Διαιτησα ἐπὶ τοῦ προνόμιου παρὸ τὴν Ἀμερικανικὴ ἐπιμονὴ ἐπὶ τούτου. Ο Λόρδος Salisbury εἶχε ἔκεισε εὐκρινῶς τὴν Ἀγγλικὴ θέση: Η διεκδίκησις τῆς

Βενεζουέλας είναι τόσο εύρωνα φάσματος που θέτει έναν άμφιβολό συμφέροντα και δικαιώματα τα οποία δεν είναι δυνατόν να διευθετηθούν από μία απεριόριστη Διαιτησία... Εκτείνεται στο δύο τρίτα της Αποικίας της Βρετανικής Γουιάνας: προσβάλλει τίτλους που δεν έχουν τεθῆνταν ή αμφιβολώ για πολλές γενεές... Η αποψία της Κυβερνήσεως της Αυτής Μεγαλείστητος είναι ότι οποιούδή τότε άγικεμένο πήγα διαφορᾶς είναι μείζονος σημασίας και άναφέρεται σε δικαιώματα τα οποία άνήκουν σε εύμεγέθη πληθυσμό και είναι βαθύτατα προσφιλή εις αὐτόν, τότε άπαιτούνται ίδιαίτερες προφυλάξεις εναντίον οιασδήποτε κακοτοκίας της Δικαιούσης.⁷ Υπό ασφυκτική πίεση έκα μέρους των Η.Π.Α., ή Αγγλία συνεφώνησε τελικά μὲν νὰ γίνη προσφυγή εἰς Διαιτησία, άλλο διότι τὸ δρόμο νὰ καταστῇ μέρος τοῦ νομικοῦ πλαισίου κρίσεως οτι πεντηκονταετής πραγματική κατοχὴ συνιστᾷ πλήρη κυριότητα. Οι ίδιαίτερες προφυλάξεις τοῦ Λόρδου Salisbury συνίσταντο στὸ νὰ ἐνσωμα-

τωθῆτ στὸ νομικὸ πλαίσιο κρίσεως ἡ ἔγγυητις τοῦ ἀδιαταράκου σύμφερόντων καὶ δικαιωμάτων σημαντικοῦ πληθυσμοῦ καὶ μακρᾶς πραγματικῆς ισχύος, παρὰ τὴν νομική ἀκυρόττητά των.

Βιβλίους Αἰσθητικῶν
[κατέτεστησαν εφ' ημίσιοιν ἀποστιλλέντες ὅ
βιτητηρίας πρόσθιεσδόν
δε τῇ χώρᾳ ὑπάρχειν ὑπάρχειν
ολον οὐκ ὅν ἐπεστολα
ὑπογνοῦν τίνας χρόνον
Ιούνιον γάρ ημῖν ἐποι
τῶν Ποιηνέων ποεσθ
[κατέβαν πορρὸ τῶν Πο
[κατέβοντα]

πενήντα έτῶν θὰ συνιστῷ
εγκυρού τίτλο. Οἱ Διαιτητὲς
μποροῦν νὰ θεωρήσουν τὸν
ἀποκλειστικὸ πολιτικὸ
ελεγχὸ μιᾶς περιοχῆς, δῆτας
καὶ τὴν πραγματικὴ ἐγκατά-
στασιν εἰς αὐτήν, ἐπαρκὴ

Σαμιῶν τῷ βρούμητι τῷ τα-
δι τε πρεσβεῖοι παδὸς ὑμῶν
εἶρο τῆς χώρας ἡς ἔτι γχαν-
έψθη μιῶν. εἰ μὲν οὖν πρό-
[τι]οσσούντων ἔτῶν ἔχειν καὶ
μιέδω τὴν κοίσιν νῦν δὲ
πάντελως γεγονέναι τὴν
οὐντο τὴν μηδέναν ἐν τοῖς
ιεἴ οὐ μηγὶ ὀλλεῖτεδη π-
νεων, ἀναγκαιον ἦν διακού-

Η αρχὴ της Διαιτητικῆς

γιὰ τὴν θεμελίωσι ἐναντίου
κατοχῆς ἢ γιὰ τὴν σύντασι
τίτλου ἐκ κεκτημένου δι-
καιώματος.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τό
ἀντικείμενο τῆς Διαιτησίας
περιωρίσθη στὶς περιοχὲς
ὅπου δὲν ὑπῆρχε μαρκᾶς
διαιρείας νομῆ ἢ κατοχὴ ἀπό
Ἄγγλους ἀπόικους, δηλαδὴ
καὶ οὐσίαν στὴν ὑπάρχουσα
μεθοριακὴ ζώνη. Ἔτσι τὸ

θέμα μετέπεσε ἀπό διεκδί-
κησι ἐκτεταμένων ἐδισφῶν
βάσει τῆς νομικῆς ἀμφισβή-
τήσεως τῆς de facto Ἀγγλι-
κῆς κυριαρχίας ἐκεῖ, εἰς νο-
μική κύρωσι τῆς ύπορχού-
σης συνοριακῆς γραμμής

τὸ θηριώδειαν
καὶ οἱ πάροι τῶν Ποιῶν
νὴμα [φισ-]
εἰδειμεν τιν
νι νέμει[ι]ν καθ[η-]
ὑπελαμβάνομεν
πειμβασίν[ν]
τροτερούν λόγοις οἱ
κρίσαιν οἱ τε παρόντιμοι[ν]
ταῦτα ἀπεγδιδότα[ι παρόντε-]

κρίσεως του Λυσιμάχου.

μὲν ἐνδεχόμενες τροποποιή-
σεις τῆς χαράξεως της βά-
σει τῆς διαρκείας τῆς Ἀγ-
γλικῆς παρουσίας. Τὸ ζῆτη-
μα ἀπό νομικὸν ἔγινε πραγ-
ματικό, ἀφοῦ προηγουμέ-
νως συνεφωνήθη διὰ μεσο-
λαβητικῆς διαπραγματεύ-
σεως (Η.Π.Α. - Βενεζούελα -
Βρετανία) τὸ νομικὸν πλαί-
σιο ἐντὸς τοῦ όποιού ἔδει
νὰ κινηθῇ ἡ κρίσις του, ἀκό-

μη καὶ ἡ διάρκεια ἐνεργοίσι πορουσίσις καὶ κατοχῆς ικανής νὰ δημιουργήσῃ δικαίωμα κυριαρχίας. Ή Διατησία μόντερη εἰς τὴν Ρωμαϊκή, ή δὲ ἐκδόθεισα απόφασις σις ἦταν ἔξιστορροπτηκή: περὶ τὸν κάτω ροῦ τοῦ Συντάγματος, υπὲν περιοχῆς ἀπέδιδετο στὴν Γουϊάνα, ἀλλὰ τὸ ὄλο Δελτίον Amacuro τοῦ Orinoco ἐκύρωντο ὑπὲρ τῆς Βενεζουέλας. Η περίπτωσις δεικνύει καθαρὰ τὴν φυσικὴ ροή τῶν διαδικασιῶν: διαπραγματεύσεις Βιδιαμεσοδιάβοσης την διαιτησία. Στὴν Διαιτησία καταλήγουν τὰ κράτη ώστε ἀποτέλεσμα βασικῆς συμφωνίας των. Δεικνύει ἐπίσης καὶ τὴν ἐξάρτηση τῶν ἔκαστοτε νομικῶν ρυθμίσεων ἀπὸ τὴν Ἰστορικὴν πραγματικότητα καὶ τοὺς συσχετισμούς δυνάμεων. Η Βενεζουέλα ἔχει καὶ πάλι ἐγείρει ἔδαφικές διεκδικήσεις, ἐνέργειες καὶ σήμερος κατὰ τῆς ἀνεξαρτήτου πλέοντος Γουϊάνας μέχρι τοῦ ἡμίσεων σχεδὸν τῆς ἐπικρατείας της τελευταίας: θεωρεῖ ὅτι ἡ περιοχὴ μέχρι τὸν κάτω ροῦ τοῦ Essequibo πρός Ανατολάντης ἀνήκει. Επιζητεῖ τὸν περιορισμὸν τῆς Γουϊάνας στὸ

πόλεων ὡς ἀντιστοίχους πράκτορες τῶν συμφερόντων τῶν. Ἐχει σωθῆ ἐπίγραφή κολοβή ἡ ἀπίστολη τοῦ Λυσιμάχου πρὸς τοὺς Σαμίους, εἰς τὴν ὁποίᾳ περιελαμβάνοντο περιληπτικά πρακτικὰ τῆς διαδικασίας καὶ ἡ ἀπόφρασις. Ἡ κρίσις (ἴαν καὶ ἐλεύθειρε τὸ σχετικό τμῆμα τῆς ἐπιγραφῆς) φαίνεται ἡταν εύνοια γιὰ τοὺς Σαμίους. Ἡ Προΐηνη εἶχε προσφύγη στὸν Λυσιμάχο ἐλπίζουσα σὲ εὐμενὴ ἀντιμετώπισι του συνεπείδη συμμαχίας της μὲ αὐτοῦ σὲ πολεμικές ἐπιχειρήσεις κατὰ τὸ 285 π.Χ., ἔξ αιτίας τῆς ὅπιας διΒασιλεύς εἶχε ἥδη ἐκφράσει λόγῳ καὶ ἐργῷ τὴν εύνοια του πρὸς τὴν πόλι.

Κατά την ἀκροαματική διαδικασία τῆς Διαιτησίας καὶ ἀπὸ τὰ υπόβαθρά την ἔγραφα ἔγινε σαφές διτὶ ἡ πραγματική βάσις διεκδικήσεως τῆς μὲν Πριηνῆς εκείτο στὴν ἀρχική νόμιμο κτῆσι τῆς ὁμιλιοθητουψέννης περιοχῆς, τῆς δὲ Σάμου στὴν ἐπὶ μακρὸν *de facto* κατοχῇ τῆς, ἐκ προγόνων.¹ Τὰ κύρια ἴστορικά γεγονότα κατὰ τὴν Πριηνική ἐκδόχῃ ἐκτίθενται συμπτυκωμένα, ἔχει δῆμος χαρῆται ἀντίστοιχος Σαμία διηγήσις. Γιὰ τὸν Λυσίμαχο είναι πάντως φανερό διτὶ κύριο παράγοντα στὴν λῆψι ἀποφάσεώς του ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποτελεῖ τὸ γεγονός πόσης διαρκείας εἶναι στὴν πραγματική η ἀποτελεσματική Σαμιακὴ κατοχὴ τῆς Βατινήτιδος. Ἐδώ είναι πρόσφατος ἡ κτῆσις συζητεῖτο θέμα ἐγκυρότητός της, ἐδὼν δῆμος πρόκειται γιὰ μακρὰ καὶ ἐμπεδωμένη κατοχῆ, ἔστω καὶ χωρὶς ἀρχικούς τίτλους, τότε δὲν ἐμφανίζεται διατεθειμένος νὰ ἀλλάξῃ τὸ Ισχύον *status quo*, ἀπλῶς καὶ μόνο διότι στερεῖται τυπικῆς νομιμότητος.

Ἀλλὰ οἱ παράμετροι αὐτοὶ διαδραματίζουν ρόλο ἐν τῇ ἀπουσίᾳ βαθυτέρων τάσεων. Τὸ τελεσίδικο κριτήριο νομιμότητος ἡ κεκτημένου δικαιώματος είναι ἡ οὐσιώδης πραγματικότης. Κανένα νομικὸ (*de jure*) ή πραγματικὸ (*de facto*) Ισχὺον καθεστῶν δὲν μπορεῖ ἐπὶ μακρὸν νὰ σταθῇ ἐνάντιο στὴν δρῶσα λειτουργικότητα ἐνὸς οὐσιώδους δυναμισμοῦ. Η προσπάθεια συντηρήσεως τεχνητῶν καταστάσεων είναι ἐνεργειοθόρα καὶ ἀναποτελεσματική. Τὸ συμβατικὸ δίκαιο ἀλλάζει· δικαιώματα ἀποκτῶνται καὶ χάνονται.

*Συνεχίζεται

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΜΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η Διπλωματική Ήπα της Ελλάδος κατά την Κρίσι των Ιμα και οι Συνέπειές της

ΜΕΡΟΣ Ι'

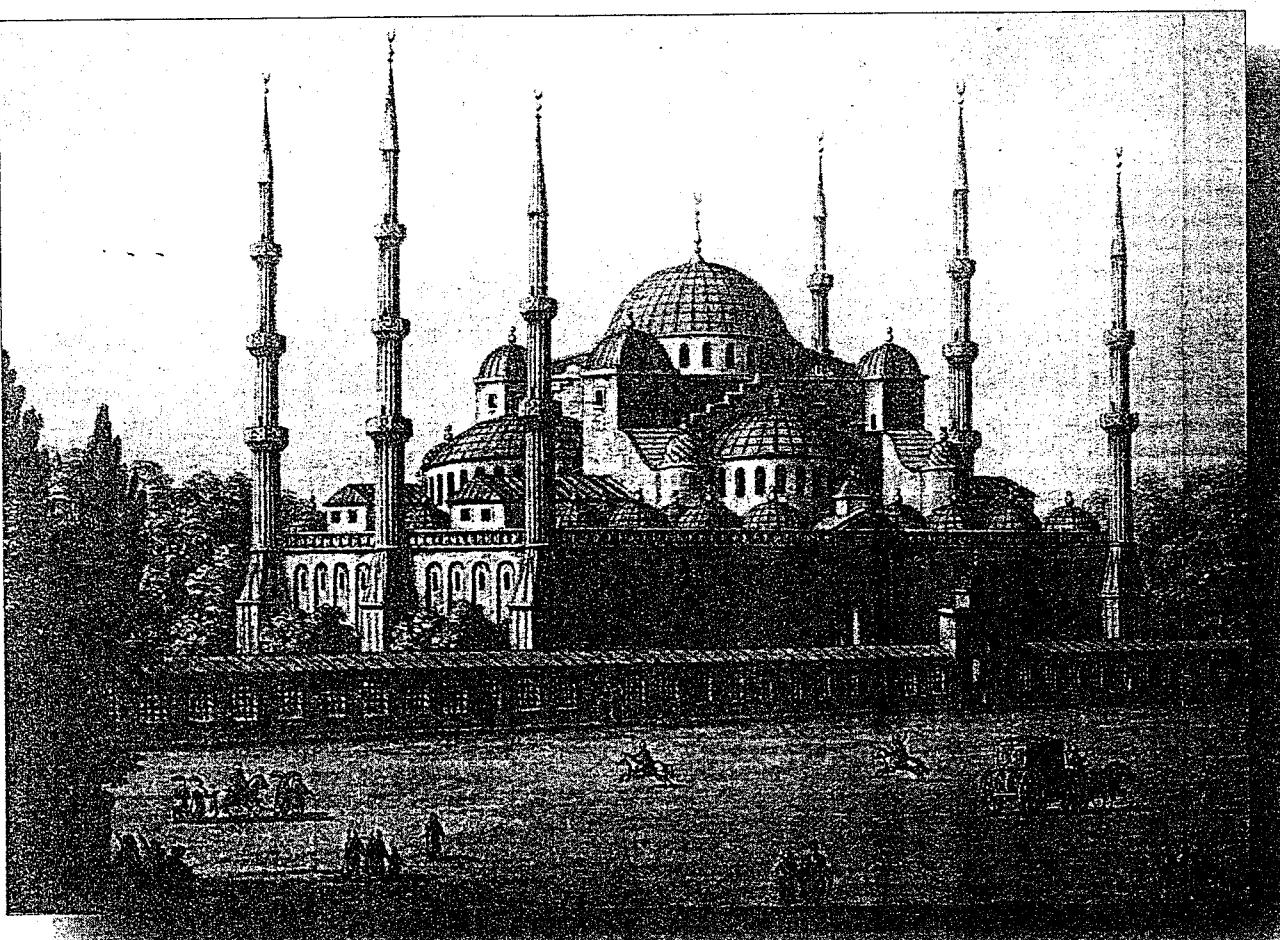
Η Διαιτησία άποτελεῖ άπό τὴν φύσι τῆς τὴν τελευταία βαθμίδα στὴν διαδικασία ἐπιλύσεως μιᾶς σχετικὰ ἡσσονος σημασίας καὶ πάντως μεμονωμένης διακρατικῆς διαφορᾶς. Προϋποθέτει πάντοτε σοβαρές διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῶν διαφερομένων χωρῶν πρὸς καθορισμὸν τοῦ νομικοῦ πλαισίου καὶ τοῦ ἀκριβῶς παρεχομένου τῆς ὑποβλητέας εἰς Διαιτητική κρίσι διαφορᾶς. Κάθε ὑγιῆς χώρα θέλει νὰ ἐλέγχῃ ἀπολύτως τὸ κατά περίπτωσι εἶδος καὶ τὴν ἔκτασί τῆς παραχωρουμένης δικαιοδοσίας εἰς ἔωτερικό ώς πρὸς αὐτὴν Ὁργανοκρίσεως. Η Ἀμερικανική Γερουσία τὸ 1904 ἐθεσμοθέτησε διτὶ κάθε συγκεκριμένη προσφυγὴ εἰς Διαιτησία, περιλαμβανομένης καὶ τῆς ἀπαραιτήτως προϋποτιθεμένης Συμβάσεως - Συνυποσχετικοῦ παραπομπῆς, πρέπει νὰ ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενο χωριστῆς καὶ ρητῆς ἔγκρισεως: δὲν εἶναι οὐδὲκτη δηλαδὴ ἐκ τῶν προτέρων Συμφωνία γενικῆς καὶ ὑποχρεωτικῆς Διαιτησίας ἐπὶ παντὸς ἀναφυσομένου προβλήματος.

Οἱ διαπραγματεύσεις ποὺ θὰ ὀδηγήσουν εἰς Διαιτησία ἀποτελοῦν τὸ σημαντικότερο μέρος τῆς ὅλης διαιτησίας ἐπιλύσεως τῆς διενέξεως. Οἱ διαπραγματεύσεις αὐτές ἀφήνουν ἀνοικτὸ ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ἐλάχιστο καὶ σαφῶς ὄριζόμενο τμῆμα τῆς διαφορᾶς, τὸ ὅποιο οἱ δύο χῶρες εἰναι ἀπὸ κοινοῦ διαιτεθειμένες νὰ ἀποθέσουν εἰς χείρας καὶ τὴν κρίσι τρίτων Δυνάμεων. Οἱ διπλωματικὲς διαπραγματεύσεις συνιστοῦν τὸ οὔσιῶδες τμῆμα τῆς διευθετήσεως μιᾶς διακρατικῆς διαφορᾶς, ἀκόμη καὶ ἐὰν ἡ διαφορὰ αὐτὴ καταλήξῃ εἰς Διαιτησία. Εἶναι προφανές διτὶ Κυβέρνησις ἡ ὅποια, (ἀντιστρέφουσα τὴν φυσικὴ ἀκολουθία στὶς φάσεις τῶν διαιτησιῶν ἐπιλύσεως διαφορῶν), ὑποκρίνεται διτὶ προετοιμάζει τὴν παραπομπὴ θεμάτων (καὶ μάλιστα μειζόνων καὶ διαιπλεκμένων πρὸς ἄλλα) γιὰ νὰ ἀποφύγῃ διαπραγματεύσεις μὲ τὴν διαφερομένη χώρα, αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις προετοιμάζει κατ' οὐσίαν, ἡ ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ προβῇ σὲ μείζονες ἔθνικὲς παραχωρήσεις.

Η ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ ΩΣ ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΠΙΛΥΣΕΩΣ ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΛΑΒΑΜΑ'

Kατὰ τὸν ἐμφύλιο Ἀμερικανικὸ Πόλεμο ποὺ ἔξερράγη μὲ τὴν ἀπόσχισι τῶν Νοτίων Πολιτειῶν ἀπὸ τὴν Συμπολιτεία τῶν Ἕνωμένων Πολιτειῶν, ἡ Μ. Βρεττανία καὶ ὅλα τὰ τμῆματα τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς ἀνελάμβανον νὰ τηρήσουν ἀπό τὸ οὐδετερότητα ὡς πρὸς τὸν Ἀμερικανικὸ Πόλεμο. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως ἡ οὐδετερότητα αὐτὴ ἐφηρμόσθη, καὶ μάλιστα αὐτορρότατα, μόνον πρὸς τὴν πλευρὰ τῶν Βορείων: ἀκόμη καὶ ὡς ἀνεφοδιασμὸς εἰς καύσιμα Ἐνωτικῶν πλοίων εἶχε συχνὰ ἀπαγορευθῆ σὲ λιμένες τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας. Αντιθέτως οἱ Νότιοι ἀπέλαμβαναν προνομιακῆς καὶ φι-

Hέγενής ἀστάθεια κάθε Ἀναξιοκρατίας ιδίως ὑπὸ συνθήκες φυσικοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ εἰς καταστάσεις ηὐδημένου κινδύνου, ἄρα ὑπὸ περιστάσεις φανεράς ἀνάγκης λήψεως ἀποφάσεων καὶ ἐπομένως ηὐδημένης οὐθύνης, τὴν ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀπέλπιδα ἀλλὰ τελικά ἀτέλεσφορη προσπάθεια συσκοτίσεως τῆς πραγματικότητος καὶ ἐλέγχου τῆς πληροφορήσεως τόσον ἐν σχέσει πρὸς τὰ γεγονότα ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐρμηνεία των. Η Μαζικὴ Βιομηχανία τῆς Παραπληροφορήσεως τίθεται ἐν ἐντατικῇ λειτουργίᾳ. Ἐπὶ παραδείγματι: συστηματικὰ ἀποκρύπτεται ἡ σημασία τοῦ γεγονότος ὅτι ἐνῷ ἡ Ἐλλὰς ἐκτίθεται ὑπὸ τῆς Ἡγετικῆς Ἀναξιοκρατίας της διὰ μιᾶς ἀκατασχέτου ἀερολογίας περὶ Διεθνοῦς Δικαίου, η Τουρκία ἐπικαλεῖται ὡς βάσι τοῦ ζητήσεως τὴν Συνθήκη τῆς Λωζάνης. Ἐπίσης: ἀντὶ νὰ συζητεῖται τὸ ἐλειμμά στρατιγικοῦ σχεδιασμοῦ καὶ ἀποτελεσματικῆς στρατικῆς στὴν ἔωτερη πολιτική τῆς χώρας ἀντὶ νὰ μελετᾶται εἰς βάθος ἡ στρατηγικὴ δομὴ τοῦ γεωπολιτικοῦ χώρου συγκαλεῖται καὶ διαπομπανίζεται γιὰ ἔωτερη κατανάλωσι Συνέδριο περὶ Μέσων Μαζικῆς Ἐνημερώσεως καὶ ἔωτερικῆς Πολιτικῆς.

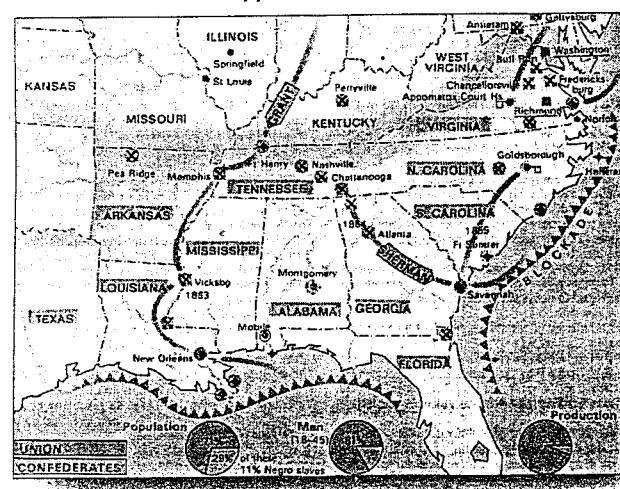
Το Τέμενος του Σουλτάνου Αχμέτ, στὴν Κωνσταντινούπολη. Σχεδίο Mayer, χάραξις Watte (1802). Οθωμανική μνημειακή αρχιτεκτονική σε Βυζαντινό ρυθμό.

λικῆς μεταχειρίσεως ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, σχὶς μόνον διὰ παθητικῆς ἀνοικής, ἀλλὰ καὶ διὰ ἐνεργητικῆς βοηθείας. Κύρια πολεμικὴ πράμασις τῆς Βρετανίας ὑπέρ τῶν Νοτίων ἦταν ἡ προμήθεια πολεμικῶν πλοίων εἰς αὐτούς, ἀρχικὰ πρὸς διάσπαστο τοῦ καθολικοῦ Ναυτικοῦ Αποκλεισμοῦ στοὺς λιμένες καὶ τὶς ἀκτὲς τῶν Νοτίων Πολιτειῶν, τὸν ὅποιο ἡ Ενωτική Κυβέρνησις τῶν Βορείων ἐπέβαλε ποτελεῖτο ὑπὸ διάφορα προσχήματα ἡ συνολική παρασκευὴ καὶ ἐξοπλισμὸς τῶν Ἀνθενωτικῶν.

Τὰ καταδρομικὰ τῶν Νοτίων ἐπιτέμενα κατὰ τῶν ἐμπορικῶν πλοίων τῶν Ενωτικῶν, τὰ συνελάμβαναν, τὰ διηρπαζαν καὶ τὰ ἐβύθιζαν. Τόση ἦταν δὲ ἡ φθορὰ ποὺ προκαλούντων ὥστε πολλὰ πλοῖα τῶν Βορείων ἡμαγκάζοντο νὰ ὑψώσουν οὐδετέρα σημαία ἀντὶ τῆς Ἀμερικανικῆς γιὰ νὰ διαφύγουν τὴν σύλλησι καὶ καταστροφῆ.

Τὸ Alabama ἦταν ἔνα τέτοιο καταδρομικὸ ποὺ προξενήσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ οἱ Νότιοι ἔχρεισάσθησαν δύο εἰδῶν πλοίων, τοὺς ὅρτες ἀποκλεισμοῦ (blockade runners) καὶ καταδρομικὰ. Τὰ πρώτα, ταχύπλοα καὶ εὐέλκιτα, εἰσήγαν πολεμικὸ ύλικὸ καὶ ἐφόδια στὶς Νότιες Πολιτείες, ἐνῷ ἔχησαν φορτία ἐγχωρίου παραγήν (κυρίως βάμβακα) πρὸς πληρωμὴ τῶν ἀπατουμένων στρατιωτικῶν ἐξοπλισμῶν καὶ πυρομαχικῶν. Τὰ πλοῖα καταδρομῆσαν ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ προοριζόμενο γιὰ τοὺς Νοτίους. Ήδη κατὰ τὴν διάρκεια τῆς κατασκευῆς τοῦ Ναυτικοῦ Αποκλεισμοῦ οἱ Νότιοι ἔχασαν τὸ Αμερικανικὸ Εμπορικὸ Ναυτικό. Καθειλύσθη τὸ 1862 στὸ Λίβερπουλ προοριζόμενο γιὰ τοὺς Νοτίους. Ήδη κατὰ τὴν διάρκεια τῆς κατασκευῆς τοῦ Ναυτικοῦ Αποκλεισμοῦ οἱ Νότιοι έχασαν τὸ Ναυτικό τῶν Ενωτικῶν εἰχε καταγγείλει τὴν ναυπήγησι του ὡς παραβίσιο τῆς Ἀγγλικῆς οὐδετερότητος. Γιὰ νὰ ἀποφευχθῆ προσωρινὰ διπλωματικὴ ἐμπλοκή, τὸ Alabama έξεπλευσε ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ στὶς 29.7.1862 μὲ Ἀγγλικὴ σημαία γιὰ δοκιμαστικὸ πλοῦν, ἀνώνυμο (ὑπ' ἀριθμὸ μητρώου κατασκευῆς μόνον), χωρὶς νὰ

Ο Αμερικανικός εμφύλιος πόλεμος (1861-5). Η σκίασις παριστά τα σύνορα Βορείων - Νοτίων Πολιτειῶν. Η τργωνική διαγράμμισις δείχνει τὸν στενό ναυτικό αποκλεισμό των Νότων απὸ τὸν Boppa.

ματικά: Η Κυβέρνησις τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος εἶναι ἡ μόνη ἐγγυήτρια τῆς τιμῆς της. Δὲν μπορεῖ νὰ δεχθῇ διτὶ δυνάτων νὰ ἔχῃ δράση με κακή πίστη στὴν τήρησι τῆς Οὐδετερότητος τὴν ὅποιαν διεκρίνεται. Πρέπει ἐπομένων νὰ ἀνηράπτησε εἰτὲ νὰ προσφέρῃ ἀπογέννησι γιὰ συλλήψεις διενεργηθεῖσες ἀπὸ τὸ Alabama, εἰτὲ νὰ παραπέμψῃ τὸ θέμα σὲ διπλήτη ποτελεῖται. Ταυτοχρόνως ἡ Ἀγγλία ἐπεκάλετο τὸ ἔωτερικό της Δίκαιο γιὰ νὰ υποστηρίξῃ διτὶ δὲν εἶχε παραβῇ τὸ καθηκὸν της ἡ δράση παρανόμως. Ο ισχύων Νόμος τοῦ 1821 ἐπὶ τὸ θέμα τοῦ Αποτελέσματος (Foreign Enlistment Act) δὲν ἀνεγνώριζε στὴν Κυβέρνησι τὸ δικαίωμα, οὔτε ἐπέτρεψε εἰς οἰανδήτητο περίπτωσι τὴν δυνατότητα επιτάξεως μηδὲξαπέληπτα τῶν πλοίων (ὅπως τὸ Alabama κατὰ τὸν Λόπλου του).

Στὴν Ἀμερικανική διπλήτη (Adams) τὸ ζήτημα ἐστιάζετο

H Νεοελληνικὴ Ἡγετικὴ Ἀναξιοκρατία δυστροπεῖ εἰς τὸ νὰ ἀποδεχθῇ διτὶ ἡ ἀδυναμία συνεπιφέρει ἡλαττωμένα δικαιώματα. Προσφεύγει λοιπὸν εἰς μία ἰδεοληψία, τὴν ὁποία καὶ ἀγωνίζεται νὰ προβάλλῃ: διτὶ τὸ δικαίωμα εἶναι ἀνεξάρτητο τῆς ίκανότητος περίπτωσης της Νότιες Πολιτείες ὡς ἀνεξάρτητες. Οἱ Η.Π.Α. ἀπαιτοῦσαν ἐπίσης ἀποζημίωσι γιὰ τὴν βλάβη ποὺ ὑπέστησαν ἀπὸ τὴν διπλήτη ποτελεῖται τὸ Alabama καὶ τῶν ἀλλών καταδρομικῶν ποὺ κατεσκευάσθησαν στὰ Ἀγγλικά Ναυτικες της Κυβέρνησης κατὰ τὸν Λόπλου του. Η ζημιὰ κατελογίζετο εἰς δύο σκέλη: τὶς σμερσές ζημιές ποὺ ὑπέστη τὸ Ναυτικό τοῦ Ναυτικοῦ Αποκλεισμοῦ τῆς Κυβέρνησης εἰς τὴν Οὐδετερότητα ποὺ ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησης εἶχε ἡ τίσια ἐξ ἀρχῆς ἔξαγγειλει, πέραν τοῦ διτὶ καὶ ἀρχικὴ Πράξης Οὐδετερότητος της Νότιες Πολιτείες τῆς Κυβέρνησης. Γιὰ νὰ ἀποφευχθῆ προσωρινὰ διπλωματικὰ καὶ πρόωρα ἀνεγνώριζε δε factο τὶς Νότιες Πολιτείες ὡς ἀνεξάρτητες. Οἱ Η.Π.Α. ἀπαιτοῦσαν ἐπίσης ἀποζημίωσι γιὰ τὴν βλάβη ποὺ ὑπέστησαν ἀπὸ τὴν διπλήτη ποτελεῖται τὸ Alabama καὶ τῶν ἀλλών καταδρομικῶν ποὺ κατεσκευάσθησαν στὰ Ἀγγλικά Ναυτικες της Κυβέρνησης κ

Tις τρετής βασικές ἀρχές στις ὁποῖες ἐστηρίζετο ἡ ἔξωτερική πολιτική του ἀπό το 1928 ἔξεσθες ἐπιγραμματικά δὲ ἴδιος ὁ Βενιζέλος κατὰ τὴν σύκεψι τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἑλληνικῶν πολιτικῶν κομμάτων ποὺ ἐπραγματοποιήθη στὶς 28.2.1934, εἴκοσι μόλις μέρες μετὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Βαλκανικοῦ Συμφώνου, τὸ ὄποιο ὁ ἴδιος ἀπέρριπτε. Ἡ πολιτική αὕτη συνίστατο πρῶτον εἰς τὴν ἀποκατάστασι σχέσεων μὲ τὴν Ἰταλίαν - Δευτέρα βάσισις ἔξωτερικῆς μας πολιτικῆς ἦτο νὰ ἐκκαθαρίσωμεν τὰς διαφοράς μας μὲ τὴν Τουρκίαν - Τρίτη βάσισις ἦτο ἡ ἐπιμελής ἀποφυγὴ τῆς ἐξαρτήσεως μας ἀπὸ οἰσονήποτε ἐκ τῶν συνδυασμῶν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων - Ισχυρίζομαι ὅτι δύον καὶ ἀνάγνωριζεται ὅτι δὲν ἐπιδιώχθη διὰ τοῦ συμφώνου αὐτοῦ νὰ χαλαρώσωμεν τὴν φιλίαν μας μὲ τὴν Ἰταλίαν, βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι διὰ τοῦ Συμφώνου αὐτοῦ ἐπήρχετο ἡ ἔξης μεγάλη μεταβολὴ εἰς τὴν ἔξωτερικήν πολιτικήν - ἡ τρίτη βάσις ἐγκατελείφθη.¹ Ἡ Βενιζελικὴ πολιτική ἦταν τελεώως λανθασμένη καὶ αύτοναστιρετική. Εἶχε συλληφθῆ μὲ ἀφαιρέσεις καὶ δχὶ εν τοῖς πράγμασι.

Τ) Ή Ιταλία ήταν ριζικά ρεβιζιονιστική. Δε μεταπολεμικό καθεστώς δέν είχε Ικανοποιήσει τις βλέψεις και φιλοδοξίες της συγκρότησης Μεσογειακής και Βαλκανικής ζώνης έπιπροροής. Ή Ιταλία είσαγθε είς τὸν πόλεμο μὲ τὸ πλευρὸν τῶν Δυνάμεων τῆς Συνεννοήσεως ἔναντι τῆς ὑποσχέσεως σημαντικῶν ἐδαφικῶν παραχωρήσεων ἀπὸ τοὺς Συμμάχους (Μυστικὴ Συνθήκη τοῦ Λόνδινου, 26.4.1915)¹ μεταξὺ τῶν προσαρτηθησομένων περιοχῶν περιελαμβάνοντο στὰ Βαλκάνια ἡ Ιστρία καὶ τὸ μεγιστού μέρος τῆς Δαλματίας, ὅπως καὶ τὰ Δωδεκάνησα. Ἐλαβε μόνον τὴν χερσόνησον Ιστρία, τὴν πόλιν Zadar στὴν Δαλματία καὶ τὴν νῆσο Saseno παρὰ τὴν Ἀλβανικὴ ὄακτη. Η Fiume ή Rijeca ἔγινε μάλιστα ἐλευθέρα πόλις (Συνθῆκη τοῦ Rapallo μὲ Γιουγκοσλαβίᾳ, 1920). Τὸ 1922 ἡ πόλις κατελήφθη ἀπὸ τὴν Ιταλία. Η Γιουγκοσλαυία ἦναγκάσθη νὰ ἀποδεχθῇ τὴν de facto προσάρτησιν, τὸν Ιανουάριον 1924. Ή Ιταλία ἐδρῦσε ἀποσταθεροποιητικὰ γιὰ τὸ νεοπαγές Βασίλειο Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων (τὴν μετέπειτα Γιουγκοσλαυία), ὑποστηρίζουσα τὶς ἀποσχιστικές Κροατικές καὶ ΒορειοΜακεδονικές

διάδεξ. Με άφορη μή την δολοφονία τὸν Αὔγυμοτο τοῦ 1923 μελών της Ιταλικῆς ἀντιπροσωπείας που συμπετέχει στην δριοθέτησι τῶν ἘλληνοΑλβανικῶν συνόρων, ή Ιταλία ἔξεδωσε τελεσγύραφο πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατέλαβε τὴν Κέρκυρα, τὴν ὥπια ἀπέδωσε ἀφοῦ ἡ Ἑλλὰς (μετὰ ἀπὸ λάθος χειρισμοῦ ὡς συνήθως) κατέβαλε 50.000.000 Ιταλικῶν λιρῶν (11.9.1923). Ὁλίγῳ πρὸ τῆς ὑποθέσεως τῆς Κερκύρας ἡ Ιταλία εἶχε ἐπιμείνει εἰς τὴν κατοχὴ τῶν Δωδεκανήσων (Συνθήκη τῆς Λωζάννης). Τὸ διτὸ οἱ Μουσσολίνι ὑπεσχέθη τὸ 1924 νὰ διατηρήσῃ τὸ status quo ἡταν ἔνας τακτικὸς ἐλιγμὸς ἐναντίον τῆς Γαλλικῆς ἐπιρροῆς στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη, καὶ εἰδικῶτερα ἀπέβλεπε εἰς κλινοσύνη τῆς Γιουγκοσλαβίας. Συνθῆκες Φίλιας (1926) τῆς Ιταλίας μὲ τὴν Ρουμανίαν (ἐναντὶ ἀναγνωρίσεως ὑπὸ τῆς Ιταλίας τῆς Ρουμανικῆς κυριαρχίας στὴν Βεσσαραβία), μὲ τὴν Ἀλβανία (1927), τὴν Ούγγαρια (1927) καὶ τὴν Αύστρια (1930), ἐκώλωνταν τὴν Γιουγκοσλαβία, δεδομένων καὶ τῶν ἰδιαιτέρων σχέσεων Ιταλίας. Βουλγαρίας. Ὄλες οἱ Δυνάμεις αὐτὲς πλήγη τῆς Ρουμανίας ἤσαν ρεβιζιονιστικές, καὶ θε μποροῦσαν εἰς υκόλα νὰ ἔχουν ὧφελόν εἰς βάρος τῆς Γιουγκοσλαβίας, πρᾶγμα τὸ ὄποιο δλῶσε τε ὑλοποιηθῇ κατὰ τὸν Β' Παγκό-

στὸ ὅτι κατὰ τὴν Ἀγγλικὴ θέσι
"μία οὐδετέρα Δύναμις εἶναι
ό μόνος κριτής τοῦ βαθμοῦ
στὸν ὃποῖο ἐπετέλεσε τὸ καθῆ-
κον της ὑπὸ ἔνα κώδικα τῆς δι-
κῆς της κατασκευῆς". Ἐν
τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐστιμειοῦ-
το, σὲ κάθε μελλοντικό πόλεμο
οὐδέτεροι ή λιμένες μποροῦν νὰ
καταστοῦν κέντρα ποταπελευσμα-
τικωτάτης ἐκμεταλλεύσεως τῶν
ἀναγκῶν καὶ δυσκολιῶν τοῦ
ἐμπορίου τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου
ἔκ τῶν ἐμπολέμων. (Στὴν οὐσίᾳ
ἡ ἀρχὴ τῆς λείας καὶ τοῦ σύλου
μπορεῖ δηλαδὴ νὰ ἐπαναλει-
τουργήσῃ καὶ ἀπὸ οὐδετέρα
βάσι). Καὶ ή Αμερικανική Δια-
κοινωνίσις σαφῶς ὑπεδήλωνε τὴν
ἐφαρμογὴν τῆς Βρετανικῆς
ἄκριβης θέσεως ὡς ἀρχῆς οὐ-
δετερότητος ἐκ μέρους τῆς
Αμερικῆς ἐναντίον τῶν Βρετ-

ρχές
ετο ή
του
έπι-
το Βε-
κεψι
ληνι-
άτων
1934,
γρα-
ποτο
σύπη
διστα-
τέρα
το νά
ς μὲ
έπι-
μας
των
ι ὅτι
έπε-

σμιο Πόλεμο ὑπὸ τῆς Γερμανίας.
Εἰς ἔνα τέτοιο πλαίσιο ἐνεργοῦ ρε-
βιζιονισμοῦ ἡ Ἑλλὰς τὶ διεκδικήσεις
είχε. Εἰς τὴν Βόρειο Μακεδονία ἀπὸ
τὴν Γιουγκοσλαβία Ἀλλὰ η περιοχὴ
ἀποτελοῦσθε μείζονα ἐπεκτατικὸ στόχο
τῆς Βουλγαρίας (καὶ ὅλιγονα μετώ-
ρον, τῆς Ἀλβανίας). Πρὸς Ἀνατολὰς
ἐκ τῆς Τουρκίας Ἀλλὰ τοῦτο ἀντέφα-
σκε πρὸς τὴν 2α Βενιζελικὴ ἀρχή, τῆς
Ἐλληνοτουρκικῆς φιλίας. Η Ἑλλάς
εμενει λοιπον χωρὶς περιθώρια διεκ-
δικήσεων, σὲ μία συνεργασία ἀποφα-
σιτικὴ ἀναθεωρητικῶν χωρῶν, ἐκ τῶν
ὅποιων μάλιστα μία, η Βουλγαρία, ἐίχε
σαφῶς ἐπεκτατικὴ στρατηγικὴ καθό-
δου εἰς τὸ Αιγαῖον. Ή Βενιζελικὴ πο-
λιτικὴ στερεῖται λογικῆς. Καὶ ἐδὲ
ἄκομη ἡ Ἑλλὰς ἔκινετο πρὸς αὐτὴ τὴν
κατεύθυνσι, θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ γίνουν
τέτοιες διευθετήσεις στὰ Βαλκάνια

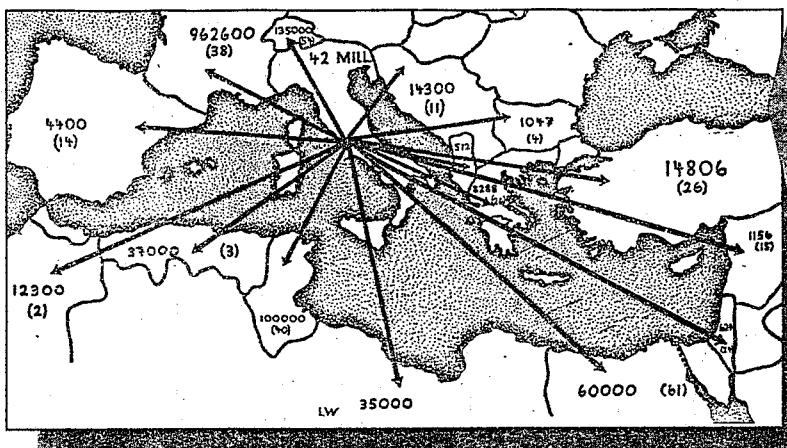
λιας ή της Η.Π.Α., ή της Μ. Βρεττάνιας (ώς πρός την τελευταία οι δαπάνες φέρονται έλαφρως χαμηλότερες το 1937 για την Ιταλία). Φερ' είπειν το 1937 (μετά την ξεναρξή τοῦ έντονου άγνωνος έξοπλισμού) οι άριθμοι ήσαν (σε έκατον μύρια τρέχοντα δολλάρια, κατά Hillman): Ιταλία 1.49 - Μ. Βρεττανία 892 - Γαλλία 995 - Η.Π.Α. 932 - Γερμανία 3.298. Καὶ μάλιστα σταν τὸ ιδιο ἔτος τὸ Εθνικὸ Εἰσόδημα (σε δι- σκεπτομύρια δολλάρια) ἦταν ἀντι- στοίχως: 6 - 22 - 10 - 68 - 17, τὸ δε ποσοστό για ἅμαντα ἀντιστοίχως: 14,5 - 5,7 - 9,1 - 1,5 - 23,5. Ἡ Βιομηχανικὴ παραγωγὴ (μὲ κοινὴ βάσι τὸ 100 γιὰ τὸ 1913) ἦταν τὸ 1937: Ιταλία 195,2 - Γαλλία 114,6 - Ἀγγλία 117,6 - Γερμανία 149,3 - Η.Π.Α. 143,0. Ὁ Παγκό- σμιος δεῖπτης ἦταν 182,7. (Οἱ γιγα- ντιαῖες αὐξήσεις τῆς ΕΣΣΔ 857,3, καὶ τῆς Ιαπωνίας, 552,0, ἵναναι ἀλλο θέμα). Βεβαιῶς ἡ Ιταλία ἀνήκε στὶς μικρό- τερες Μεγάλες Δυνάμεις (μαζὶ μὲ τὴν Ιαπωνία καὶ Γαλλία) ὡς πρὸς τὰ ἑνίκατα ποσοστὰ συμμετοχῆς στὴν Παγκό- σμιο Βιομηχανικὴ παραγωγὴ (ἀντι- στοίχως γιὰ τὸ 1938): 2,9 - 4,5 - 9,2 - 13,2 - 28,7 (ΕΣΣΔ 17,6 - Ιαπωνία 3,8). Ἡ ἐκλεκτικὴ πάντως προτίμησι τῆς Ιταλίας στὸν Εὐρωπαϊκὸ χώρῳ ἀπὸ τὸν Βενιζέλο στερείται στερεῖς λογικῆς. Θὰ μποροῦσε νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἀποτε- λοῦσε προσωρινὸν Ἀγγλικὸ ἐλιγμὸν στρεφόμενο κατὰ τῆς Γαλλίας, ἀν καὶ ἡ Βρεττανία ἐγένετο τὴν ἐνόχλησι- τῆς ἀπὸ τὴν Ιταλικὴ στροφὴ τῆς Ελ- λάδος. Εν πάσῃ περιπτώσει ἡ Βενι- ζελικὴ πολιτικὴ θὰ μποροῦσε ἀρχι- καὶ καὶ ἐν μέρει νὰ ἀνταποκρίνεται στὴν Βρεττανικὴ γραμμῇ λελογισμε- νής ἀναδιαρθρώσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς ισορροπίας ὑπὲρ τῆς ἡπτημένης Γερ- μανίας.

6) Στὸν ΒαλκανοΜικρασιατικὸν χώρο κύριες ἑξαπερικές ἐπιδράσεις ἥσαν πάντα (α) ἡ πίεσις τῆς Ρωσσίας νὰ ὀλοκληρώσῃ τὴν Ἀνατολικο-Εὐρωπαϊκὴν Ζώνην, (β) ἡ τάσις τῆς Κεντρικῆς Δυνάμεως (ΑύστροΟυγγαρίας, Γερμανίας) νὰ κινηθῇ πρὸς ΝΑ, πιεζομένης ἀπὸ Γαλλία καὶ Ιταλία (Δύσι) καὶ Ρωσία (Ἀνατολή), (γ) ἡ διὰ θαλάσσης δράσις μιᾶς (ἢ περισσότερων) Δυτικῆς Δυνάμεως νὰ ἀναχαιτίσῃ τὶς δύο πρῶτες. Καμμία τοπικὴ πολιτικὴ δὲν μπορεῖ νὰ είναι ἀποτελεσματικὴ ἀν δὲν συνδυασθῇ μὲ τὴν διαπλοκὴν καὶ ἀντίθεσι τῶν τριῶν αὐτῶν ροπῶν κατὰ περίστασι. Οὐδετερότης δὲν είναι μόνον οὐτοπική: είναι

ακρως ἐπίκινδυνος.
7) Στήν ουσία καὶ στὸ πεδίο τῶν συγκεκριμένων τοπικῶν συμφερόντων, ἡ θέσις τοῦ Βενιζέλου σημαίνει ὅτι επρεπε νὰ Ικανοποιηθοῦν ἐν μέρει οι Βουλγαρικὲς ἄξιωσις. (Ἄλλως, γιατὶ δὲν εἶχε συντελέσει αὐτὸς τὴν ἔξομάνυντο τῶν ΒουλγαροΒαλκανικῶν σχέσεων, καὶ γιατὶ ἡ Βουλγαρία δὲν εἰσήρχετο στὴν Βαλκανικὴ Συνενόποσι) Τί ήταν διατεθειμένην νὰ προσφέ-

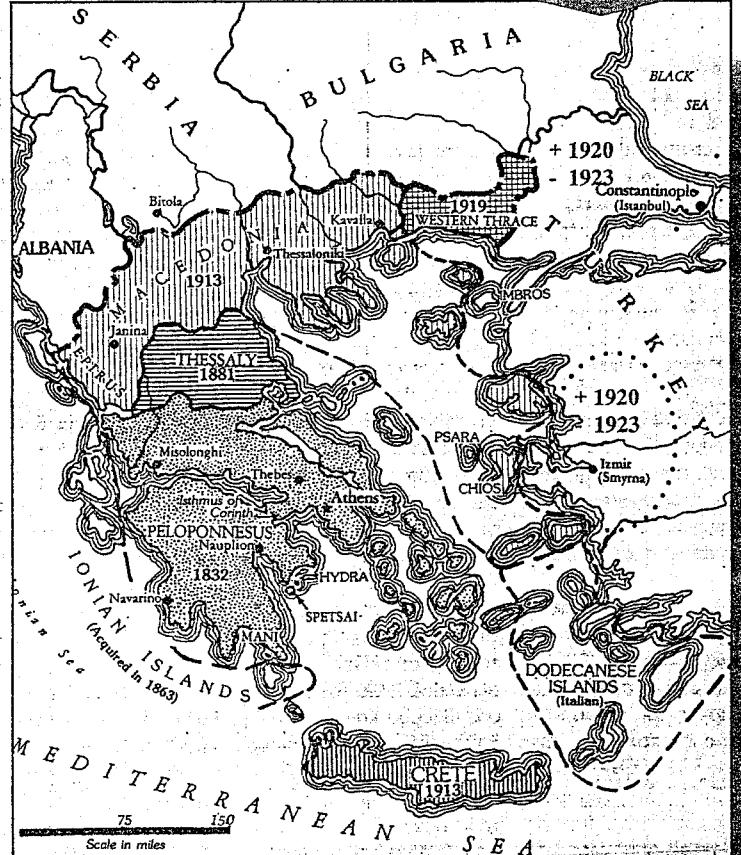
Εὺ τῶν δύο χωρῶν.
α Μεικτή Επιτρο-
καταρκτική ἐξέτα-
στυχῶν τῆς διαφο-
ρᾶς στὶς 14.1.1869
ἡδὴ κοινοῦ Πρωτο-
οῦ ὅποιου τὸ ὄλο
τους ὑπὸ τῆς Βρε-
ττῆν ἀρχῆς τοῦ Ἀμερι-
κανικοῦ Φιλίου Πολέμου. Ε-
δοχικές Ἀγγλικές
ὑπεστήριζαν ὅτι
σις τῶν Νοτίων Πα-
ντία καθαρῆς πολι-

ιαφορᾶς παρεπέ-
τασθῆ ἀπὸ εἰδική
εικῆ Ἐπιτροπῆ,
υ τοῦ ζητήματος
σεως τῶν Νοτίων
Ἐμπολέμου Κρά-
πον δὲν μπορεῖ
τρόπο νὰ ύποβλη
περὶ τῆς προσφορ
δίκαιου τῆς εἰς ο
καιιδοτικὸ Ὁργα
αλλο μέρος ὁ Lord

Η·Ιταλική διασπορά στο Μεσογειακό χώρο, κανά τον Μεσοπόλεμο. Οι αριθμοί εντός παρενθέσεως δηλώνουν το πλήθος Ιταλικών σχολών στις αντίστοιχες χώρες.

Η εδαφική εξέλιξις της Ελλάδος κατά την εκατονταετία (1826 - 1923) των αναδιαρθρώσεων κυριαρχίας στον Βαλκανομικρασιατικό γεωπολιτικό χώρο.

τρος την καραγραφίας στὸ στα ποὺ ἡ ικολύνσεις ίκεις Ἐξ ἀλλαγῆς μιᾶς Βαλ- λων διεσδήλω- χι μόνο τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ καὶ τὴν φύσιας μὲ έξω- δὸς ἀναβαθμά- τυς quo. Τὸ συνημμένου εἰπεῖν: Ἐάν μία τῶν πλευρῶν ἔρους οἰσα- τηκῆς Δυνά- Κράτος συμ- θεσιν, εἴτε πονο-, τὸ Σύμ- νονήσεως θά- την ἐναντὶ αὐ- τοῦ τοῦ Βαλκα- ὄλοκλήρου στήτη, αὐτὸ- νόνσοι, καὶ αἱ διεύλυσε, ἔλος δὲν πῆ- ται πού οὐδετέ- εώρησε δὴ τὸν οὐδετερό-

τητα λόγῳ τῆς Γαλλικῆς ἐπιρροῆς εἰς Ρουμανία καὶ Γιουγκοσλαβία (καὶ τῆς Ἀγγλικῆς εἰς Τουρκία θά. Ἐπρεπε νῦν ὑποστηρίξῃ ἐὰν ἦταν συνεπής· καὶ δχι αραγε εἰς Ἐλλάδα). Βεβαίως ή δήλωσις συμμετοχῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀβλανίας θά δύσκη, εἴτε οὐ τὴν μή συμπηπτούν του (εὰν η βούλησις ἦταν καθαρᾶ ἐντάξεως στὸ Δυτικὸ σχηματισμό) εἴτε εἰς τὴν ἔξισορρόπησι τῶν ἐπιρρωῶν. Πέραν δόμων τούτων δῶν. Η Βαλκανική Συνεργασία ἔχειαζετο νὰ συνδυασθῇ μὲ Εκε- νες τὶς Μεγάλες Δυνάμεις τῶν δόπιων τὰ συμφέροντα ἐπιρρούν συνέπιπταν ἡ συνέτρεχαν μὲ τὰ Βαλκανικὰ καὶ έθνι- κὰ ζωτικὰ συμφέροντα. Εν ἐναντίᾳ πε- ριπτώσια αὐτόντοτε διάκετο εἰς δύσνα- μια, δόπερ καὶ ἐγένετο, διότι ἐπεκράτησαν οἱ οὐδετερόφιλες ἀπόψεις τῆς τρίτης Βε- νιζελικῆς ἀρχῆς. Αὐτὸ καὶ κατέσπρες τὸ Σύμφωνο ἀνενεργό. Η θεμελιωδῶς ἀσ- νάρτητος δέδειπτος τοῦ νοήματος τοῦ Συμ- φώνου διὰ τῆς παρεμβολῆς τῆς ἀρχῆς τῆς οὐδετερότητος προκάλεσε διάπολο ἀκριβῶν ποὺ ή οὐδετερότης ὑπότιθεται οτι δὲν ἐπεδώ- κε νὰ ἐμποδίσῃ: τὴν ἀσυντόνιστο πολιτι- κὴ ἐκάστους κράτους - μέλους. Η Οὐδετερότητος δὲν εύδοστε τὴν παγίων αὔρρωγούς ενιαίου Βαλκανικού Μετώπου. Αντίθετα. Η Συνενόνθησις ἔγινε ἀσυνενοήσια τεχνη- τῆς, λεκτικῆς ἐνότητος.

* συνεχίζεται

ανικῶν συμφερόντων στὸν πόμενο μείζονα Εύρωπαικὸν ολόεμο στὸν ὅποιο θὰ ἐμπλα-
ῆ ἡ Βρεττανία.

Ἡ Ἀγγλία εἶχε διαπράξει πολύτιμα πολεμικά πολιτικά μέσα: μὲ τὴν πρώτη θέσι της ήταν οὐρανοκόπειον στρατό, η πρώτη πολεμική αεροπορία, η πρώτη πολεμική υπερασποντική στρατηγική, η πρώτη συνταγματική πολεμική στρατηγική. Τὴν θέσιν ἐκείνη δὲν μποροῦσες να ἔφαρμόσῃ συνεπῶς τὴν θέσιαν, οὔτε τὴν συνέφερε νὰ ἴδια, οὐτε τὴν συνέφερε νὰ ἴνη γενικῶς ἀπόδεκτή ἀρχῇ οὐδετερότητος, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ πραφῇ ἐναντίον τῆς. Δὲν εἶχε ἀπαίτουμενα περιθώρια δυναμεως καὶ ἀντοχῆς σὲ ἀντίερη φαρμακογή τῆς ἀρχῆς ποὺ ἐπέστρεψε αλεῖτο. Κατὰ συνέπεια ἀφρικανικής τὴν προσπάθειαν εύσχημου ποωχρήσεως, ἐν ὅψει μάλιστα τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπιμονῆς ἡ οποία ὠδήγησε μέχρι τὸν κίνδυνο τοῦ διακοπῆς τῶν Διπλωματικῶν

σχέσεων μεταξύ τῶν δύο χωρῶν.
Συσταθεῖσα Μεικτὴ Ἐπιτρο-
πὴ πρὸς προκαταρκτικὴ ἔξετα-
σι ὅλων τῶν πτυχῶν τῆς διαφο-
ρᾶς. Επί τοις 11.1.1820

ράς κατέληξε στις 14.1.1869 στήν ύπογραφή κινού Πρωτοκόλλου διά τοῦ ὁποίου τὸ ὄλο

‘Η Νεοελληνικὴ Ἡγετικὴ πνευματικὴ’ οἰκειοποιεῖτο τὰ πάντα παρασιτικῇ. Τὸ δὲ λεῖ τὸν ἄφρονα ιδίων κατὰ ἀπρόσμενο ἀποτυχία. Ἀποτὴν δὲ ὄρθοτητα τοῦ ἀλλοτρίου

τους ύπό της Βρετανίας κατά τήν ἀρχὴν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐργού φυλίου Πολέμου. Ἐπὶ αὐτοῦ διαδοχικὲς Ἀγγλικὲς Κυβερνήσεις

ύπεστηριζαν ότι ή αναγνωρίζει την Νοτίων Πολιτειών ήταν μία καθαρώδη πολιτική πράξη.

Αναξιοκρατία (πολιτική και άλλοτρια άγαθά. Είναι καφόν όμως μελέτημα πυρπολήν χρήσιμον του, δόγμει δε είς εις τέσσερα χαῦνος ή Άνους διάμελετήματος - ούδεποτε γιατί

που δὲν μπορεῖ κατ' ούδεν τρόπο νὰ ύποβληθῇ εἰς κρίσην περὶ τῆς προσφορότητος ἡ τοπικὴ δικαίου της εἰς οἰοδήποτε δικαιοδοτικὸν ὄργανον. Απὸ τούτου αλλο μέρος ὁ Lord Stanley διο-

δεχθείς τὸν Lord Russell) ἐχθῆ κατὰ βάσιν τὴν καταβολὴν
ἀποζημιώσεων γιὰ τὶς ἄμεινες τουλάχιστον συνέπειες τῆς
νῦν κρίσιται κατὰ τὸν Εὐ

γλικής τακτικής κατά τον Εμπόλεμο:
Ούδέποτε ἀπέκρυψα γνώμην μου ότι οἱ Ἀμερικανοί εισεκδικέται, ἡ τουλάχιστον μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς, πολὺ θανὸν νὰ κερδίσουν τὴν ύθεσίν των καὶ νὰ λάβουν χρήματά των. Τὸ χρηματικὸν ρος τοῦ ζητήματος εἶναι ἐμᾶς ἀνεπαίσθητα μικρό :

Κατ ούσιαν η Ἀγγλία το
έδεχτο νὰ συζητήσῃ τὸ
τῶν ἀμέσων τουλάχιστον ἀπό-
μιωσεων ἄρκεῖ νὰ μὴν ἐνερ-
κετο εἰς αὐτὸ ἔξτασις τοῦ
καιώματος τῆς ἀναγνωρίσεως
τῶν Νοτίων Πολιτειῶν ὡς ἔμ-
λεμων στὴν ἀρχὴ τοῦ Πολέμου

Βεβαίως αύτό ἀντεπροσώπευσε
ούσιαστικά νίκη τῆς Ἀμερικα-
νικής Διπλωματίας: ἡ βελτίστη
βάσις τῶν Ἀμερικανικῶν θέ-
σεων ήταν ἀκριβῶν ἡ προσβα-
λή τῆς Ἀγγλικῆς στάσεως στὸ
Πόλεμο ὃς ἀσυνεποῦς καὶ ἀδύ-
κου κρινομένης μὲ τὸ κριτήριον
τῆς Οὐδέτερηπότης ποὺ ή
ἡ Ἀγγλία ἐθέσπισε στὴν ἄρχη-
τοῦ Πολέμου. Ἡ Ἀγγλικὴ προ-
κτικὴ ἀντετίθετο στὴν Ἀγγλι-
κὴ Διακήρυξι, ποὺ καὶ αὐτὸν
ήταν ἔχθρική γιὰ τὴν Βόρειον
Ἐνωσι: ἀλλὰ τὸ ἴσχυρὸν διπλω-

ματικό όπλο τών Η.Π.Α. ήταν μή τίρσης της έξηγγελμένης Ούδετερότητος έκ μέρους της Αγγλίας, και όχι η έξαγγελία αυτή καθ' έσυτη της Ούδετερότητος. Βεβαίως ή πρόωρο

Η Διπλωματική Ήττα της Ελλάδος κατά την Κρίσι των Ιμια και οι Συνέπειές της

• συνέχεια από την σελίδα 9

άναγνώριστις τῶν Νοτίων Πολιτειῶν ὡς ἐμπολέμων (ποὺ δὴ Διακήρυξις τῆς Οὐδετερότητος συνίστα) ἔχρισιμοι ήτη ὑπὸ τῶν Η.Π.Α. ὡς τεκμήριο πρὸς ἀπόδειξι τῆς γενικῶς ἔχθρικής στάσεως τῆς Βρετανίας καὶ τῆς πλήρους εὐθύνης τῆς χώρας αὐτῆς γιὰ τὰ συμβάντα ἐν σχέσει πρὸς τὸ θαλάσσιο ἐμπόριο κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου.

Μὲ τὸ Πρωτόκόλλο τοῦ 1869 ἡ ὑπόθεσις παρεπέμπετο εἰς Μεικτή Επιτροπή, δηλαδὴ κατ' οὐσίαν εἰς Διαπραγμάτευσι μεταξὺ τῶν διαφερομενῶν χωρῶν. Η Ἀμερικανική Γερουσία ἀπέρριψε τὸ Πρωτόκολλο, φαινομενικά μὲν διότι ἐξηρεύεται ἡ ἔξετασι τῆς νομιμότητος τῆς Ἀγγλικῆς ἀναγνωρίσεως τῶν Νοτίων Πολιτειῶν ὡς ἐμπολέμων, οὐσιαστικά δημοσίᾳ τὸ νομικό πλαίσιο βάσει τοῦ ὅποιου θά ἔκρινε τὸ δλονίθεμα τῆς Μεικτῆς Επιτροπῆς παρέμενε ἀσαφές καὶ διαιρεφιστήτουμένο, μὲ τὴν Ἀγγλία μάλιστα ἐπιμένουσα διτὶ ἡ πολιτικὴ τῆς ἐπὶ τῆς τροπίσεως τῆς Οὐδετερότητος μποροῦσε μόνον νὰ κριθῇ βάσει τοῦ ἑωατερικοῦ τῆς Δικαίου. Κατὰ τὴν ἰσχύουσα τότε Νομοθεσία τῆς μάλιστα ἡ πρακτική τῆς κατὰ τὸν Πλάεμο δὲν εἶχε παραβάσει τὴν ἀρχὴ τῆς Οὐδετερότητος. Επὶ πλέον ἡ Ἀμερικὴ ἐπέμενε σταθερά σὲ Διατητίσια.

Νέος δεκαμελῆς Μεικτή Επιτροπή (ἀντιπρόσωποι καὶ ἑκάτην δύο διαφερομενῶν ωρῶν) κατέληξε σὲ ουμφρονία μεταξὺ τῶν Κρατῶν. Στὶς 8.5.1871 ὑπεγράφη ἡ Σύμβασις τῆς Washington διὰ τῆς ὁποίας τὸ θέμα παρεπέμπετο εἰς Διατητίσια, προσδιωρίζετο ἡ σύντασις τῆς Διατητίκης Επιτροπῆς καὶ τὸ σπουδαιότερο, καθωρίζοντο οἱ κανόνες Δικαίου βάσει τῶν ὅποιων θὰ ἔξεδιστο ἡ Διατητίκη Ἀπόφασις. Η Σύμβασις δηλαδὴ συνίστα τὸ Συνυποσχετικό (compromissionum) παραπομῆς τοῦ θέματος σὲ Διατητίσια, καὶ ἀπεκριστάλλων τὸ νομικό πλαίσιο τῆς διαιμφισθητήσεως.

πραγματεύσεως μεταξὺ τῶν δύο διαφερομενῶν χωρῶν. Ἀπὸ πολιτικοῦ πλα-
ματικῆς ἀπόψεως τὸ κύριο καὶ ἀπο-
φασιστικῆς σημασίας ἔγγραφο δὲν
είναι ή Ἀπόφασις τῆς Διατητίσιας ἀλ-
λὰ τὸ Συνυποσχετικὸ διὰ τοῦ ὅποιου η
ὑπόθεσις παρεπέμφθη εἰς Διατητίσια.

Η υποχώρησις τῆς M. Βρετανίας στὴν οὐσίᾳ ἐκαλύπτετο ὑπὸ τὴν μορ-
φὴ τῆς Διατητίσιας. Παρουσιάζετο ἐπί-
της ἡ ἐντύπωσις ἐξισορροπητικῆς πα-
ραχωρήσεως ἐκ μέρους τῶν Η.Π.Α. κατὰ
τὸ διτὶ τὸ θέμα τῆς προσώπου ἀναγνωρί-
σεως τῶν Νοτίων Πολιτειῶν δὲν παρεπέ-
μπετο εἰς Διατητίσια. Τέλος, ἡ Κυβέρνη-
σις τῆς M. Βρετανίας προέβη εἰς μία
θεαματική κίνησις δημιουργίας προπε-
τάσματος γιὰ τὴν πραγματική τῆς ὑπο-
χώρησις. Η Κυβέρνησις ὑπεστορίει διτὶ
τῆς Νομοθεσίας μέσον ἀπὸ τὴν ἑωατερική
τῆς Νομοθεσίας ὡς πρὸς τὴν ἐννοια τῆς
Οὐδετερότητος τὴν ὅποιαν ἐπρεπε να
ἐφαρμόσῃ, μετὰ τὴν Διακοίνωσις τῆς πε-
ρὶ Οὐδετερότητος στὴν ἐμπόλεμο κατά-
στασι μεταξὺ Βορείου Ἐνώπεως καὶ Νο-
τίου Συνομοδονδίας κατὰ τὸν Ἀμερικα-
νικὸ Ἐμφύλιο Πόλεμο. Ἀλλὰ ὁ σχετικὸς
Νόμος τοῦ 1821 (Foreign Enlistment Act)
ἔκαλυπτε τὴν στάσι τῆς κατὰ τὴν διάρ-
κεια τοῦ Πολέμου. Γιὰ νὰ μὴν φανῆ-
λοιπὸν ὅτι ἡ στάσις τῆς αὐτῆς ἡ κρι-
θῆ σύμφωνα μὲ Κανόνες Εξωτερικοῦ
Δικαίου ἥλασξε ἡ διοικὴ τὴν ἑωατερικὴ
Νομοθεσία. Ετσι τὸ 1870 ἐψηφίσθη ἀπὸ
τὴν Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων νέος νόμος
Foreign Enlistment Act, διὰ τοῦ ὅποιου
γνοίγεται ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἀπόδοχη τῶν
τριῶν Κανόνων τῆς Washington. Ετὶ πε-
ραιτέρω, ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις συνε-
φώνησε διτὶ ἡ Διατητίκη ἐκδίκασις
τῆς ὑποθέσεως Alabama καὶ σχετικὰ
θὰ διεκπεραιώσητο βάσει τῆς νέας ἑω-
ατερικής Νομοθεσίας καὶ τῶν τριῶν Κα-
νόνων, οἱ ὅποιοι Νομοθεσία καὶ Κανό-
νες δὲν ἔσαν ἐν ἰσχύι κατὰ τὴν διάρ-
κεια τελέσσεως τῶν κρινομένων πρά-
ξεων καὶ παραλείψεων. Ἀπὸ νομικῆς

· οπόψεως δηλαδή, ἡ Βρετανικὴ Κυ-
βέρνησις ἐδέχθη νὰ κριθῇ ἡ ὑπόθε-
σις μὲ δίκαιο ἀναδρομικῆς ἴσχύος.

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ἀπετέλουν ἀπλῶς δη-
μαγγικοὺς νομικούς.

Η οὐσία τοῦ

θέματος είναι διτὶ οἱ διαφερόμενες χω-
ρες συνεψώνησαν ὡς πρὸς τὸ νομικὸ

πλαίσιο βάσει τοῦ ὅποιου θὰ κριθῇ ἡ

διαφορά τῶν ἀπὸ τὸ πρὸς τοῦτο ὄρι-
ζόμενο Διατητικὸ Ὁργανό.

Η Διατητίσια ἀνετέθη μὲ τὴν Σύμβα-
σι τῆς 8.5.1871 σὲ πενταμερή Διεθνή

Επιτροπή συγκροτούμενη ἀπὸ μερικῶν ὄρι-
ζομενα ἐν ἐξ ἐκάστης τῶν δύο διαφερο-

μένων χωρῶν Η.Π.Α. (1) καὶ M. Βρετα-
νίας (2), καὶ ἐπίσης τῆς Βραζιλίας (3),
τῆς Ιταλίας (4) καὶ τῆς Ελβετίας (5).

Η Βραζιλία καὶ Ιταλία ἀντιπροσώπευαν

τὸν Νέο καὶ Παλαιὸ Κόσμο στοὺς

ὅποιους ἀνήκαν ἀντιστοίχως οἱ δύο δια-
φερόμενες χωρες, ἡ δὲ Ελβετία προσε-
τέθη ὡς κατ' ἐδοχὴν οὐδετέρα χώρα εἰς
τὸν ιστόν καὶ θὰ συνήρχετο ἡ Επιτρο-
πή Διατητίσιας (Γενεύη). Διὰ τῆς Συμβά-
σεως τῆς Washington, τὸ δύο μέρη προσ-
εδέχθησαν τὴν ἀπόφασι τῆς Διατητι-
κῆς Επιτροπῆς ὡς ὄριοτική διευθέ-
τησι τῆς μεταξύ τῶν διαφορᾶς.

Τὸ Διατητικὸν Δικαστήριον συνήλ-

θε στὶς 15.12.1871 καὶ ἐξέδωσε τὴν κρί-

σι τοῦ στὶς 14.9.1872. Μὲ τὴν ἀπόφασι

τῆς Διατητίσιας αὐτῆς ἡ Ἀγγλία (ἴσως

ἡταν ἀναμενόμενο) ἀνεγνωρίσθη διτὶ

παρεβίασε καὶ τοὺς τρεῖς Κανόνες Οὐ-

δετερότητος τῆς Washington κατὰ τὴν

διάρκεια τοῦ Ἀμερικανικοῦ Εμφυλίου

Πολέμου, κατεδακόθη δὲ εἰς καταβολὴ

ἐφ' ἀπαξ ἀποζημιώσεως πρὸς τὶς Η.Π.Α.

Ὕψους € 15.500.000. Η ἀπόφασις ὑπε-

γράφη ὑπὸ τῶν 4 μόνον μελῶν τοῦ Διαι-

τητικοῦ Δικαστηρίου, ἀφοῦ ὁ ἀντιπρό-

σωπος τῆς Βρετανίας ήρηνθη νὰ τὴν

προσυπογράψῃ. Λόγῳ δημοσίᾳ τῆς Washington ἡ

Ἀγγλία, δὲν καὶ ἔθεώρησε ἐσφαλμένη

τὴν ἀπόφασι, τὴν ἀπεδέχθη καὶ τὴν

έξετέλεσε.

Του Απόστολου Λ. Πιερρή
Καθηγητού Φιλοσοφίας Ι.Β.Ρ.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η Διπλωματική Ήττα της Ελλάδος κατά την Κρίσι των Ιμια και οι Συνέπειές της

ΜΕΡΟΣ ΙΑ'

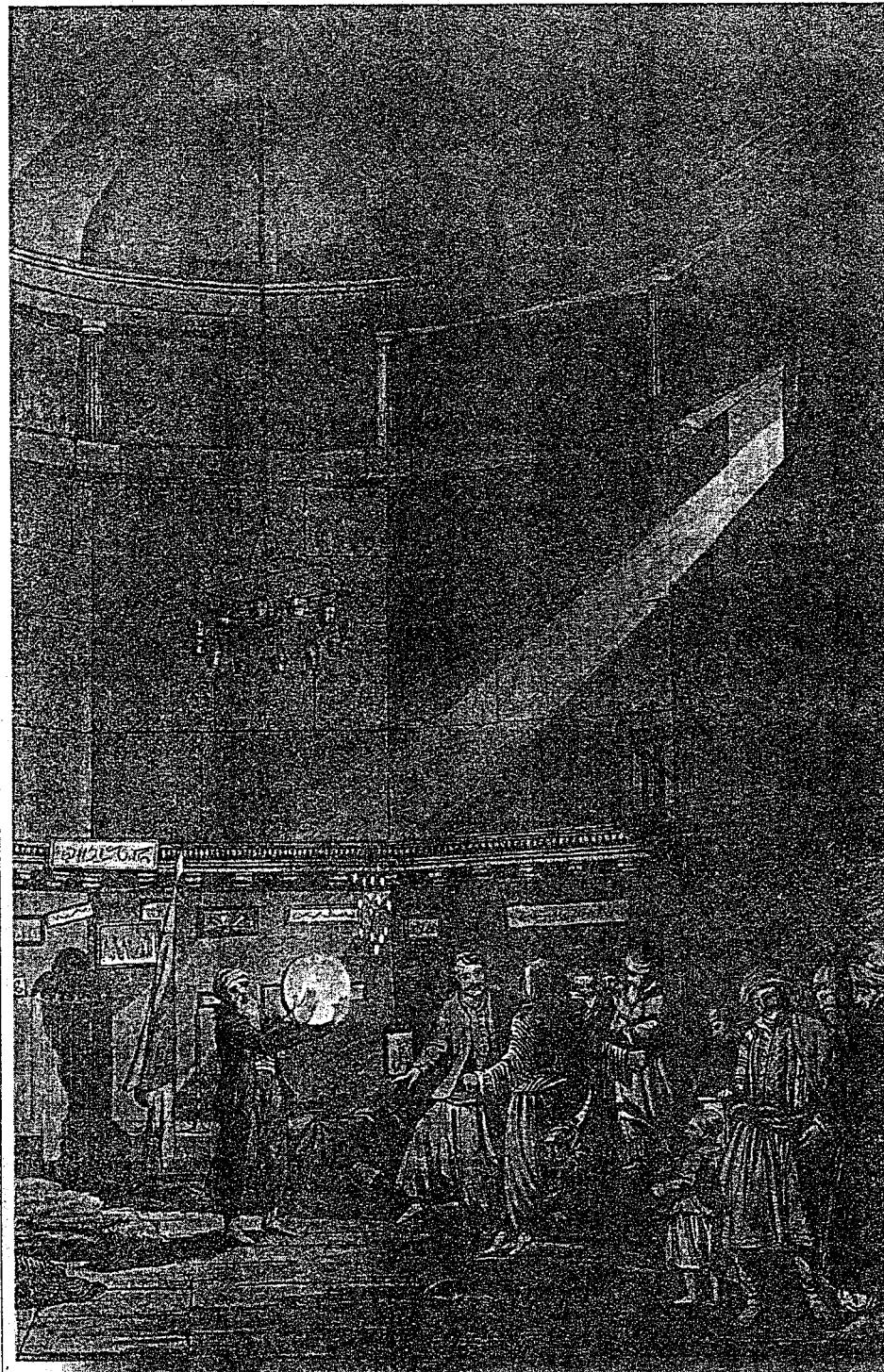
Hθεμελιώδης διαφορά μεταξύ του ούσιωδους χαρακτήρας της Τουρκικής Εθνικής Στρατηγικής άφ' ενός και της Ελληνικής άστρατηγού εξωτερικής πολιτικής άφ' έτερου, εγκειται εἰς τὸ ὅτι ἡ πρώτη ἔχει τοπικό, ἐνῷ ἡ δευτέρα ἀ-τοπικό προσανατολισμό. Η Τουρκία ακολουθεῖ συστηματικά τὴν ἀρχὴ τῆς δράσεως ἀπό τὸ κέντρο πρὸς τὴν περιφέρεια κατὰ τὴν φυσικὴ ροή τῆς ἐνέργειας. Ἀντιθέτως ἡ Ελληνική Ἀναξιοκρατία ἐπενδύει σὲ παράταρους συνδυασμοὺς καὶ ἀσύμβατα ἔξωγεωπολιτικά πεδία μὲ συνέπεια τὴν ἀναποτελεσματική κατασπατάλησι τοῦ ὅπιου ὀλίγου δυναμικοῦ ὁ ἀφύσικος προσανατολισμός τῆς ἐπιτρέπει νὰ συγκεντρωθῇ. Η Τουρκία ἔχει ὡς πρώτη προτεραιότητα τὴν ἐνέργητική ἐπιρροή τῆς στοὺς οἰκείους γεωπολιτικοὺς χώρους (Βαλκανική, Υπερκαυκασία, Κεντρική Ασία, Ταρταρικές, Ρωσικές περιοχές, Μέση Ανατολή, Ἰράν) καὶ τὸν δυναμικὸ στρατηγικὸ συνδυασμὸ τῆς μὲ τὸ πεδίο ἐπιρροῶν τῆς Οίκουμενικῆς Ηγεμονικῆς Δυνάμεως (Η.Π.Α.). Η Ελληνική Ηγετική Ἀναξιοκρατία ἔχει ὡς ὑπερκειμένη (συστατική τῆς ὑποστάσεως τῆς) ἀναγκαῖοτη τὴν ἔξαρτηματική συμμετοχή τῆς σὲ ἄλλότριο γεωπολιτικό πεδίο (τὴν Κεντροδυτικὴν Εὐρώπην). Η διαφορὰ αὐτὴ συνιστᾶ κύριο παράγοντά τῆς ἀντιστοίχου ἀποτελεσματικότηος καὶ ἐπιτυχίας τῆς μιᾶς ἔναντι τῆς ἄλλης πολιτικῆς. Τὸ φυσικὸ εὔδοώνεται, ἐνῷ τὸ τεχνητὸ προσκρούει συνεχῶς σὲ ἐμπόδια.

ΤΟΠΙΚΗ ΚΑΙ ΑΤΟΠΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ (Α)

Iστορικά, μετὰ τὴν κατάρρευσι τῆς Θρακομακεδονικῆς Δυναστείας, ὅλη ἡ ἐργάδης καὶ σκληρὴ προσπάθεια στὴν Μ. Ἀσία ἐστιαστεῖ εἰς τὴν σύμπτη καὶ ἀνάπτυξι ἰσχυροῦ Τουρκικοῦ κράτους: τὸ στρατηγικὸ δόγμα τοῦ Κεμαλ Ἀτατούρκ συνίστατο στὴν μὴ καταδαπάνησι ἐθνικοῦ δυναμικοῦ εἰς ὑπερόρεις βλέψεις, διό ἐκλυτικός ή καὶ ἀρμόζουσες νὰ παρουσιάζοντο. Αὐτὸς ἀπετέλει τὴν πρώτη φάση δραστηριοτήτων στὸν πολιτικὸ σχεδιασμὸ τῆς Τουρκίας: τὴν φάση τῆς ἐσωστρέφειας. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ στρατηγικὴ αὐτὴ ἐπέτυχε σὲ ίκανον ιητικὸ βαθμὸ τοὺς στόχους τῆς, καὶ ἐπιστοικοδομήθηκε ἡ ταυτότης καὶ ἔδραια ἀσθέτηκε ἡ ισχὺς τῆς Τουρκικῆς Δυνάμεως τὸ στόχον τῆς προστεράσεως τῆς Τουρκίας στὴν Ασία, τὸ συσσωρευμένο δυναμικὸ ἥταν ἔτοιμο νὰ δράσῃ κατὰ τὶς φυσικὲς γραμμὲς ἐπιρροῶν στὸ περιβάλλον γεωπολιτικὸ πεδίο: βεβαώσῃ ἡ ἐμβέλεια καὶ τὸ βάρος τῆς δράσεως τοῦ ἔκστατος ἀπὸ τὶς κρατούσες ἔκστατες γενικάτερες συνθήκες ἐντός, ἀλλὰ καὶ πέραν τῶν οἰκείων γεωπολιτικῶν χώρων.

Ἡδη κατὰ τὴν Μεσοπολεμικὴ περίοδο ἡ Τουρκία παγώσε τὸν στρατηγικὸ ἐλέγχο τῶν Στενῶν μὲ τὴν Συνθήκη τοῦ Montreux. Ἀλλὰ ἡ γεωπολιτικὴ σημασία τοῦ ἐλέγχου τῶν Στενῶν περιορίζεται ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὴν Αιγαίο ἐλέγχηται καθοριστικὰ ἀπὸ τὴν Ελλάδα. Σὲ ἔνα ἀξιοτιμεωτὸ μνημόνιο ποὺ ὁ Durnovo (πρώην Υπουργὸς Εσωτερικῶν τῆς Ρωσίας καὶ τότε μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους) εἶχε ύποβάλει στὸν Τσάρο Νικόλαο Β'. τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1914, μισὸ χρόνου πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ὀναπτύσσεται ἡ ἀποψίς ὅτι ἡ διασπορὰ τῶν νήσων στὸ Αιγαίο στὸν δεύτερο ἀκολούθετο στερεὴ στρατηγικὴ λογική.

Τὰ Στενὰ καὶ τὸ Αιγαίο ἀποτελοῦν μία ἀντικειμενικὴ στρατηγικὴ ἐνότητα, καὶ ἡ κίνησις τῆς Τουρκίας ἀπὸ τὰ πρώτα στὸ δεύτερο ἀκολούθετο στερεὴ στρατηγικὴ λογική.

Χορός των Δερβίσηδων στον Πύργο των Ανέμων, στὴν Αθήνα (Αέρηδες. Το ωρολόγιο του Ανδρονίκου Κυρρήστου). Σχέδιο Dodwell, χάραξις Medland (1819). Εκπατατική ιερατική μουσική και χορός, συνέχεια των αρχαίων μικρασιατικών θρησκευτικών τελετών, όπως της Κυβέλης.

Στὶς 30.4.1982 ὁ Τούρκος ἀντιπρόσωπος στὴν Τρίτη Συνδιάσκεψι φύγει γιὰ τὸ Δίκαιο τῆς Θαλάσσης ἡρνήθη νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν καταληκτικὴ Σύμβασι οἱ πεικαλύμενοι τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῆς χώρας του. Η Τουρκία προσέκυψε στὸ ἀρθρὸ 3 τῆς Συμβάσεως, κατὰ τὸ ὅπιον: Κάθε Κράτος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καθορίσῃ τὸν ἐφαρμογὴ τῆς ἀντίξου διατάξεως - μέχρι τῆς υποχρέωσεως τῆς συμμορφώσεως πρὸς αὐτήν. Ζωτικά συμφέροντα καὶ τὴν μᾶλλον μαξιμαλιστικὴ

συνήθη πρακτικὴ τῶν Κρατῶν. Πέραν ὅμως τῆς νομικῆς ὑφῆς τοῦ προβλήματος (ἡ ὅποια θὰ ἀναλυθῇ σὲ προσεχές φύλλο) ἡ ἐπίκλησι τῶν ζωτικῶν συμφερόντων μιᾶς χώρας τὴν ἔξαιρετὴ πόλη τὴν έφαρμογὴ τῆς ἀντίξου διατάξεως - μέχρι τῆς υποχρέωσεως τῆς συμμορφώσεως πρὸς αὐτήν. Ζωτικά συμφέροντα καὶ ἀπειλὴ πολέμου συνδέονται ἀρρηκτα.

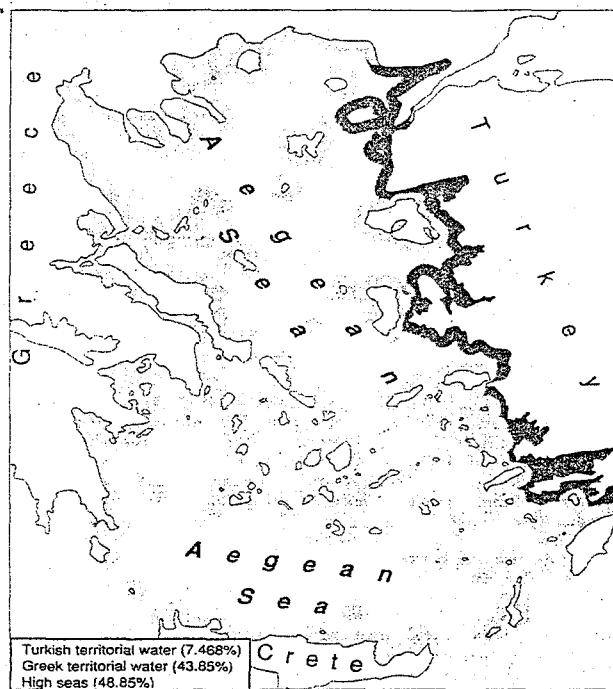
Εύθυνης ἐξ ἀρχῆς ἡ Τουρκία υπεστάθη ὅτι μπορεῖ νὰ ἀνταλέξῃ τὴν δέσμευσι τῆς Ελλάδος νὰ μὴ ἐπεκτείνῃ τὰ χωρικά τῆς ύδατα μὲ τὴν εγκατάστασι τῆς Τουρκίας τῶν διεκδικούντων στοῖς νησίδες. Οι νησίδες ἀπροσδιορίστους ή ἀμφισβητούμενης κυριαρχίας (οἱ γκρίζες περιοχές στὸ Αίγατο κατὰ τὴν Τουρκία) περιβάλλονται ἀπὸ χωρικὰ ύδατα ἔξι τίσου ἀπροσδιορίστους ή ἀμφισβητούμενης κυριαρχίας. Τὸ πρόβλημα τοῦ Αίγατο καθεστώτος περιπλέκεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο συνεχῶς περισσότερο: μία δύνατος λίαν ἀποτελεσματικὴ τακτικὴ, ἐὰν ἀκολουθηθῇ μὲ σοφία καὶ τόλμη.

Ο Υπουργὸς Έξωτερικῶν θεωρήσεις ὅτι μπορεῖ νὰ ἀνταλέξῃ τὴν δέσμευσι τῆς Ελλάδος νὰ μὴ ἐπεκτείνῃ τὰ χωρικά τῆς ύδατα μὲ τὴν εγκατάστασι τῆς Τουρκίας τῶν διεκδικούντων στοῖς νησίδες.

Εἶναι θιβερός ὅτι ἀγνοεῖται

τοσαθερὰ θέσις τῆς Τουρκικῆς Προτικῆς. Στὶς 16.11.1994 ἡ Σύμβασις γιὰ τὸ Δίκαιο τῆς Θαλάσσης τῆς 30.4.1982 ἐτέθη ἐν ισχύ. Η Τουρκία δὲν τὴν ἔχει ύπογραψει. Η Ἑλλὰς ύποστηρίζει ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα μονομεροῦς ἐπεκτάσεως τῶν χωρικῶν τῆς ύδατων μέχρι τὰ 12 μίλια, ἀλλὰ ὅτι δὲν ἔσκει τὸ δικαίωμα αὐτό. Η Τουρκία ύποστηρίζει ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν προτίθεται νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ χωρικά τῆς ύδατα. Φαίνεται ὅτι ὁ ὄρος τῆς μη ἐπεκτάσεως τῶν χωρικῶν τῆς ύδατων καίτια πολέμου. Ο νῦν Υπουργὸς Έξωτερικῶν έχει τὸ δικαίωμα μονομεροῦς ἐπεκτάσεως τῶν χωρικῶν τῆς ύδατων καίτια πολέμου.

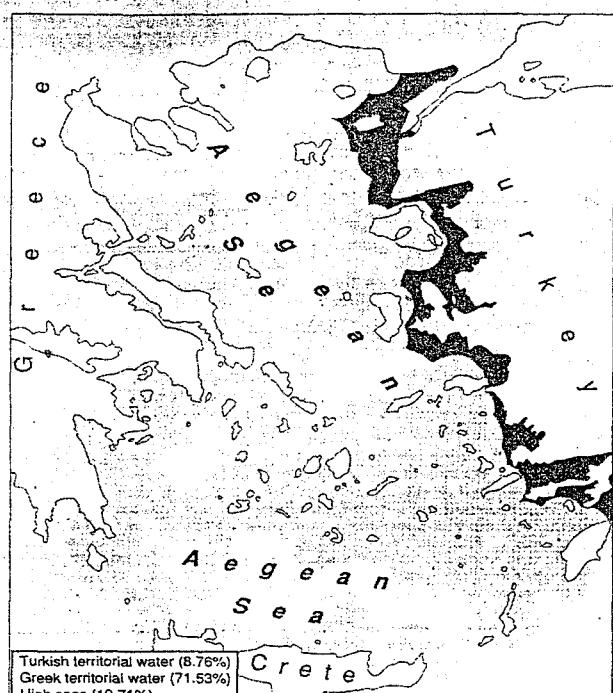
Τὸ θέμα τῆς ἐκτάσεως τῶν χωρικῶν ύδατων συνδέεται στενά μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἐδαφικῆς κυριαρχίας στοῖς νησίδες τοῦ Αίγατο. Οι νησίδες κάθε κατηγορίας καθὼς καὶ οἱ βραχονησίδες εχουν τίσια χωρικὰ ύδατα (π. αρθρὸ 121 τῆς Συμβάσεως γιὰ τὸ Δίκαιο τῆς Θαλάσσης). Οι νησίδες ἀπροσδιορίστους ή ἀμφισβητούμενης κυριαρχίας (οἱ γκρίζες περιοχές στὸ Αίγατο κατὰ τὴν Τουρκία) περιβάλλονται ἀπὸ χωρικὰ ύδατα ἔξι τίσου ἀπροσδιορίστους ή ἀμφισβητούμενης κυριαρχίας. Τὸ πρόβλημα τοῦ Αίγατο καθεστώτος περιπλέκεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο συνεχῶς περισσότερο: μία δύνατος λίαν ἀποτελεσματικὴ τακτικὴ, ἐὰν λόγικὴ είναι ίσχυρά: μόνον συνολικὴ διαπραγμάτευσις ἐφ ὅλη τῆς θλης, καὶ μὲ σκοπὸ τὴν διαμόρφωσι τῆς ΕλληνοΤουρκικοῦ Στρατηγικοῦ Συνδυασμοῦ γιὰ τὸν κοινὸν ἔνιατο γεωπολιτικὸ χώρο καὶ τὶς εύρυτερες διαπλοκές τοῦ στοῖς μειζονες ἐπιτρόπων τῶν καθολικοτέρων καὶ κυρίων, τοῦ οἰκουμενικοῦ δυναμικοῦ πεδίου, μπορεῖ νὰ καταλήξῃ ρεαλιστικὴ στὴν ἐπίλυσι τῶν ΕλληνοΤουρκικῶν διαφορῶν. Τὸ μέγιστο στὴν περίπτωσι αὐτὴ είναι τὸ προσεχέστερο. Καὶ τὸ ηδη μέγιστο καθίσταται ὁ γκωδέστερο, ἀφοῦ χρειάζεται νὰ συναρπηθῇ πρὸς τὸν Αίγατο μὲ τὴν Ελληνικὴ λίμνη καὶ παραβλάπονται ζωτικά συμφέροντα τῆς Τουρκίας. Στὶς 14.11.1985 ὁ Τούρκος Υπουργὸς Αμύνης εἶχε δηλώσει ὅτι: Οι περισσότερες διαφορές τῆς Τουρκίας στὴν Κρατῶν τοῦ Αίγατο είναι οι διατάξεις τῆς Συμβάσεως τῆς 30.4.1982, οι οποίες προστέπεται τὸ Αίγατο σὲ Ελληνικὴ λίμνη καὶ παραβλάπονται ζωτικά συμφέροντα τῆς Τουρκίας. Στὶς 14.11.1985 ὁ Τούρκος Υπουργὸς Αμύνης εἶχε δηλώσει ὅτι: Οι περισσότερες διαφορές τῆς Τουρκίας στὴν Κρατῶν τοῦ Αίγατο είναι οι διατάξεις τῆς Συμβάσεως τῆς 30.4.1982, οι οποίες προστέπεται τὸ Αίγατο σὲ Ελληνικὴ λίμνη καὶ παραβλάπονται ζωτικά συμφέροντα τῆς Τουρκίας στὴν Κρατῶν τοῦ Αίγατο είναι οι διατάξεις τῆς Συμβάσεως τῆς 30.4.1982, οι οποίες προστέπεται τὸ Αίγατο σὲ Ελληνικὴ λίμνη καὶ παραβλάπονται ζωτικά συμφέροντα τῆς Τουρκίας στὴν Κρατῶν τοῦ Αίγατο είναι οι διατάξεις τῆς Συμβάσεως τῆς 30.4.1982, οι οποίες προστέπεται τὸ Αίγατο σὲ Ελληνικὴ λίμνη καὶ παραβλάπονται ζωτικά σ

Επάνω: Τα χωρικά ύδατα Ελλάδος και Τουρκίας στο Αιγαίο χωρίς την διαμφισθητούμενη ζώνη κυριαρχίας σε νησίδες (γκρίζες περιοχές) και με την ιοχύουσα έκταση χωρικών υδάτων (6 μίλια).

Κάτω: Το αυτό με την υποθετική επέκταση των χωρικών υδάτων σε 12 μίλια.

Με την επέκταση σε 12 μίλια τα αντίστοιχα ποσοστά ανέρχονται σε 71,53% για τα Ελληνικά χωρικά ύδατα, 8,76% για τα Τουρκικά χωρικά ύδατα, και 19,71% για την ελεύθερη θάλασσα.

σφάλματος μπορεῖ εν μέρε

Παράγων συστηματικής αδυναμίας της Ελληνικής Εξωτερικής Πολιτικής

Η Έλληνική Έωτερική Πολιτική συνίσταται εν πολλοῖς στην ἀπέλπιδα. προσπάθεια ἀντιστροφῆς τῶν δυσμενῶν ἐπιπτώσεων σοβαρῷ σφαλμάτων ποὺ συστηματικὰ γίνονται στὴν χάρακα. Έθνικῆς Στρατηγικῆς καὶ στὴν τακτικὴν ὑλοποίησεως τῶν. Ἐπειδὴ δῆμος οἱ ἔξελλεις στὶς Διεθνεῖς Σχέσεις εἶναι κατὰ βάθος (ὅπως δὲς οἱ φυσικὲς διαδικασίες) μὴ ἀναστρέψιμες, ὁ δῆλος Διπλωματικὸς προσανατολισμὸς διορθώσεως λαθῶν εἴναι λανθασμένος. Στὴν ἐμφιλοχροῦσα ἡγετικὴ ἀνεπάρκεια, τὴν προκαλοῦσα κατ’ ἄρχην τὰ σφάλματα στοχεύσεως καὶ χειρισμού, ἐπισυντίθεται ἡ πολλαπλασιασμένη ἀποτυχία μιᾶς μονοσημάντου ἐπιθυμίας καταργήσεώς των ὁ πολλαπλασιασμός τῆς βλάβης συνίσταται: 1) στὸ ἀντικειμενικὸ ἀδύνατο ἐπιτεύχεως τοῦ σκοποῦ, 2) στὴν παρὰ ταῦτα παθητικὴ προσκόλλησι εἰς αὐτὸν, ἡ ὅποια ἔτσι προκαλεῖ πτλήρη σύγχυσι στὴν 3) δεδομένη ἀνικανότητα ἐντιμετωπίσεως τῆς

πραγματικότητος έκ μέρους τῆς Ἡγετικῆς Ἀναξιοκρατίας, 4) στὴν προκαλούμενη μόνιμο βαθυνόμενη ἀναξιοπιστίᾳ τῆς χώρας, καὶ 5) στὴν τελικά ἔδρασιούμενῃ καθολικῇ ἀναρρωτᾷ τε.

Κάθε σφάλμα Στρατηγικής ή Τακτικής συνεπιφέρει άναλόγως

μόνον νά ἀρθῇ μὲ μία δυναμική κίνησι ὑπερκερασμοῦ. Κάθε ἐπιτυχῆς κίνησις προϋποθέτει ἀκριβή γνῶσι τῆς πραγματικῆς καταστάσεως τῶν ὑπέ ισερχομένων παραγόντων καὶ τῆς οὐσιώδους διαπολοκῆς των. Κατὰ βάσιν, γιὰ τὴν μερικὴ ἀναστορφὴ τῶν βλαπτικῶν ἐπενεργειῶν ἐνὸς λάθους, χρειάζεται ἀκριβῶς ἕκεινή ή γνῶσις, στάσις καὶ δράσις, ἡ ελλειψις τῶν ὅποιων προκάλεσε τὸ λάθος. Αὐτὸ σημαίνει σαφῆ ἀναγνώρισι τοῦ σφάλματος, ἐπίγνωσι τῶν αἰτίων του καὶ διαγνώσι τῆς ὄρθρης κινήσεως τότε, γιὰ τοὺς ὄρθους λόγους. Μὲ μία δημιουργικὴ προσπορθεία πού νά ἐκπορεύεται ἀπό τὴν πλήρωσι τοῦ ύστερήματος ἔκεινου τὸ ὄπιο ἀπεκύνησε τὸ ἐκτρωμα τοῦ λάθους, μέρος τῶν δυσμενῶν ἐπιπτώσεων μπορεῖ νά ἀκυρωθῇ, μὲ τὴν καταβολή πάντοτε τοῦ δέοντος ἀντιτίμου. Διότι στὴν φύσι τῶν πραγμάτων, τὸ ἐλάττωμα χρειάζεται ἀπαραιτήτως περισσευμα ἐνεργείας γιὰ νά μετατραπῇ εἰς πλεονέκτημα.

Στὴν μοναδικὴ περίπτωσι τῆς Ἑλληνικῆς Ἡγετικῆς Ἀναξιοκρατίας, τὸ λάθος οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς λάθος. Κατὰ βόρειον αὐτὸν συμβαίνει, διότι ἀποσιάζουν κριτήρια ὄρθδητος. Τὰ σημεῖα ἀναφορᾶς καὶ ἔστια-

σημού είναι ἀδιάκριτα, καὶ ἔστι δὲν ἐνεργεῖ κανών χαρακτηρισμοῦ καὶ μετρήσεως τῶν ἀποκλίσεων. Ἡ Ἀνικανότης πρὸ πάντων δὲν θέλει τὴν διάκρισιν. Ὁ, τι ἀπορρέει ἀπό τὸ οὐτῆν κεῖται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου φανταστικῆς ὄρθροτης; Ἡ (συστηματική) ἀποτυχία τῶν ἐπιλογῶν τῆς Ἀναξιοπρατίας, δὲν ὄφελεται (προσταθεὶ νὰ κάνῃ ἑστή καὶ τοὺς ἄλλους νὰ πιστέψουν) στὸ σφάλμα τῶν ἐπιλογῶν της, ἀλλὰ πάντοτε σὲ ἔξωτερικοὺς παράγοντες. Δημιουργεῖται ἔστι ἡ ταλαιπωρίας ιδέα ἐνὸς αὐτοδικαϊούμενου ἀλάνθαστου, τοῦ ὅποιου ἡ μόνιμα ἀποτυχημένη εκβασίς ἀποδίδεται αὐτομάτως στὴν δαιμονικὴ ἐπενέργεια ἔξωθεν δυνάμεων τοῦ σκότους. Ἡ Ἀναξιοκρατία θὰ ἀπεδείκνει τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς φανταζομένης ὄρθροτης της δηλοὶ οἱ παράγοντες ἐκτὸς αὐτῆς δὲν τῆς ἐναντιώνοντο. Δηλαδή, ἡ Ἀναξιοκρατία θὰ ἐπετύχῃ τὸν ὁ Κόσμος εἰχε δομηθῇ θεόθεν ὕστε ἡ ἀπακία νὰ εὐδοῦται.

Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ κοσμικὴ ἀρμονία ἔχει (κατὰ τὸ μέτρο τῆς θείας δημιουργίας τῆς οὐσίας τῆς) θεία ἐπίσης κύρωσι. Καὶ κατ' αὐτήν ἡ ἀξία στέφεται, ἐνῷ ἡ ἀπαξία πάσχει ὄδυναμια. Άλλα για νὰ ἀποφύγῃ τὴν γνωμωσι τῆς ὁσχηματοποίησης

ταράσσεται καὶ σφαδάζει: τὴν δριμύτητα τῶν ἐπιπτώσης κατὰ βάθος μία συνεπή, καὶ οχι ὄνομαστική Στρατηγοῦ νομοτέλεια: τὴν Τουρκικρασιατικὸ πεδίο καὶ τὴν τὸ Τουρκικὸ Σχεδιασμὸ μιᾶς δράσεως κατὰ τὶς φυσικοτονικὰ πεδία. Η Ἡγετικὴ τι ἀγανακτεῖ μὲ τὴν τελευτῆς Κυβερνήσεως στὸ καθεοιχεῖον Τουρκικῆς ἀκρόποτοῦ πανικοῦ ἀκόρμη: θὰ ἀκοινεῖς ἀναφορές. Ό, τι γίνεται προτεριληφθῇ καὶ προτυθῇ Διακοίνωσι τῆς 29.1.1996 ίσι ὡς Υπουργὸς Ἐξωτερικῶν ας εἶχε θεωρήσῃ ἄσφατρο, σάλλων πυροτεχνημάτων.

Υπουργεῖου Ἐξωτερικῶν) υἱοθετεῖ τελείως μηχανιστικὰ τίγη. ἀντίθετο θέσι ἀπὸ ἑκείνη ποὺ προκάλεσε τὴν ἀποτυχία σὲ μία κρίσι μ ἀλλοπροσαλλωνικήσεων. Γελούποτοιεται πάντοις ὅπου εὐρίσκεται. Η ἀπαξία ἔχει εύτοχης τὴν ιδιότητα νὰ είναι προφανής ἀπαιτεῖται τεράστιος μηχανισμὸς φεύδους γιὰ νὰ τὴν καλύψῃ ἐπὶ βραχύ. Ή αυτοποκαλύπτικότης τῆς ἀπαξίας είναι ἀδυσάπτητη: καταφαίνεται ὀχρηστή στὴν πρώτη δυσκολία. Ανήκει στὸν τρίτο ἑκεῖνο. Ήσιόδειο τύπο ποὺ οὔτε μόνος του καταλαβαίνει γιὰ λογαριασμὸ του, οὔτε καταλλήλος δέκτης του ἐμφρανός λόγου είναι, γιὰ τὸ ποιεῖς θὰ είναι οἱ προσεχεῖς συνέπειες καὶ ποιὰ η τελικὴ ἐκβασις τῶν πραγμάτων. Ετοι κάθε ἐπόμενη κατάστασις στὶς ἔξελιξεις τῶν ἔθνικῶν θεμάτων είναι χειρότερη ἀπὸ τὴν ὄμεσως προηγούμενη τῆς. Ένα ἀρχικὸ λόθιος, ἐனὸν μενὴν ὁ δισπράδας στὸ ίδιο πλαίσιο σκέψεως καὶ ἰκανότητος ποὺ τὸ προκάλεσε, μεγενθύνεται μὲ τὸν χρόνο ἐκτὸς πάστης ἀναλογίας. Δημιουργεῖται δυσιστο χρόνο νόσησμα μὲ ἐντονη δυναμικὴ ἀποσταθεροποίησεως ἡ συνεχούς παραχωρήσεως.

Η Ήγετική Άναδιοκρατία ταράσσεται καὶ σφαδάζει: παρατηρεῖ, καὶ αἰσθάνεται τὴν δριμύτητα τῶν ἐπιπτώσεων, χωρὶς ὅμως νὰ κατανοῇ κατὰ βάθος μία συνεπή, ἀταλάντευτο, πραγματική καὶ ὅχι ὄνομαστική Στρατηγικὴ ἐκτυλισσόμενη μὲ ἀδηριτο νομοτέλεια: τὴν Τουρκικὴ Στρατηγικὴ στὸ ΒαλκανοΜικρασιατικὸ πεδίο καὶ τὴν ὄλοκλήρωσί της στὸν συνολικὸ Τουρκικὸ Σχεδιασμὸ μιᾶς ἀκτινωτῆς διαφοροποιημένης δράσεως κατὰ τὶς φυσικὲς γραμμὲς ἐπιρροῶν στὰ γειτονικὰ πεδία. Η Ήγετικὴ Άναδιοκρατία ύποκρίνεται δι τὸ ἀγανακτεῖ μὲ τὴν τελευταῖα ἀναφορὰ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως στὸ καθεστώς τῆς Γαύδου ώς νέου στοιχείου Τουρκικῆς ἀκρόπτος.

Άς μήν έξαντλήση τὰ ὄρια τοῦ πανικοῦ ἀκόμη: θὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλες παρόμοιες ἀναφορές. Ό, τι γίνεται ἐκ μέρους τῆς Τουρκίας ἔχει προπεριληφθῆ καὶ προτυπωθῆ στὴν Τουρκικὴ Ρηματικὴ Διακοίνωσι τῆς 29.1.1996 (πβ. φύλλο 6.5.1996), τὴν ὧδε οὐ ποιεῖ ὁ Υπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀναξιοκρατίας εἴχε θεωρήση ἀσφατρο, κρίνων ἐκ τῶν ίδιων ἀλλοπροσάλλων πυροτεχνημάτων.

τικές Έλληνοιουρκικές Συμφωνίες μὲ
χαλαρώτατο περιεχόμενο: στὴν περί-
πτωσι ἀπροκλήτου ἐπιθέσεως ἔναντιον
μιᾶς ἐκ τῶν δύο χωρῶν, ἡ ἑρά άνελάμ-
βανε τὴν ὑποχρέωσι ἀπλῶς α) νὰ ἔξα-
σφαλίσῃ τὴν οὐδετερότητα τῆς ὕστε
κατὰ κανέναν τρόπο ὁ ἐπιτιθέμενος νὰ
μὴν χρησιμοποιήσῃ τὸ ἔδαφός της εἰς
βάρος τῆς ὑφίσταμένης τὴν ἐπίθεσι χώ-
ρας β) νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν διευθέτησι τῆς
καταστάσεως καὶ γ) ἐν ἀποτυχίᾳ διευ-
θετήσεως, νὰ ἔξεται τὴν κατάστασι εὐ-
μενῶν πρὸς τὴν ἄλλη συμβληθεῖσα χώρα
μὲ σκοπὸ τελικὴ λύσι εὐνοϊκὴ πρὸς τὰ
συμφέροντα ἀμφοτέρων τῶν χωρῶν. Στὴν
ούσια ἡ Συμφωνία παρεῖχε δίλγα περιο-
στέρο ἀρό τὴν ὑπόσχεσι τοῦ νὰ μὴν
ἐκμεταλλεύθῃ ὃ ἔνας τῶν συμβαλλομέ-
νων ἐνδεχομένη ἐπίθεσι τρίτου μέρους
κατὰ τοῦ ἐτέρου πρὸς ἴδιον ὀφελος εἰς
βάρος τοῦ ὑποστάντος τὴν ἐπίθεσι. Κυ-
ριῶς δηλαδὴ κατ' ούσιαν οἱ δύο χῶρες
ἄλληλο προεψεύλασσον τὴν ἥρητικα καὶ
απονεῖ ἀπὸ Βουλγαρικὸ ἐπεκτάτισμο. Μὲ
τὴν νέα ούσιαν ποιεῖν οὐπισθίδες προ-

πη τοῦ νέου ρυθμοῦ οὗτον συστήνει προστίθετο στὸ Βαλκανικὸ Σύμφωνο τοῦ 1934, τὸ διόπι ἡδη παρεῖχε ἀμοιβαία ἐγγύησι τῶν Βαλκανικῶν Συνόρων τῶν τεσσάρων μελῶν.

Η ἀνόνυμος γενικότης στοὺς Στρατηγικούς Στόχους (π.χ. Βαλκανικὴ Συνεργασία ή Οὐδέτερότης) ισοδυναμεῖ πρὸς στρατηγικὴ ἀριστία. Η δὲ Στρατηγικὴ ἀριστία προκαλεῖ τακτικὴ ἀντιφατικότητα, ἡ οποία πάλι συνεπάγεται σπασμώδικότητα δράσεως, καὶ τελικὰ ἀναποτελεσματικότητα, συχνὰ δὲ ἀντιπαραγωγικότητα, ἐπίτευξι δηλαδὴ τῶν ἀντιθέτων σκοπῶν ἥπο τούς ἐπιδιακόνευον.

Μέρος 100

Οι Ελληνοτουρκικές συγέσεις κατά τον Μεσοπόλεμο

Σ τραπηγική άσάφεια περιμένει τίς εύνοϊκές γενικώτερες περιστάσεις γιατί νά έκοψλωθή. Ή έπαναστρατιωτικοποίησης τῆς Ρηγανίας, καὶ οἱ μαζικὸς ἐπανεξοπλισμὸς τῆς Γερμανίας τὸ 1936, ἔθεσαν σὲ δοκιμασία τὴν βούλησι τῶν νικητριῶν Δυνάμεων νά διατηρήσουν τὸ status quo. Ήδη ἀπὸ τὸ 1934 ἡ Πολωνία εἶχε θέλει εἰς Συμφωνία μὲ τὴν Γερμανία. Ή παραδοσιακή τάσις προσεγγίσεις Γαλλίας - Ρωσσίας ἐν όψινε τῆς Γερμανικῆς ἀπειλῆς δὲν ἐλειτούργει εὐεργετικά ἐπὶ τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ζώνης ποὺ θεάνοντο νὰ ἀπειλοῦνται ἐξ ἴσου, στρατηγικά καὶ κοινωνικά ἀπὸ Γερμανία καὶ Σοβιετική Ἔνωσι. Ή Συμφωνία τοῦ Μόναχου (1938) ἀπέδειξε ὅτι ἡ Μ. Βρετανία δὲν εῖναι διατεθειμένη νά ἀκολουθήσῃ τὴν Γαλλίκη ἐπιμονὴ στὴν διστηροση τοῦ status quo, καὶ ὅτι ἡ Γαλλία δὲν μπορεῖ νά προχωρήσῃ μόνη στὴν ὑποστήριξι τοῦ ὑπάρχοντος Εὐρωπαϊκοῦ Συστήματος.

Ηδη μὲ τὴν καταγγελία (7.3.1936) ἐκ μέρους τῆς Γερμανίας τῆς Συνθήκης τοῦ Λοκάρνο (τοῦ ἀκρωγνιάσιου λίθου τοῦ συστήματος ἀσφαλείας μεταξὺ Γαλλίας καὶ Κερμανίας), ἡ Βαλκανικὴ Συνενόπτησις ἐτέθη εἰς σοβαρότατή δοκιμασία. Μόνο ἡ ὁδιαιριφισθήτως ταύτισις στρατηγικῶν στόχων καὶ ἀταλάντευτος ἀποδοχῆς ἐνὸς πλήρως ἐπεξεργασμένου κοινού πλέγματος ζωτικῶν συμφερόντων θὰ ἐπέτρεψε εἰς τὸ Σύστημα νὰ ἀντιδράσῃ καὶ νὰ καθορίσῃ τὶς περίγουσες καὶ κατάλληλες τακτικές κινήσεις. Τέτοιος

νέοισμὸς Στρατηγικοῦ Δόγματος δὲν ύφίστατο. 'Αντ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, π.χ., προσφάτως εἶχαν ἐκφρασθῆ ἐντονες διχογνωμίες περὶ τὸ Σύμφωνο τοῦ 1934. Ο. Ι. Μεταξός (ἅρπι ὄριοθείς πρωθυπουργὸς καὶ Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν, 13.4.1936) δὲν ἔπειθε γιὰ τὸν ἀποφασιστικὸν Βαλκανικὸν προσανατολισμὸν τῆς πολιτικῆς του. 'Η Τουρκία ἐπωφελήθη τῆς ρευστότητος τῆς καταστάσεως καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν Γερμανικὴν καταγγελίαν ἐξήγησε τὴν ἀναθεώρησιν τῆς Συνθήκης τῆς Λαζάννης (11.4.1936). 'Η Σύνοδος τῶν Ὑπουργῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως (4-6.5.1936) δὲν κατώρθωσε ἀσφαλῶς νὰ ἀποκαταστήσῃ σαφῶς ὡρισμένην καὶ περιγεγραμμένην στρατηγικὴν ταύτισι.

Στὴν Γιουγκοσλαυία οἱ τριγμοὶ εἶχαν ἀρχίσει μὲ τὴν δολοφονία στὴν Μασσαλία τοῦ Ὁκτώβριο τοῦ 1934 τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Γάλλου Υπουργοῦ Ἐξωτερικῶν Λουΐ Μπαρτοῦ ἀπὸ κάτοικο τῆς Βορείου Μακεδονίας μὲ διασυνδέσεις πρὸς τοὺς Ούστασι καὶ τὴν Ἰταλία. 'Η κυβέρνησις Στογιαντίνοβιτς ἀκολούθησε πολιτικὴ στενωτέρων σχέσεων μὲ τὴν Γερμανία καὶ τὴν Ιταλία. Τὰ γεγονότα τοῦ 1936 ἀπέτελεσαν τὴν ἐξωτερικὴν αἵτιαν ἐκδηλώσεως τῶν φυγοκέντρων τάσεων ἐντὸς τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως, τὰ ὅποῖα ἀπέρρεαν ἀπὸ τὴν ἀτονία καὶ ἀσάφεια Στρατηγικῶν Στόχων. 'Η Κυρβέρνησις Στογιαντίνοβιτς στὸν Γιουγκοσλαυία (λαμβάνουσαν υπ' ὄψιν καὶ τὴν ἀστρορικὴν πίεσην τοῦ Κροατικοῦ καὶ Βορειο-Μακεδονικοῦ παράγοντος καὶ τίς στε-

διασυνδέσεις του με τήν Φασιστική Ιταλία), προέβη στήν διαπραγμάτευσι δύο συμφωνιῶν πού συνέδεαν τον χώρα με τις ἀναθεωρητικὲς Δυμεις, μὲ τὴν τροχὶα τῶν ὅπιών εἰτε ἡδη ἐπαφὴ Ἐλλὰς καὶ Τουρκία. Βουλγαρογιουγκόσλαυκό Σύμφωνα Αιώνιας Φιλίας (24.1.1937) περιεισβανε τήν ύπόσχεσι ἀποφυγῆς βίας οι σχέσεις τῶν δύο χωρῶν, πράγμα ὅπιο de facto ἀκύρων τὸ νόμημα τῶν Συνεννοήσεων (Μικρᾶς καὶ λακανικῆς). Σχεδόν ταυτοχρόνως ἀρτιος 1937) ύπεγράφη σημαντικό μυφωνο μή Ἐπιθέσεως καὶ Διαιτησίς μὲ τὴν Ιταλία. Ἡ χώρα αὐτὴ παρέσχε παραχωρήσεις στήν Γιουγκοστικὴ τὴν μειονότητα καὶ συνεψώσεις νό διακόψι τῆη ύποστήριξι τῶν στάσας ἡ Γιουγκόσλαυιά ἀνταπέδιμε τὴν σιωπηρή ἀποδοχὴ τῆς Ιταλικῆς κυριαρχίας στήν Ἀλβανία. Οι αὐλογοὶ γιουγκόσλαυκὲς σχέσεις ἔγινεν στενωτέρες κατὰ τὰ ἐπόμενα δύο ὄντα (όπότε συνεζητήτο ἀκόμη καὶ ταιμελισμὸς τῆς Ἀλβανίας), μέχρις ό ἀντιβασιλεὺς Παῦλος ἀπεμάνυε τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1939 τὸν γιαντίνοβιτς, ὀρνούμενος νὰ δεσμεύσῃ ποὺν σφιγκτὰ τήν Γιουγκοστική πρὸς τὸν Ἀξόνα. Ἐπικρατοῦσες λισθηρή ἰδέα τῆς Βαλκανικῆς Οὐρερότητος, τὴν ὅποιαν ἀντιπροσώπεια καὶ ὁ Μεταξῆς. Στήν τακτικῇ Σύνδεσμο τοῦ Συμβουλίου τῆς Βαλκανικῆς γεννοήσεως (20-22.2.1939) ὁ Μεταξῆς υπεγράμμισε τὴν ἐπιθυμία τῶν χωρῶν - μελῶν νὰ μείνουν μακρὰ τῶν γενέσεων τῶν Μεγάλων. Μία ούτοπ-

Του Απόστολου Λ. Πιερρί

Καθηγητού Φιλοσοφίας I.B.R.

ΑΝΑΛΥΣΗ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

Η Διπλωματική Ήττα της Ελλάδος κατά¹ την Κρίσι των Ιμια και οι Συνέπειές της

ΜΕΡΟΣ ΙΒ'

Hρεαλιστική Έθνική Στρατηγική είναι πάντοτε έστιασμένη. Βασίζεται σὲ σθεναρές ταυτότητες, δομείται πέριξ ίσχυρῶν, έκλεκτικῶν συνδυασμῶν, έχει σαφήνεια στόχων καὶ ούδεποτε καλλιεργεῖ ἢ ἐπιτρέπει σύγχυσι μεταξὺ τακτικῶν κινήσεων καὶ ἀντικειμενικῶν σκοπῶν ἢ ύποκατάστασι τῶν δευτέρων ἀπὸ τίς πράτες. Λειτουργική έθνική Στρατηγική συλλαμβάνεται ἀπαρεγκλίτως στὸ δεδομένο ίστορικό γεωπολιτικὸ πλαστιο τῆς χώρας. Είναι ἀναγκαῖα τοπική - ἀσχέτως τῆς εὐρύτητος τοῦ στρατηγικοῦ τοπίου τῆς.

Αστράπτηγος Στρατηγική θολῶν ταυτοτήτων, χαλαρῶν συνδέσεων, ἵσων ἀποστάσεων, τακτικοῦ καιροσκοπισμοῦ καὶ στείρου φορμαλισμοῦ, ἀσυνάρτητος πρὸς τὰ γεωπολιτικὰ δεδομένα τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντος ὅσο καὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ δύναμικοῦ πλαισίου, εἶναι ἀλείτουργος, ἀναποτελεσματική εἴναι ἄποπος.

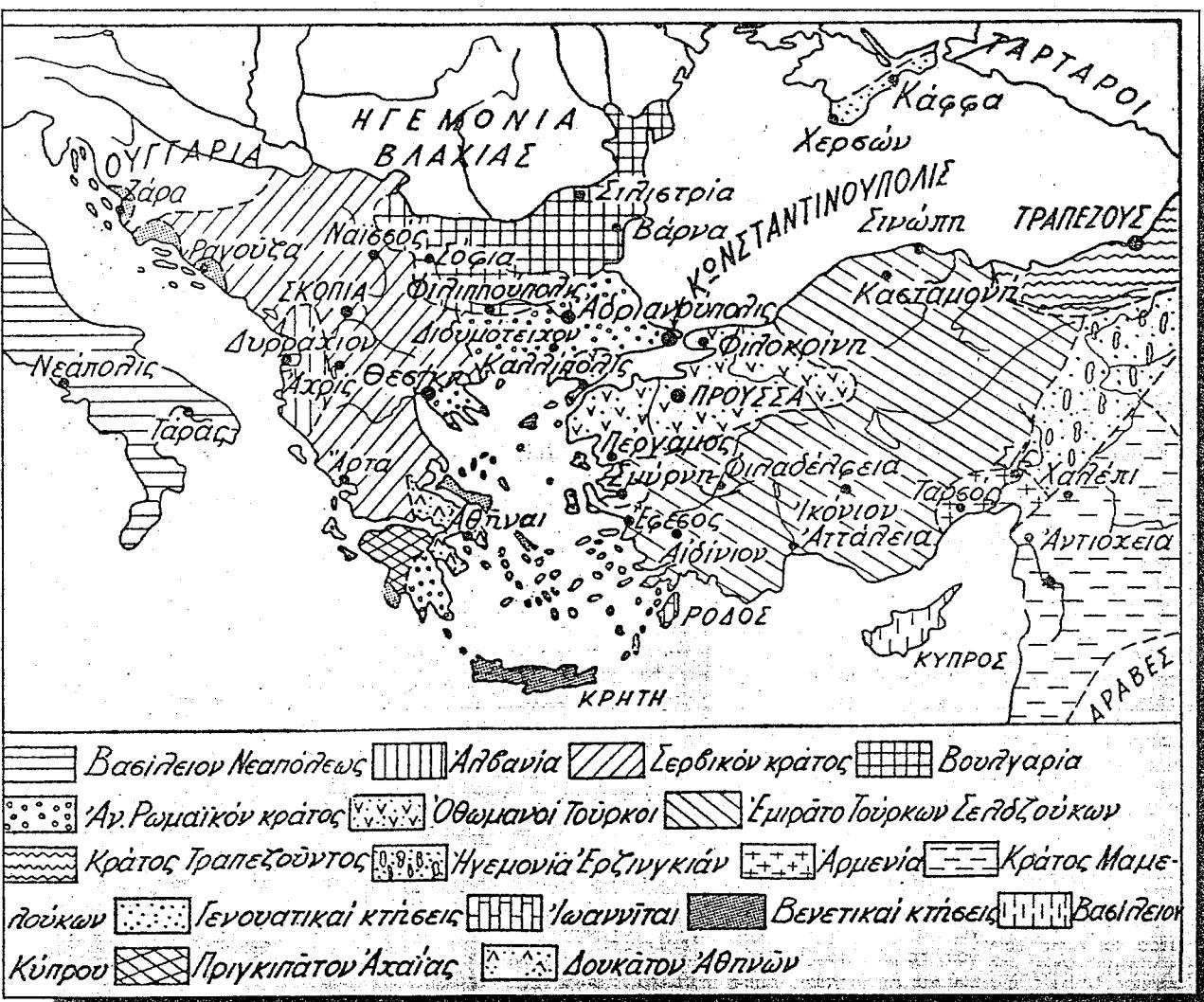
ΤΟΠΙΚΗ ΚΑΙ ΑΤΟΠΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ (B)

Eνώσω ίσχυε τὸ Δι-
πολικὸ Παγκόσμιο
Σύστημα καὶ εἶχαν
παγιωθῆ ὁι σφαῖ-
ρες ἐπιρροής τῶν
δύο Πόλων. Δυνά-
μεων, ἡ φυσικὴ
ὅδος ἐπιδράσεως
τῆς Τουρκίας στὴν περιοχὴ τοῦ
Καυκάσου καὶ τὴν Κεντρικὴ
Ἀσίᾳ ἦταν βασικὰ ἀποκεκο-
μένα.

Οι χώρες τῶν περιοχῶν αὐτῶν ἦσαν ἐνσωματωμένες στὴν Σοβιετική Ἐνωσι, ἡ ὅποια ἤκολυθει πολιτικῇ ἐντόνου Ρωσσο-ποιήσεως των ὑπὸ τῆν ἰδεολογίᾳ τῆς Σοβιετοποιήσεως: (1) Ἡ προώθησις μιᾶς προκαλουμένης Ρωσικῆς διασπορᾶς στὶς χῶρες τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας ελαβε τὸν χαρακτῆρα πραγματικοῦ ἐσωτερικοῦ ἀποικισμοῦ καὶ ἔχει καταλείψει σαφὴ τὴν δημοκρατικὴν ἀπότομην τοῦ Κα-

γραφική της άποτύπωσι: στο Καζάκσταν π.χ. κατά την άπογραφή του 1989 ύπαρχουν 39,7 ο) οι Καζάκοι είποι τού συνολικού πληθυσμού εναντί 37,80) Ρώσων. Άλλα ή νύξημένη γεννητικότης τού Τουρκογενοῦς πληθυσμού (συνολικός δείκτης γονιμότητος για δύον τον πληθυσμό 2,5) και έπανοδος των Καζάκων από την δική των διασπορά κατά τούς χρόνους τής Σοβιετικής Αυτοκρατορίας, έχουν ήδη μεταβάλλει το ποσοστό των Καζάκων στο σύνολο τού πληθυσμού σε 44,40) ο για τό 1994 (κατ' έκπτιμη). Κατά την περίοδο τής Σοβιετικής Ένώσεως ήπιαρχαν και

μετεπίκαι Ελωσανθιανής και ακόρα φαίνομενα διατεταγμένης διασποράς, δημιουργίας π.χ. με την μαζική έκτοπιση Τατάρων από την Κριμαία τὸν Μάιο τοῦ 1944.

Ο πολυμερισμός του Βαλκανομικρασιατικού γεωπολιτικού πεδίου κατά την κρίσιμο φάσι της διαδικασίας Οθωμανικής ολοκληρώσεώς του.

τική έξουσία ενός τόπου, ανεξαρτήτως των ιδεολογιών της, άναπτυσσει σύν τῷ χρόνῳ, ἐσόδον ζεῖ καὶ ἐπιδιώκει νὰ λείψῃ τουργήσῃ θετικά καὶ δημιουργικά, σχέσεις καὶ κάποιο βαθμὸν προνομιακής συνεργείας μὲ τὸν κυρίαρχο παράγοντα πολιτιστικοθρησκευτικῆς ταυτότητος στὴν περιοχῇ. Ἐτσι ἐνόμιζε μὲ τὸν καιρὸν ὁρισθετήθη ἔνομος modus viventi μεταξὺ Σοβιετικῆς 'Έξουσίας καὶ Ρωσισικῆς 'Ορθοδόξου. 'Έκκλησίας στὴν οποφασιστικά Ρωσοσκέντρικη Αὐτοκρατορία, ταυτοχρόνως ἐργάζωντας καὶ ἀνεπτύσσοντα δομές, καὶ φαινόμενα στὴν Κεντρικὴ Ασία, τὰ όποια ὑπὲρ Μαρξιστικῆς μορφῆς προωθοῦσαν τοπικές ἐμπειρίες (σκέψεως καὶ δράσεως): κατέληξε ἔτσι νὰ γίνεται λόγος γιὰ Τουρανικὸ Κομμουνισμό. Διάδοχοι αὐτῆς τῆς ἐνοίσας είναι πρὸς τὸ παρὸν οἱ γηγενεῖς τῶν νέων ἀνεξαρτήτων

χωρῶν τῆς περιοχῆς.
Υπὸ τὸ πολιτικὸ αὐτὸ καθεστῶτος τῆς Σοφίεις Ικής Ἐνώσεως καὶ τὸν Οἰκουμενικὸ Διπολισμόν, ή Τουρκία ὀνομαστικὴ δρᾶστις μόνο μποροῦσε νὰ ἔχῃ στὸ συναφὲς Κεντρασιατικὸ καὶ Καυκασιανὸν πεδίο. Τὸ δυναμικὸ δόμως ἐπιρροῶν ὑφίστατο καὶ

περαιτέρω ή θετική δυναμική τέτοιων διαπλοκών ήταν εύκτασία, έπιζητουμένη καὶ ένθαρρυνόμενη.

Τὸ 1952 (οτὶς 18 Φεβρουαρίου) Ἐλλὰς καὶ Τουρκία συνεισῆλθαν στὸ NATO. Ἡ Δυτι-

κή Γερμανία δὲν είχε άκομη καταστή μέλος του, ούτε το Σύμφωνο της Βαρσοβίας είχε συμπτηχθῆ. (Τὰ δύο τελευταῖα γεγονότα συναρπάτται καὶ χρονολογικά: στις 5.5.1955 ἡ Ομοσποδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας ἔγινε δεκτή ὡς μέλος τοῦ NATO· στις 14.5.1955 ἡ Σοβιετική Ένωσις συνῆψε τὸ Σύμφωνο της Βαρσοβίας).

Η ταυτόχρονος εισοδος Έλλαδος και Τουρκίας στο NATO άποτελεῖ άναγνώρισι της ένότητος του ΒαλκανοΜικρασιατικού γεωπολιτικού χώρου. Σημαίνει έπισήσ οτι ο χώρος αύτος έμπειριλαμβάνεται (κατά το δυνατόν, τότε) στὸν στρατηγικὸ συνδυασμὸ τῶν H.P.A. Τὸ άκολουθησαν τὸ ἐπόμενο ἔτος Βαλκανικὸ Σύμφωνο (Συνθῆκη Φιλίας τῆς Ἀγκύρας μεταξὺ Ελλάδος, Γιουγκοσλαβίας και Τουρκίας, 28.2.1953) συνέδεσ τὸ δεξιὸ κέρας τοῦ NATO (Νοτιοαντολικὴ πτέρυξ) μὲ τὴν Βασικὴν ἀδέσμευτο χώρα τῆς περιοχῆς. Η Συνθῆκη συνεπληρώθη τὸ 1954 μὲ τὸ Σύμφωνο Ἀμοιβαίας Βοηθείας τοῦ Blest (Συνθῆκη Συμμαχίας, Πολιτικῆς Συνερ-

γασίας καὶ Ἀμοιβαίας Βοηθείας, 9.8.1954).

Πρόκειται γιὰ ἔνα ἐκλεκτικό, στενὸν καὶ ἰσχυρὸν συνδυασμό, εἰς ἀντίθεσι πρὸς τὴν ἀναποτελεσματική (διότι ὀσαφὴ στρατηγικά) Βαλκανικὴ Συ-

ῦ
ν
ὲ
ί
σ
ε
ο
ρ
γ
ι
λ
(
η
ι
ά
τι

νεννόησι τοῦ Μεσοπολέμου. Πέραν τῆς ἀναπτύξεως τῶν δεδομένων ἴστορικῶν, πολιτιστικῶν, πνευματικῶν καὶ οἰκονομικῶν δεσμῶν μεταξύ τῶν τριῶν χωρῶν, τὸ Σύμφωνο προέβλεπε συστηματικὴ συνεργασία στὴν χάραξι κοινῆς ἡ τουλάχιστον συνεργούσης ἡ συγκλινούσης πολιτικῆς, μὲ μόνιμη Γραμματεία πρὸς προετοιμασία τῶν διασκέψεων τῶν Υπουργῶν. Εξερικῶν τῶν Χωρῶν-μελῶν (Σύμφωνία τοῦ Βελγιγραδίου 7.11.1953), ὁ ὄποιος θεσμὸς μὲ τὸ Σύμφωνο

Την Ανοιξη του 1923 εμφανίσθηκε στην Βιέννη, εστία του Γερμανικού Κεντροευρωπαϊσμού, ένα Μανιφέστο για την Πανευρώπη. (PAN - EUROPA). Η υπερχιλιετής προσπάθεια Γερμανικής Ολοκληρώσεως της Ευρώπης ελέγχει νέα μορφή αμέσως μετά τη διάλυση της Αυστροουγγρικής Αυτοκρατορίας (ιστορικής συνέχειας της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Γερμανικού Εθνους). Ιδεολογικός κνητήριος του ρεύματος ήταν η αινιγματική φυσιογνωμία του Goudenhove - Kalergi. Η κίνησης ήθελε να εντοπιστρέψει την παρακμή της Ευρώπης και να αποκαταστήσει κατά το δυνατόν την άποιλνομένη Ευρωπαϊκή Οικουμενική Ήγεμονία.

Ο χάρτης παριστά την σύλληψη του Goudenhove - Kalergi για τον τότε πέντε πόλους των Οικουμενικών Συμπλεγμάτων: Παν-Ευρώπη, Παν-Αμερική, Ανατολική Ασία, Ρωσική Κοινοπολιτεία και Βρετανική Αυτοκρατορία. Από την αρχή η ιδέα της Παν-Ευρώπης ελέγχει νέας σε αντιθετικότητα προς την ανερχόμενη Αμερικανική δύναμη. Π.χ. στον τόμο του "Άγνως για την Παν-Ευρώπη" (KAMPF, UM PANEUROPA) που εξέδωσε ο Goudenhove - Kalergi το 1928 στο πλαίσιο της Πανευρωπαϊκής Ενώσεως που ίδρυσε, παρατίθεται συγκριτικός πίνακας των μεγαλών Αμερικανικής και Ευρωπαϊκής παραγωγικότητας.

Το Κίνημα διοργάνωνε συνέδρια. Η φωτογραφία είναι από το Β' Συνέδριο (12/1/1928) το οποίο προσχώρεσε ο Briand, ιδινών νοούς της Γαλλικής Εξωτερικής Πολιτικής την εποχή εκείνη, και αρχιτέκτων (μαζί με το Γερμανό ομβολογό του Stresemann) της εξουμαρίων των Γαλλογερμανικών σχέσεων. Το 1929 ο Briand επρότεινε στην Κοινωνία των Εθνών το σχέδιό του για τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης.

Στον καναπέ κάθονται εξ αριστερών ο πρόεδρος της Κινήσεως Goudenhove - Kalergi, ο Briand και ο N. Πολίτης κώριος συνεργάτης του Βενιζέλου στον Τομέα της Εξωτερικής Πολιτικής και υπεύθυνος των στρατηγικών (ακόμα και στις ορθές κατευθύνσεις).

Μετάλλιο του Μάιαμιθ Β' όπου τονίζεται η διαδοχή της Βυζαντινής από την Οθωμανική Αυτοκρατορία και η ένωση στο πρόσωπο της Αυτοκρατορικής Εξουσίας Ασίας και Ελλάδος. Η επιγραφή στην άνω δύνη σημαίνει: ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΜΩΧΑΜΕΤ - ΟΘΩΜΑΝΟΥ ΥΙΟΥ - ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ - ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ - 1481. Στην κάτω: ΜΩΧΑΜΕΤ - ΑΣΙΑΣ - ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ - ΕΙΚΩΝ - ΕΦΙΠΠΟΥ - ΕΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΙ.

στὸν γεωπολιτικὸν χῶρο τῆς περιοχῆς. Συγκεκριμένα τὸ Σχέδιο προέβλεπε: 1) τὴν προσάρτησιν τῆς Κύπρου στὴν Ἐλλάδα χωρὶς δημοψιφίσμα; 2) τὴν παροχὴν τοῦ Καστελλόριζου στὴν Τουρκία; 3) τὴν ἐγκατάστασιν μείζονος βάσεως στὴν Κύπρο (χωρὶς ἀπόλυτο ἀδαφικὴ κυριαρχίᾳ); 4) τὴν δημιουργία δύο Τουρκοκυπριακῶν καντονίων στὴν Κύπρο μὲ τὸν σκοπὸν νὰ υποστηρίξῃ τὶς περιοχῆς τῆς Κύπρου νὰ μονομετρῇ δεῶντας ὃ τρόπος αὐτὸς χρειάζεται μεγάλη στρατηγικὴ ὡριμότης ἐκ μέρους τῆς ἡγεμονίας.

* συνεχίζεται

σου τὴν Ν.Α. πτέρυγα τῆς Συμμαχίας καὶ νὰ ἀφομοιώσουν ὄριστικὰ τὴν Κύπρο ἀκόμη καὶ στρατηγικὰ ἐντὸς τοῦ Βαλκανομικρασιατικοῦ γεωπολιτικοῦ χώρου στὸν ὅποιο ἄλλως τε ἀνήκει.

7) Κύπρος (ἀλγόφ τῆς ἀδεσμεύου πολιτικῆς τοῦ Μακαρίου), καὶ Ἐλλὰς (ἀλγόφ τῶν συμφερόντων τῆς Ηγετικῆς Αναξιοκρατίας) ἀπόρρηψαν τὸ Σχέδιο Acheson. Στὶς 7, 8 καὶ 9 Αύγουστου τοῦ 1963 ἐπραγματοποιήθηκαν Τουρκικές ἀεροπορικὲς ἐπιδρομὲς στὴν Κύπρο. Στὶς 11 Αύγουστου τὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας ἔζητε τελετουργικὰ ἀπὸ τὴν Τουρκία τὴν παῦσι τῶν βομβαρδισμῶν. Ο Μακάριος, ἐπὶ τελεστόρου πεδίου, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἐγγύηση τῆς Σοβιετικῆς Ένωσεως. Στὶς 15.8.1964 ἡ Σοβιετική Ένωσης έδηλωσε ἐπίσημως δτὶς ύποστροφῆς τὴν ὥραν ἀνεξαρτησία τῆς Κύπρου, τὴν ὥραν οἱ οἰκισταί της τοῦ Προέδρου Μακαρίου, καὶ τοῦ Προέδρου Λιλικού. Η Σοβιετική Κυβέρνησης διαδηλώνει ὅτι στὸν περίπτωτο ξένης στρατιωτικῆς ἐπεμβάσεως στὸ ἔδαφος τῆς Δημοκρατίας, η Σοβιετική Ένωσης θὰ βοηθήσῃ τὸν Δημοκράτη τῆς Κύπρου νὰ ἀμυνθῇ.

8) Η Ἀμερικανικὴ Διπλωματία συνώδευσε ἐπιδεξιά τὴν ἀπόφασιστηκήν ἀπότελεσμα ἀνάτολης τῆς Ευρώπης τοῦ Αγρινίου καὶ τοῦ Αργεντίνου καὶ προκλητικὰ μάλιστα προβαλλόμενο στρατηγικὸν ἀναχρονισμό: ταύτισης τῆς Ἐλλάδος μὲ τὶς ἀποφάσιστες της Κύπρου καὶ ἡ ἀνάμειξης στὶς ὑποθέσεις της συνιστούντων παραβίασης τῆς Κυβερνήσεως τῆς Αραβικὴ Δημοκρατίας θεωρεῖ ὅτι οἱ ἐπιθέσιοι καταστήσεις κατὰ τῆς Κύπρου καὶ η ἀνάμειξης στὶς ὑποθέσεις της συνιστούντων παραβίασης τῆς Κυβερνήσεως τῆς Αραβικὴ Δημοκρατίας θεωρεῖ ὅτι οἱ ἐπιθέσιοι καταστήσεις κατὰ τῆς Κύπρου μὲ τὸν σκοπὸν νὰ υποστηρίξῃ τὴν περιοχὴ ... Η Η.Α.Δ. θὰ προσφέρῃ κάθε δυνατή βοήθεια στὴν Κυβέρνησης τῆς Κύπρου μὲ τὸν σκοπὸν νὰ υποστηρίξῃ τὴν περιοχὴ τῆς Κύπρου νὰ ἀμυνθῇ τὸν Αγρινό καὶ τὸν Αργεντίνο. Οι προσφέροντες τὴν περιοχὴν τῆς Κύπρου μὲ τὸν σκοπὸν νὰ υποστηρίξῃ τὴν περιοχὴ τῆς Κύπρου νὰ ἀμυνθῇ τὸν Αγρινό καὶ τὸν Αργεντίνο.

9) Η εποχή της Κύπρου θεωρεῖται ὅτι η Ελλάδος έχει διπλωματική ήττα τῆς Ελλάδος στὴν κρίσιν της Ιταλίας, η Κυβέρνησης ήγκασθη νὰ ἐπανασυνταχθῇ πρὸς τὴν Οικουμενική Ήγεμονία: οἱ Η.Π.Α. έσωσαν τὴν Ελλάδαν ἀπὸ τὴν Κάριο διακήρυξε ὅτι η Κύπρος ἔχει δικαιωματικὰ καὶ ἀνεξαρτησίαν ανευ ὥρων. Εἶχε ἐπιλεγεῖ ἡ πορεία θεωρητικῆς δικαιώσεως καὶ πραγματικῆς καταδίκης. Οι ἐξελέξεις δὲν ἀφίουν ἀμφιβολίαν ὅτι η Έλληνικὴ καὶ Κυπριακὴ θέσις καὶ χειρισμὸς τὸ 1964 ήταν μετίζον σφάλμα. Τὸν γείτονα, καὶ μάλιστα τὸν ισχυρὸν γείτονα, ἔνα κράτος ἢ πρόπει τὴν οὔπερην Κήπη καθαρά ή νὰ συνεργήσῃ εἰλικρινὰ μαζὶ του τὸ νὰ τὸν ἀγνοήσῃ είναι οὐτοπικό: ένας έξαιρετικὰ βλαπτικὸς στρουθοκαμηλισμός.

* συνεχίζεται

‘Η ἀναχρονιστικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς ἐκσυγχρονιστικῆς’ Ηγετικῆς Αναξιοκρατίας ἀποτελεῖ ἓνα ἀσύντακτο συνοδύλευμα διντίτων κινήσεων ποὺ ὑπαγορεύονται ἀπὸ σπασμοδικούς τοῦ Αγρινίου.

10) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

11) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

12) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

13) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

14) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

15) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

16) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

17) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

18) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

19) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

20) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

21) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

22) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

23) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

24) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

25) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

26) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

27) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

28) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

29) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

30) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

31) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

32) Τούτων τῶν προσφέρεται τὸν πόλεμον τῆς Ελλάδος στὴν Κύπρον τοῦ Αγρινίου.

ΑΝΑΛΥΣΗ

σορρόπησι τής Έλληνοκύπριακής πιεσεως' και (4) ή αρχική απόκτησις της νήσου υπό της Αγγλίας πρός παροχή, και έναντι έγγυησεως, άσφαλειας στην Οθωμανική Αυτοκρατορία.

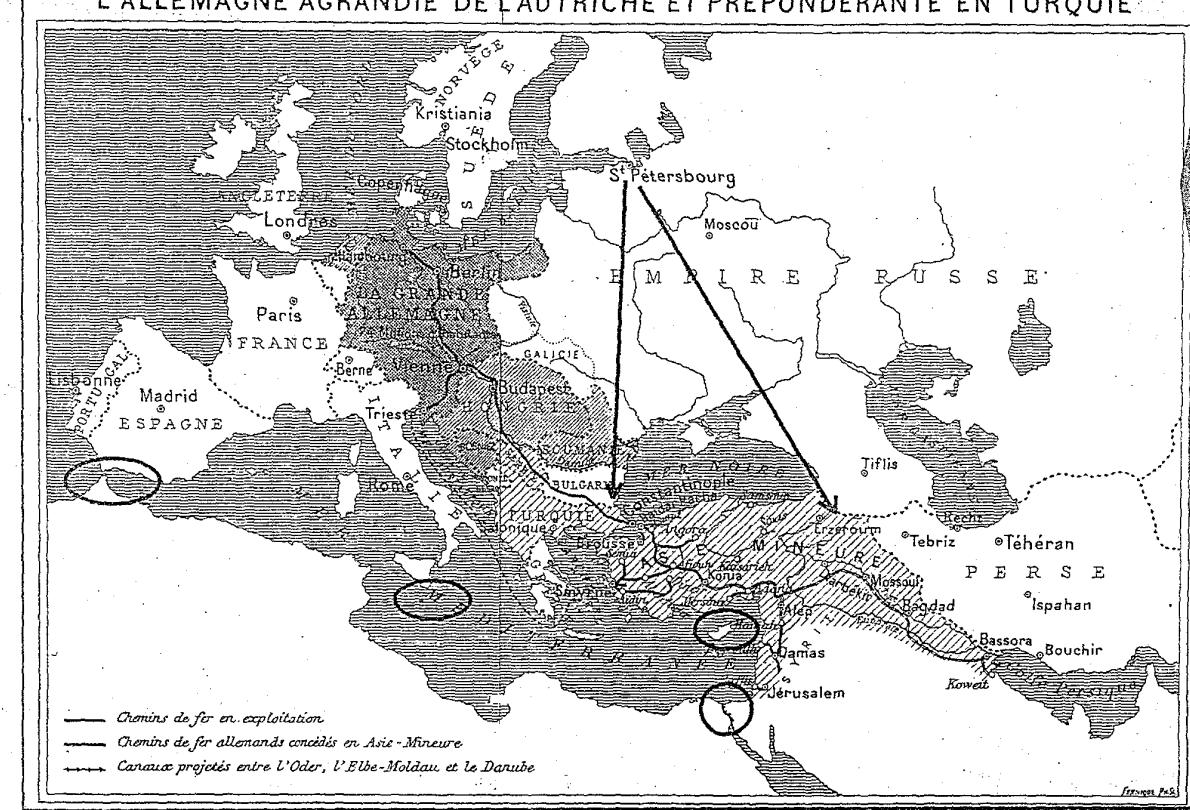
1) Όχι μόνον ή Έλληνοκύπριακή επιθυμία Ενώσεως μετά την Έλλαδα έθεωρετο φυσική, άλλα και ήταν ή πρακτική πού ήκουουθήμη κατά την άποσύνθεση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Εσχηματίζετο άρχικά μία έστια: ή Σερβία τού 1817-ή Έλλας τού 1832- τό Μαυροβούνιο τού 1859- ή Ρουμανία (Βλαχία και Μολδαβία) τού 1861-ή Βουλγαρία τού 1878. Τα έν συνεχεία άποστωμένα από την Αυτοκρατορία έδραφη προσητώντο στόν έθνικό πρωρήν βάσει της συνδυασμένης έφαρμογής των άρχων (α) της έθνικής κατά πλειοψηφία συγγενείας, (β) των ιστορικών διεκδικήσεων και (γ) της σχετικής ισχύος.

2) Η Αγγλική έπιπροή στήν Μεσόγειο άπειπει ζωτικό συμφέρον της Άτλαντικής αύτης Δυνάμεως: (α) πρός έξισφαλίσι της Βρετανικής παρουσίας στήν Μέση Ανατολή, διόπου έχαν συσταθή Αγγλικά Προτεκτοράτα και θεμοθετημένες έπιπροές· (δ) για την διασφάλιση της θαλασσίας δύον (μέσω Σουέζ και Αραβικής θαλάσσης) πρός τις Ινδίες και τήν έγνει Αγγλική παρουσία στόν Ινδικό (με σκοπό τὸν ξείχον τῆς Νοτιού Κεντρικῆς Ασίας - Ιράκ, Ιράν, Πακιστάν (ηβ. τὸ Σύμφωνο τῆς Βαγδάτης και τὸ CENTO) - και τὸν έμποδισμὸ τοῦ Ρωσικοῦ έπεκτατισμοῦ στήν Κεντρική Ασία).

Η Αγγλική κυριαρχία στήν Μεσόγειο συνίστατο στόν θαλασσίο έλεγχο και έσπειρετο στήν κατοχή τεσσάρων νευραλγικῶν σημείων, δύο κατά τὶς Μεσογειακὲς πύλες (Γιβραλτάρ, Σουέζ και δύο ένδιμεσῶν νησῶν - κλειδών (Μάλτα, Κύπρος). Η άναπτρη τῆς δυναστείας τοῦ Βασιλέως Φαρούκ I στήν Αίγυπτο (1952) και ἡ ἀνάληψη τῆς έξουσίας ἀπὸ τὸν Nasser (1954), θέθησε σὲ καίριο κίνδυνο τὴν συνέχεια τῆς Βρετανικῆς ἀλυσίδος κυριαρχίας ἀπὸ τὸν Άτλαντικὸ θώρακα τῆς Ινδίας. Η στρατηγία σημαία τῆς Κύπρου, ἀνεβαθμίσθη. Μόνον μετά τὴν κρίσι τοῦ Suez (1956) και τὴν έμφατικὴ επίδειξη τῆς Αμερικανικῆς Αρχηγός τοῦ Κοινοῦ Επιτελείου). Προηγουμένως οἱ H.P.A. έχαν προ ο σ χ ω ρ ή σ ε (28.7.1958) στὸ Σύμφωνο τῆς Βαγδάτης.

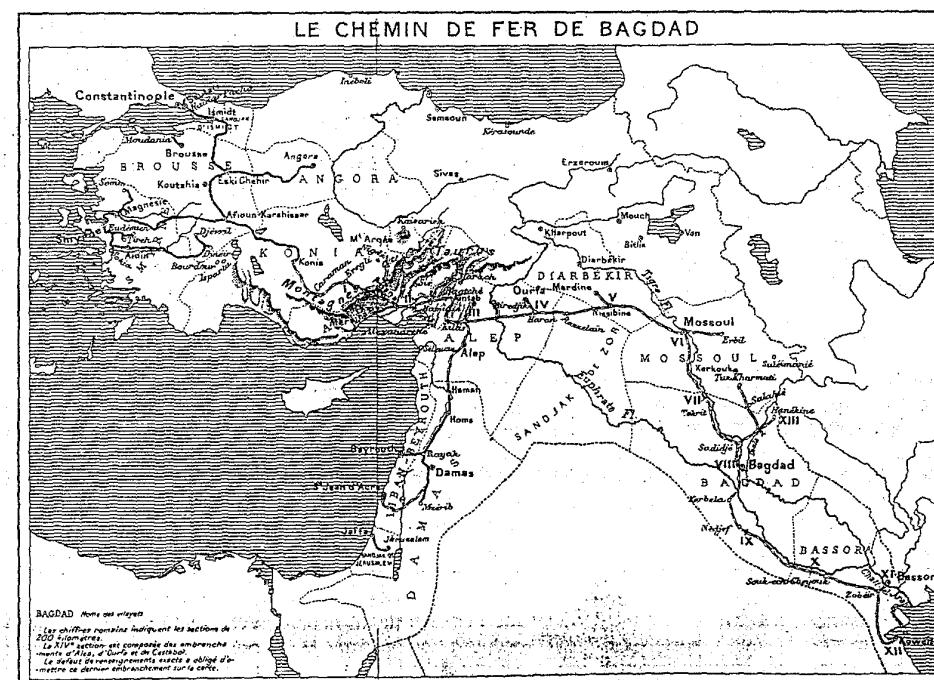
3) Η Βρετανία εἶχε ἀπὸ τὸ 1878 τὴν κατοχὴ και δοκίση τῆς Κύπρου, ἀλλὰ δύτι τὴν κυριαρχία, ή ὅποια παρέμενε νομικῶς ἀνήκουσα στὸν Σουλτάνο. Μὲ τὴν ἔκρηξι τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου η Αγγλία μὲ μονομερή πράξη προσήρπησε τὴν Κύπρο στὶς Βρετανικές κτήσεις (5.11.1914). Στὸ 16.10.1915 η Αγγλία προσέφερε στὴν Έλλάδα τὴν Κύπρο ὑπὸ τὸν μοναδικὸ δρό τῆς πλήρους και ἀμέσου στρατιωτικῆς βοηθείας τῆς Έλλάδος πρὸς τὴν Σερβία, ἡ ὅποια εἶχε ὑπόστη μαζικὴ επίθεση ἀπὸ μία συνδυασμένη δύναμι Γερμανικοῦ και Αὐστριακοῦ Στρατοῦ ὑπὸ τὸν Γερμανό Στρατηγὸ Mackensen μὲ ταυτόχρονο Βουλγαρική επίθεσι. Η Σερβία εἶχε ζητήση

L'ALLEMAGNE AGRANDIE DE L'AUTRICHE ET PRÉPONDERANTE EN TURQUIE

καὶ Δύναμις ἀνελάβανε τὴν ἡγεμονικὴ ἐπιρροή στήν περιοχὴ, ὑπεισέρχομέν και σὲ προϋπάρχουσες συμφωνίες ἀμυντικῆς και οἰκονομικῆς συνεργασίας: π.χ. τὸ Σύμφωνο τῆς Βαγδάτης μεταξὺ Τουρκίας και Ιράκ (24.2.1955) μετεξέλιχθη στὸ CENTO (Central Treaty Organization) μὲ τὴν συμμετοχὴν Βρετανίας (4.4.1955), Ιράν (3.11.1955) και Πακιστάν (23.9.1955). Τὸ Ιράν ἀπεσύρθη μετὰ τὴν στρατιωτικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1958: ἀπὸ τὸ 1959 (και μὲ συσταθὲν Ἐπιτελείο Στρατωτικοῦ Σχεδιασμοῦ) οἱ H.P.A. ἀναλαμβάνουν ἐμμέσως τὴν λειτουργικὴ ἐποπτεία μέσω ταυτοχρόνων, διμερών ἀμοιβαίων Συμφωνῶν Λσφαλείας 5.3.1959 (τὸ 1961 ὄριζεται Αμερικανικὸς Αρχηγὸς τοῦ Κοινοῦ Επιτελείου). Προηγουμένως οἱ H.P.A. έχαν προ ο σ χ ω ρ ή σ ε (28.7.1958) στὸ Σύμφωνο τῆς Βαγδάτης.

4) Η Αγγλική κυριαρχία στήν Μεσόγειο συνίστατο στόν θαλασσίο έλεγχο και έσπειρετο στήν κατοχὴ τεσσάρων νευραλγικῶν σημείων, δύο κατά τὶς Μεσογειακὲς πύλες (Γιβραλτάρ, Σουέζ και δύο ένδιμεσῶν νησῶν - κλειδών (Μάλτα, Κύπρος). Η άναπτρη τῆς δυναστείας τοῦ Βασιλέως Φαρούκ I στήν Αίγυπτο (1952) και ἡ ἀνάληψη τῆς έξουσίας ἀπὸ τὸν Nasser (1954), θέθησε σὲ καίριο κίνδυνο τὴν συνέχεια τῆς Βρετανικῆς ἀλυσίδος κυριαρχίας ἀπὸ τὸν Άτλαντικὸ θώρακα τῆς Ινδίας. Η στρατηγία σημαία τῆς Κύπρου, ἀνεβαθμίσθη. Μόνον μετά τὴν κρίσι τοῦ Suez (1956) και τὴν έμφατικὴ επίδειξη τῆς Αμερικανικῆς Αρχηγός τοῦ Κοινοῦ Επιτελείου). Προηγουμένως οἱ H.P.A. έχαν προ ο σ χ ω ρ ή σ ε (28.7.1958) στὸ Σύμφωνο τῆς Βαγδάτης.

Ο σιδηρόδρομος τῆς Βαγδάτης. Τελικὴ χάραξις.

επισήμως τὴν συνδρομὴ τῆς Έλλάδος στήν περίστασι αυτῆς, βάσεις τῆς μυστικῆς Συνθήκης Συμμαχίας τῆς 19.5.1913 μεταξὺ Έλλάδος και Σερβίας και τῆς Στρατιωτικῆς Συμβάσεως ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνία μεταξὺ τῆς Αγγλικῆς Διοίκησεως. Η σύνθεσις ἀφ' ἐστι τὴν δέρρετε νὰ ὄνται παρατάξει (σὲ κάθε μετίζον ζήτημα διαφορᾶς ΕλληνοΑγγλικῆς) τὴν Τουρκοκυπριακὴν πρὸς τὴν Έλληνοκυπριακὴν πλευρὰ μὲ κατάλληλες Αγγλικές ἀντιπαροχές πρὸς τὴν πρώτη: ἐπὶ τῆς ισοψηφίας ὑπέρισχε η γνώμη τοῦ Υπάτου Επιτρόπου (ἀπόφασις της ψῆφου). Όταν μὲ τὴν διακήρυξη τῆς Κύπρου ήταν έμφατική ἡ δύση της προσάρτησης τῆς Κύπρου στὴν Ελλάδα, ἀπὸ μία συνδυασμένη δύναμι Γερμανικοῦ και Αὐστριακοῦ Στρατοῦ ὑπὸ τὸν Γερμανό Στρατηγὸ Mackensen μὲ ταυτόχρονο Βουλγαρική επίθεσι. Η Σερβία εἶχε ζητήση

κύπρο ύπο τὴν Διοίκησι Υπάτου Επιτρόπου, ἐδημοιύρησε δὲ Νομοθετικὸ Συμβούλιο ἀποτελουμένο εὖ 9 Ελληνοκυπριών εκλεγομένων μελῶν, 3 ἀκλεγομένων Τουρκοκυπρίων και 6 ὀριζόμενων ύπο τῆς Αγγλικῆς Διοίκησεως. Η σύνθεσις ἀφ' ἐστι τὴν δέρρετε νὰ ὄνται παρατάξει (σὲ κάθε μετίζον ζήτημα διαφορᾶς ΕλληνοΑγγλικῆς) τὴν Τουρκοκυπριακὴν πρὸς τὴν Έλληνοκυπριακὴν πλευρὰ μὲ κατάλληλες Αγγλικές ἀντιπαροχές πρὸς τὴν πρώτη: ἐπὶ τῆς ισοψηφίας ὑπέρισχε η γνώμη τοῦ Υπάτου Επιτρόπου (ἀπόφασις της ψῆφου). Όταν μὲ τὴν διακήρυξη τῆς Κύπρου ήταν έμφατική ἡ δύση της προσάρτησης τῆς Κύπρου στὴν Ελλάδα, ἀπὸ μία συνδυασμένη δύναμι Γερμανικοῦ και Αὐστριακοῦ Στρατοῦ ὑπὸ τὸν Γερμανό Στρατηγὸ Mackensen μὲ ταυτόχρονο Βουλγαρική επίθεσι. Η Σερβία εἶχε ζητήση

12 Ελληνοκύπριοι, 3 Τουρκοκυπριές, 9 μέλη ὀριζόμενα ύπο τῆς Διοίκησεως. Ή μὲν ἀναλογία, Ελληνοκυπριακῆς πρὸς Τουρκοκυπριακῆς ἀντιπροσώπησι μετεβλήθη ύπερ τῆς πρώτης, ἀλλὰ ἡ τάσις ἀντιθετικῆς χρησιμοποίησεως τῶν παρεμβατικῶν εἰδών, και μάλιστα ἐντάθη λόγῳ τῆς σχετικῆς υποβαθμίσεως τῆς Τουρκοκυπριακῆς παρουσίας και σημασίας: ή Τουρκοκυπριακὴ πρὸς τὴν Έλληνοκυπριακὴ πλευρὰ μητορύσουν νὰ ἀπεράσπισθη τὰ συμφέροντά της μόνο μὲ μία στενή και σταθερὰ συνεργασία μὲ τὴν Αγγλικὴ Διοίκηση. 4) Η γεωποταγικὴ σημασία τῆς Κύπρου ήταν έμφατική ἡ δύση τῆς περιστάσεις τῆς Αρχαρχίας πρὸς τὴν Υπάτη Επιτρόπου (ἀπόφασις της ψῆφου). Όταν μὲ τὴν διακήρυξη τῆς Κύπρου ήταν έμφατική ἡ δύση τῆς περιστάσεις τῆς Αρχαρχίας πρὸς τὴν Υπάτη Επιτρόπου ἀντικείσθησε τὸν Υπάτη Επιτρόπο της Κύπρου, τὸν Υπάτη Επιτρόπο της Αρχαρχίας, τὸ δὲ Σύνεδρος τοῦ Νομοθετικοῦ Συμβουλίου ἔγινε

* συνεχίζεται

Οι διακρατικὲς σχέσεις δὲν εἶναι θέμα συναποθηματικὸ και βουλητικὸ: εῖναι ζήτημα θέσεων ἐντὸς δεδομένων ἀντικειμενικῶν ισχυρούντων γεωποταγικῶν δυναμικῶν πεδίων και τῆς σχετικῆς ισχύος ἐκάστου πόλου εἰς αὐτά. Οι διακρατικὲς σχέσεις εἶναι θέμα συμφωνίας εἰχαν συναφθῇ ἀκριβῶς πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο πόλεμος ἀνέστειλε προσωρινὰ τὴν Γερμανικὴ περιοχὴ της Αρχαρχίας, η ὁποία δημιούργησε πρὸ τῆς πρώτης ισοψηφίας ὑπέρισχε η γνώμη τοῦ Υπάτου Επιτρόπου (ἀπόφασις της ψῆφου). Οι διακρατικὲς σχέσεις εἶναι θέμα συμφωνίας εἰχαν συναφθῇ ἀκριβῶς πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο πόλεμος ἀνέστειλε προσωρινὰ τὴν Γερμανικὴ περιοχὴ της Αρχαρχίας, η ὁποία δημιούργησε πρὸ τῆς πρώτης ισοψηφίας ὑπέρισχε η γνώμη τοῦ Υπάτου Επιτρόπου (ἀπόφασις της ψῆφου). Οι διακρατικὲς σχέσεις εἶναι θέμα συμφωνίας εἰχαν συναφθῇ ἀκριβῶς πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο πόλεμος ἀνέστειλε προσωρινὰ τὴν Γερμανικὴ περιοχὴ της Αρχαρχίας, η ὁποία δημιούργησε πρὸ τῆς πρώτης ισοψηφίας ὑπέρισχε η γνώμη τοῦ Υπάτου Επιτρόπου (ἀπόφασις της ψῆφου). Οι διακρατ

